ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

உபதேசரத்தினமாலை.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

தனியன்;

கோயிற்கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

முன்னந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தாமுப தேசித்தநேர்
தன்னின் படியைத் தணவாத சொல்மண வாளமுனி
தன்னன் புடன்செய் யுபதேச ரத்தின மாலைதன்னைத்
தன்னெஞ்சு தன்னில் தரிப்பவர் தாள்கள் சரணமக்கே.

பதவுரை.

முன்னம்—பூர்வத்தில், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தாம், உப தேசித்த - உபதேசித்தருளியதான, நேர் தன்னின் - தத்துவார்த் தங்களின், படியை - பிரகாரங்களை, தணவாத - ஒழிக்காத, (எப் போதும் அநுஸந்திக்கிற) மணவாளமாமுனி - ஸ்ரீமணவாளமா முனிகள், தன் - தம்முடைய, அன்புடன் - லோகோஜ்ஜீவநார்த்த மான பிரீதியுடனே, செய்-அருளிச்செய்த, உபதேசரத்தினமாலை யென்று இங்குவிதிச்சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தவிசேஷங்களை, தம்- [illegible], தன்னெஞ்சுதன்னில் - மனத்தில், தரிப்பவர் - நிலைக்கச் செய்[illegible] - திருவடிகள், நமக்கு, சரண்- [illegible]

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

உபதேசரத்தினமாலை

வ்யாக்யாந அவதாரிகை.

பெரியஜீயராகிறார், "பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி" என்கிறபடியே பின்புள்ளாரு மாச்ரயிக்கும்படி, அக்கரையராய் அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யரான நித்யஸூரிகளி லொருவர் வந்தவதரித்தா ரென்னும்படியான தரத்தையுடையராய்த் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை திருவடிகளிலே யாச்ரயித்து, "தேவுமற்றறியேன்" என்னும்படி ததேகநிஷ்டராய் அவருபதேசத்தாலே திருவாய்மொழி தொடக்கமான அசேஷ திவ்யப்ரபந்தங்களினுடையவும், அதின் தாத்பர்யமான அசேஷ ரஹஸ்யங்களினுடையவும் அர்த்தத்தை யதிகரித்து க்ருதார்த்தராயிருப்பாராய், அந்தப் பிள்ளை தாமே குருபரம்பரையாகிற ஹாரத்துக்கு நடுவே நாயகரத்ந மென்னும்படி ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுண்டாக்கும்படியான உடையவர் திருவடிகளையே உமக்கொரு துணையாகப் பெற்றிருமென்று உகப்பின்மிகுதியாலே காட்டிக்கொடுக்க, அத்தாலே அவர் திருவடிகளில் அபிப்ராவண்யத்தை யுடையராய், ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் அருளே நமக்கு விளைநீராம்படியாக வர்த்தித்துப் போருமவராய், அதனால் பராங்குச பரகால பட்டநாதாதிகளுடையவும் நாதயாமுந யதிவராதிகளுடையவும் பாவத்தைத் தமக்கோராகாரத்தாலே யுடையராம்படி யிருப்பாராய், ஸகல ஜீவலோக ஸமுஜ்ஜீவநைக தத்பரராய், தம்முடைய பரஸம்ருத்த்யைக ப்ரயோஜநதையாலே பரம ரஹஸ்யார்த்தங்களை யெல்லாம் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே ப்ரகாசிப்பித்தருளின பெருமையையுடையராய், "மணவாளமாமுனியை யினியொப்பார்களில்லை யுலகேழினு மும்பருலகினும்" என்னும்படி உபய விபூதியினும் தம்முடைய சேஷத்வாதி குணங்களுக்கு உபமாநமின்றி

யிலே யிருக்கிற உச்ச்ராயத்தையுடையரா யிருப்பாராய், ரங்கஸ்ங் களை ஸம்பத்தாய்க்கொண்டு, "திருவரங்கத்திருப்பதியே யிருப்பாக" எழுந்தருளியிருப்பாராய், அத்தாலே கோயில் மணவாள மாமுனியென்று நிருபகமாம்படி யிருப்பாரொருவரிறே.

ஏவம்வித மாஹாத்ம்யத்தை யுடையராயிருக்கும் வரவர முனிவர்யரான ஜீயர், தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும், அவதாரங்கள் அதீதகாலமாகையாலே "தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார் அருளிச்செயலையறிவாரார்" என்னும்படி அவர்களுடைய அவதார வைபவமும் உக்த்யநுஷ்டாநங்களும் ஒருவர்க்குந் தெரியாதபடி ஸங்குசிதமாய் வருகிறபடியையும் தத்காலத்திலே சேதநருடைய ஜ்ஞாந மாந்த்யத்தையும் தர்சித்தருளி, இனி இவர்கள் விஷயமாக ஆழ்வார்களுடைய அவதார ரஹஸ்யாதிகளென்ன, தத்ஸூக்திகளென்ன, ததுபயாபிஜ்ஞரான ஆசார்யர்களுடைய உக்த்யநுஷ்டாநங்களென்ன இவை தொடக்கமான அர்த்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் ப்ரகாசமாக்கி, தத்வ்யமுகத்தாலே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்போமென்றறுதியிட்டு இவ்வர்த்தவிசேஷங்களைக் கேவலம் உபதேசமாத்ரமாக ப்ரகாசிப்பித்தால் தத்காலத்திலவர்களுக்கொழிய பிற்காலத்திலவர்களுக்கும் உபஜீவ்யமாகை யரிதென்று தத்காலத்திலவர்களோடு பிற்காலத்திலவர்களோடு வாசியற எல்லாரு மறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தமாம்படி பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதின்பின்பு ஆசார்யர்களுடைய உபதேச பரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்தங்களை உபதேசரத்னமாலையாகிற இப்ப்ரபந்தமுகேந ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார். ஆகையிறே இதற்கு உபதேசரத்னமாலை யென்று திருநாமமாயிற்று.

இதுதான் ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் தத்ஸூக்திகளினுடையவும் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்குமதாகையாலே ஸகல ப்ரபந்த விலக்ஷணமுமாயிருக்கும். இதில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தந்தான் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிற அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகாரத்ரய யுக்தருடைய வைபவமாய்த்து. ஆகையால் இதுக்கடி திருமந்த்ரமாயிருக்கும். திருமந்த்ரார்த்த நிஷ்டருடைய படியையிறே "பரிஞ்கடலோளி, ஜெமொற்

கடிமை” யிலே பரஸ்வரூபப்ரதிபாதிப்பது. அத்தை யடியொத் தினதாயிறே “கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு” இருப்பது. அதின் படியிறே நூற்றந்தாதி. அவை யிரண்டின்படியையும், ப்ரதிபாதித்த ப்ரபந்தமாயிற்று ஆழ்வார்கள் வைபவத்தையும் எம்பெருமானார் வைபவத்தையும் உபபாதிக்கையாலே. ஆகையால் இது சரமத்தில் சரமமாயிருக்கும். இனி இப்ப்ரபந்தோக்தரானவர்களில், ப்ரதாநரான ஆழ்வார்கள் திருநக்ஷத்ராதிகளை ஆசரிக்கைக்கடியென்னென்னில், ஆச்சார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டு ஸ்ரீகீதையும் அபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்த ப்ரதம குருவான ஸர்வேச்வரன், ஸம்ஸாரிகள் ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த ரோஹிணீ புநர்வஸ்வாதி நக்ஷத்ரங்களென்ன, சைத்ர ப்ரோஷ்டபதாதி மாஸங்களென்ன, யமுநா ஸரயூ தீரங்களான மதுரா அயோத்யாதி நகரங்களென்ன, இவை தொடக்கமானவை இதிஹாஸாதிகளிலே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகையாலும் அவ்வோபாதி இங்கும் தத்ப்ரதிபத்தியை உகந்தநுஷ்டாநங்களாலே உபதேசித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வந்து, ஸர்வேச்வரனுடைய ஆகஸ்மிக க்ருபையாலே அவதரித்த இவர்களுடைய திருநக்ஷத்ர மாஸங்களில், ச்ரவணாதி நக்ஷத்ரங்களென்ன, ஆச்வயுஜாதி மாஸங்களென்ன, அயோத்யா மதுராதிகளோடே ஸஹபடிதமான காஞ்ச்யாதி நகரங்களென்ன, அவற்றோடே சேர்ந்த காவேர்யாதி நதிகளென்ன, இவை யெல்லாவற்றையும் அந்த இதிஹாஸாதிகளிலே “[illegible] [illegible]லௌகலு பவிஷ்யந்தி” என்றும் “க்வசித்க்வசித்—க்வசித் க்வசித்” என்று மிப்படி ஸூசிப்பிக்கையாலும் அதுக்குமேலே “மயர்வற மதிநலமருள” ப்பெற்ற மாஹாத்ம்யத்தாலே பக்தி பாரவச்ய ப்ரபந்நரென்னும் பேர்பெற்றிருக்கையாலும், அவனுடைய பற்றினால் தோற்றும் பதின்மராய் பகவதவதார விசேஷமாக பக்தாத்மநா அவதரித்தவர்க ளாகையாலும் அவனுகந்து வர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸ்தலங்களான அகில திவ்யதேசங்களிலும், தாங்களும் அதுக்கநுரூபமான அர்ச்சாரூபங்களைப் பரிக்ரஹித்து, ஸேவித்துக்கொண்டு, அல்லாதார்க்கு ஸௌலப்யத் தங்களோடை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாத்மாக்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்லராயிருக்கையாலும் இவர்கள் திருநக்ஷத்ராதிகளும் அவற்றோபாதி யாதரிக்க உபாஸிக்கத் தகுமிறே. இனி “ஆழ்

வார் திருமகளாராண்டாள்" தொடக்கமான மற்றை மூவரும்
இவர்களுக்குப் பாரதந்த்ரராய்ப் போருகையாலும், அவர்களி
லதிசயிதமான வைபவத்தை யுடையராகையாலும், அவர்க ளவ
தார கணனையில் இவர்க ளவதாராதி க்ரமங்களும், ஸஹபடித
மாய்த்து. இவர்களுடையவும் ஏற்றத்தையும் அறிந்து ஆதரித்
துப்போரு மவர்களாகையாலே ஆசார்யர்களும் ஆதரணீயரா
னார்கள்.

இனி "வேறாகவேத்தியிருப்பா" ரான ப்ரதமபர்வ நிஷ்ட
ருடைய வைபவத்தையும், "மற்றவரைச்சாற்றி யிருப்பா" ரான
சரமபர்வ நிஷ்டருடைய வைபவத்தையும் தத்ஸூக்திகளினு
டைய வைபவத்தையும் ததுபயஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமான ரஹ
ஸ்யத்தினுடைய க்ருத்யத்தையும் தத்ப்ரதிபாத்யாநுஷ்டாந சரம
பர்வ நிஷ்டாக்ரமங்களையுமே தத்ப்ரபந்தாந்வய மூடையவர்களு
க்கு, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்த ப்ரஸாதமடியாக ப்ராப்யஸித்தி யுண்
டாம்படியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுவதான அர்த்தவிசேஷங்
களை ஸ்வநிஷ்டா கதநரூபேணவும், பரோபதேச ரூபேணவும்
அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு இந்தக் குருபரம்பரா வைபவ
கதந முகத்தாலே குருகுலதுர்யரான தாம் ஸர்வர்க்கும் குருபரம்
பராந்வய முண்டாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணி யுபகரித்தருளு
கிறார்.

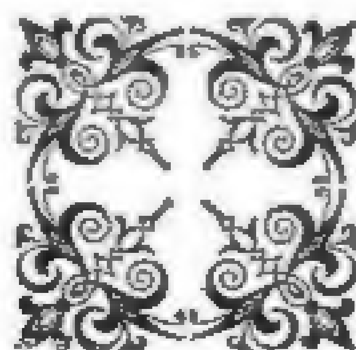

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

உபதேசரத்தினமாலை வ்யாக்யாநம்.

முதல் பாட்டு.

எந்தைதிருவாய் மொழிப்பிள்ளையின்னருளால்
வந்தவுபதேச மார்க்கத்தைச்-சிந்தைசெய்து
பின்னவருங்கற்க வுபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்
௧ மன்னியசீர்வெண்பாவில் வைத்து.

பதவுரை.

எந்தை-எமது ஸ்வாமியான, திருவாய்மொழிப்பிள்ளை- திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினுடைய, இன்-இனிமையான, அருளால்-விசேஷகடாக்ஷத்தாலே, வந்த-எனக்குக் கிடைத்த, உபதேசமார்க்கத்தை-உபதேச வரலாற்றை, சிந்தைசெய்து-சிந்தித்து, பின்னவரும்-எனக்குப் பிற்பட்டவர்களும், கற்க-அப்யஸிக்கும்படி, மன்னிய-நிலைபெற்ற, சீர்-சிறப்பையுடைய, வெண்பாவில்-வெண்பா என்னும் பாட்டில், வைத்து-அமைத்து, உபதேசமாய்-உபதேசமாக, பேசுகின்றேன்-சொல்லுகின்றேன்.

வ்யாக்யாநம்.

இதில் முதற்பாட்டு.—தமக்காசார்யரான பிள்ளையுடைய ப்ரஸாதத்தாலே க்ரமாகதமாய்வந்த அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்புள்ளாருமறிந்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தரூபேண உபதேசித்து, ப்ரகாசிப்பிக்கிறோமென்று ச்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தமாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியருளுகிறார்.

(எந்தைதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை) என்று தொடங்கி. அதாவது திருமலையாழ்வாரென்று திருநாமமான இவர்க்குத் திருவாய்மொழியிலுண்டான அத்யந்தாபிநிவேசமடியாகத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையென்று தேசந்திகழும்படியான திருநாமமாய்த்தென்கை. அது தோன்றத் "திருமலையாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை" யென்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றியருளினாரிறே. இவரருளிச்செய்யும் அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஆப்தியிருக்கிறபடி.

(இன்னருளால்) என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக் கொண்டு போரும்படியான பந்தவிசேஷத்தை யுடையரான பிள்ளை தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே. (வந்தவுபதேச மார்க்கத்தை) உபதேசிக்கவந்த அந்த உபதேசத்தினுடைய வரலாற்றை, உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேனென்று மேலே க்ரியை. இத்தால் “தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி, இது சுத்தவுபதேசவார்த்தை யென்பர்” என்றதுக் கெதிர்த்தட்டான சுத்த ஸம்ப்ரதாயமிருக்கிறபடி. ஆக, கீழ்ச்சொன்ன பதத்ரயத்தாலும் தம்மை விஷயீகரிக்கைக் கடியான ஸம்பந்தமும், ஜ்ஞாநபூர்த்தியும், தயாபூர்த்தியும் தமக்குத் தஞ்சமாயிருக்கிறபடி. (எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால் வந்த) “தாயாய்த்தந்தையாய், அன்னையாயத்தனும்” என்னுமாபோலே எனக்கு அன்னையு மத்தனுமாகியிருக்கிறவர், எந்தையான முறையாலே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலேயிறே எனக்கின்னருள்காட்டது. “எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோதுவித் தென்னை” யென்னுமாபோலே இப்படி தமக்கு க்ருபாதீநரான பிள்ளையுடைய ப்ரஸாதத்தாலே க்ரமாகதமாய் வந்த வழியை ப்ரதிபத்திபண்ணியாய்த்து இவருபதேசித்தருளுவது. அதாவது “இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம் விவஸ்வாந்மநவே ப்ராஹமநு ரிக்ஷ்வாகவேப்ரவீத் ஏவம் பரம்பராப்ராப்த” என்கிறபடியே பரம்பரையாய் வந்த அந்தப் பரிசுத்த ஜ்ஞாந மார்க்கத்தை மநநம்பண்ணியென்கை. (மார்க்கத்தைச் சிந்தைசெய்து) மார்க்கத்தைச் சிந்தைபண்ணி, (பின்னவரும்கற்க) தன்வழியைப் பின்சென்று பிழைக்க இருக்கிற பின்னவர்களும், ஸந்மார்க்கவர்த்திகளாம்படி யப்யஸிக்க, “முன்னோர்மொழிந்த முறைதப்பாமற்கேட்டுப் பின்னோர்க்கு, பின்னவரும் கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகிறபடி. அதாவது “செறியுன்னியுரைத்த” என்னுமாபோலே, ஸர்வஜ்ஞரான தாமருளிச்செய்ததெல்லாம், “சொல்லுமவிடுசுருதியாம்” என்கிறபடியே ப்ரமாணதமமாயிருக்கப் பின்புள்ளார்க்கு ப்ரதிபத்திஹேதுவாய் அப்யஸிக்கைக்குடலாக ஆராய்ந்தருளிச்செய்தபடி யென்கை. (உபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்) இவ்வர்த்தத்தின் சீர்மையிருக்கிறபடி. இதுதான் ப்ரபந்நநிஷ்டர் வைபவந்தொடங்கி, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டர் வைபவமீறாகவுண்டான அர்த்த

விசேஷங்களையிறே உபதேசமாய்ப் பேசுகிறது. இப்படி சௌரவமான அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்னவருக்கும் உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேனென்று உபதேசிக்குமிடத்தில், தமக்குப் பின்னை ரஹஸ்யமாக ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார்போலன்றிக்கே, அகில சேதநரும் அப்யஸித்தறிந்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தமுகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிறேனென்கிறார். (சிந்தை செய்து பேசுகின்றேன்) இவருடைய "[illegible] யத்திமஹோத்யாயி தத்வாசாவதி" இது வாய்த்து. (பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து) அது செய்யுமிடத்து வெண்பாவிலே வைத்தாய்த்து இவரருளிச்செய்தது. அதாவது தமிழுக்கு வெண்பா கலித்துறை என்னுமாபோலே அநேகம் பாக்களுண்டிறே. அதில் கலித்துறையாலே ப்ரவ்ருத்தமாய்த்து ஸ்ரமப்ரபந்தமான நூற்றந்தாதி. அதிலும் அப்யஸிக்க எளிதாயிருக்கிற வெண்பா என்கிற சந்தஸ்ஸிலே வைத்தாய்த்து "சதிருடைதமிழ்வீரர்" ஆன நாம் அருளிச்செய்தது. கற்கவிறே நாமுபதேசிக்கிறது. "வெண்பாவிருகாலிற் கல்லானை" யென்றிறே இதின் எளிமையிருப்பது. அதுக்கு சீர்மன்னுகையாவது, மூச்சீர் காற்சீரென்று சொல்லப்படுகிற சீரோடே பொருந்தியிருக்கை, அன்றிக்கே, "பூம்மலிதபா" என்னுமாபோலே இதுவும் சீர்மன்னியிருக்கிற தென்னவுமாம். "என்னைருஞ்சீர் பொய்கை முன்னோ"ருடையசீரிறே இதில் பொருந்தியிருக்கிறது. அதுக்கனுகுணமாக மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்தேனென்று யோஜிக்கக்கடவது. (பேசுகின்றேன்) "பேசுமளவன்றிது" என்னும் அர்த்தத்தை எல்லாருடையவும் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் ஸுவ்யக்தமாம்படி முக்தகண்டமாகச் சொல்லாநின்றேன்; நீங்கள் கேட்கிலுமாம் தவிரிலுமாம்; நான் சொல்லியல்லது தரியேன்; உபஸந்நரானவர்களுக்கு "[illegible]—ப்ரோவாசதாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" என்று சொல்லக்கடவ அர்த்தத்தைப் பேசுகின்றேனென்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபதேசிக்கை க்ருபாதிக்யமிறே. இத்தால் ஆழ்வாரொருவர்க்கு வர் னெச்சவான், மயர்வறமதிநல மருளத் தாம் பெறும் பேறும் உலகும் தம்மைப் போல்வாராகும்படி மயர்வறமதிநலமருளி வாழ்வித்தாற்போலே, இவரும் தமக்குப் பின்புள்ளவர்க்குமந்த அர்த்தத்தையுடைய உபதேசித்தருளி வாழ்வித்தருளுகிறாராய்த்து.

உ-ம்-பாட்டு.

கற்றோர்கள் தாமுகப்பர் கல்விதன்னி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோமெனவுகந்து பின்புகற்பர்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத்தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ்சே யிகழ்கை
ஆச்சரியமோதானவர்க்கு.

பதவுரை.

கற்றோர்கள்தாம்-கல்வியறிவுடையார் தாங்கள், உகப்பர்-சந்தோஷிப்பார்கள், கல்விதன்னில்-கல்வியைப்பயிலுவதில், ஆசையுள்ளோர்-பிரீதியுடையவர்கள், பெற்றோம் என-இதைலபிக்கப்பெற்றோமேயென்று, உகந்து-சந்தோஷித்து, பின்பு-பிற்பாடு, கற்பர்-அப்யஸிப்பார்கள், மற்றோர்கள்-அன்னியர்கள், மாச்சரியத்தால்-பொறாமையாலே, இகழில்-தோஷஞ்சொல்லுவார்களாகில், வந்தது-வந்தகுறைதான், என்-யாதாகும். தானவர்க்கு-அஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு, இகழ்கை-மற்றொன்றில் தோஷஞ்சொல்லுவது, ஆச்சரியமோ-ஆச்சரியமாகுமோ.

இரண்டாம்பாட்டு— "பின்னவருங் கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில்வைத்து" என்றருளிச்செய்யாநின்றீர், மத்ஸராக்ரஸ்தரானவர்கள் இத்தை யிகழார்களோவென்று தம்திருவுள்ளத்துக்குக்கருத்தாக, அத்தாலே வருவதோரவத்யமில்லை, அது அவர்கள்விஷயத்தில் ஆச்சர்யமுமன்றென்று தம் திருவுள்ளத்தைத் தேற்றியருளுகிறார்.

வ்யாக்யாநம்.

(கற்றோர்கள்தாமுகப்பர்) "அறியக்கற்றுவல்லாரா" யிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள், நாம் உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்தங்களை, இவர் இப்படி ப்ரபந்தமுகேந உபதேசித்துப்போருவதே யென்று உகப்பர்கள். அன்றிக்கே ஆசார்யோச்சாரணமுகத்தாலே இந்த ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களாகவுமாம். இப்படி ஜ்ஞாதாக்களன்றிக்கே, ஜ்ஞாநபுபுத்ஸையுடையராயிருக்குமவர்கள் படி சொல்லுகிறது. (கல்விதன்னிலாசையுள்ளோர் பெற்றோமெனவுகந்து பின்புகற்பர்) அறிவுடையராய் இப்படி கற்றவர்களிடங்களிலே கேட்கவேண்டுமென்கிற ச்ரத்தையையுடையவர்கள் பெருவருத்தத்தோடே பெறவேண்டும் அர்த்தத்தை இப்படி ப்ரபந்தஸ்தமாக்குவதேயென்று நிதிபெற்றாற்போலே இத்தைப் பெற்று ஹர்ஷயுக்தராய்க்கொண்டு கற்றவர்களிடங்களி

லே கற்று,கேட்டு,க்ருதார்த்தராவர்கள். (மற்றோர்களிந்யாதி) ஏத
துபய வ்யதிரிக்தராயிருக்கிற (மற்றோர்கள்) அவர்களாகிறார் "அறி
ந்தவர்பால் சென்று சேருதல்செய்யாத தீமனத்தர்" போல்வார்.
அவர்கள் (மாச்சரியத்தாலிகழில்) மாச்சரியமாவது, "பிறர்மினு
க்கம் பொறாமை" அஸஷ்டாகபர்யந்தமாக்குகை. அதாவது பிற
ருடைய உச்ச்ராயத்தைக்கண்டால் அஸஹிஷ்ணுக்களாய் அதுக்
கோ ரவத்யத்தை யாரோபித்து இகழ்வாரா யென்றபடி. (வந்த
தென்னெஞ்சே) எல்லாப்பெருமையும் பெற்றுடையவனோடு ஏக
ஹ்ருதயமாயிருக்கிற மகஸ்ஸே அத்தால்வந்ததென்? "மனக்
குற்றமார்ந்த" ராணவர்கள் "பழிக்கில்புக" ழாயன்றோ அதிருப்
பது. ஆனாலும் இகழ்வர்களாகில் தவிர்க்காலோ வென்ன, (இக
ழுகை யாச்சரியமோதானவர்க்கு) பழிக்கில்பவனைப்பர்களாயிரு
க்கு மவர்களுக்கு இகழுகைதா னாச்சரியமுமன்றென்கை. ஆகை
யால் அது அவர்களுக்கு ஸஹஜமாயிறே யிருப்பது. இத்தால்
அநுகூல ப்ரதிகூலருடைய ஆதர அநாதரங்கள் ப்ரபந்தத்துக்கு
அதிசயாவஹ மென்றதாய்த்து.

௩-ம் பாட்டு.

ஆழ்வார்கள்வாழி யருளிச்செயல்வாழி
தாழ்வாதுமில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரும்
உய்யவவர்க ளுரைத்தவைகள்தாம்வாழி
செய்யமறைதன்னுடனே சேர்ந்து.

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள்-பதின்மரான ஆழ்வார்கள், வாழி-வாழ்வார்களாக, அரு
ளிச்செயல்—அவர்களருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்கள், வாழி-வாழ்வன
வாக, ஆதுதாழ்வும்-எத்தத்தாழ்வும், இல்-இல்லாத, குரவர்தாம்-பூர்வா
சார்யர்கள், வாழி-வாழ்வார்களாக, ஏழ்பாரும்-ஏழுலகங்களிலுள்ளவர்
களும், உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, அவர்கள்-அந்தப்பூர்வாசார்யர்கள்,
உரைத்தவைகள்தாம்-அருளிச்செய்த வ்யாக்யாந ரஹஸ்யங்கள், செய்ய-செ
வ்வையான, மறைதன்னுடனே-வேதத்துடனே, சேர்ந்து-கூடியிருந்து,
வாழி-வாழ்வனவாக.

வ்யாக்யாநம்.

மூன்றாம்பாட்டு.—கீழில் பாட்டிலே மற்றோர்களுடைய இக
ழுகைக்கே புகழுகையென்று ஸமாதிதராய் ப்ரபந்த நிர்மா

ணத்திலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யரானவர்களுக்கும், தத் ப்ரணீதங்களான ப்ரபந்தங்களுக்கும் ப்ரதிகூலராலே வரும் அமங்களங்கள் போம்படி அநுகூலரான தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளுகிறார் (ஆழ்வார்கள்வாழி) யென்று தொடங்கி. இப்பாட்டுத்தான் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாயிறே யிருக்கிறது. அதாவது: ஆழ்வார்களேற்றத்தையும், அருளிச்செயலினுடைய ஏற்றத்தையும் அத்தை வளர்த்துப்போந்த ஆசார்யர்களின் வைபவத்தையும் அருளிச்செயல்களுக்கு அவர்களாலே அருளிச்செய்யப்பட்ட வ்யாக்யான விசேஷங்களையுமிறே இப்ப்ரபந்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கிறது. இப்படி "உள்ளதுகளெல்லாஞ் சுருக்" காண இது ஸார ஸங்க்ரஹமாகக் குறையில்லை.

(ஆழ்வார்கள்வாழி) அவர்களாகிறார் "மயர்வறமதிநலமருளப்" பெறுகையாலே "தெருளுற்றவாழ்வார்கள்" என்னும்படியான ஏற்றத்தை யுடையரான பராங்குச பரகாலாதிகள். ஏவம்விதமான இவர்களுக்கு இருள்தருமாஞாலத்தில தோஷம் தட்டாதே எப்போதும் வாழ்ந்தருள வேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். மங்களாசாஸநபராய் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை மஹாமுநிகளுக்குப் பணியிறே. மணவாளமாமுனியிறே யிவர்தாம். "வாழிசடகோபன், வாழிபரகாலன்" என்றிறே இவர்கள் விஷயத்தில பரிவராயிருப்பார் பாசுரமிருக்கும்படி. (அருளிச்செயல்வாழி) அருளிச்செயல்களானவை; ஸர்வேச்வரன் அருளடியாகத் தங்களுள்ளத்திலே செய்யப்பட்ட தாகையாலே அதுவே நிரூபகமாம்படி, யிருப்பதாயிருக்கிற த்ராவிட வேத சதுஷ்டய அங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்கள். இப்படி விலக்ஷணமான இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு தேசகாலாதிகாரி தோஷங்களாலே வரும் ஸங்கோசமின்றிக்கே, நித்யமாக வர்த்தித்துச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். "வாழி சடகோபனிட்டதமிழ்ப்பாவிசை" என்றும் "வாழி பரகாலனெண்ணில தமிழ்ப்பாவிசை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (தாழ்வாது மில்குரவர் தாம் வாழி) அநந்தரம் இதுக்கு அர்த்த நிரூபணம் பண்ணும் ஆசார்யர்களும் அவர்களோபாதி ஆசார்ய பரதையாலே அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணி யருளுகி

ளூ, அவர்களாகிறார், "அருளபெற்ற நாதமுனி" முதலான நந்தேசிகரான நாத யாமுந யதிவராதிகள் தொடக்கமான ஆசார்யர்கள். இனி இவர்களுக்கு (தாழ்வாதுமில்லா)மை யாவது: ததேகபரராயிருக்கை. தாழ்வாவது: பகவத் கதா கந்த ரஹிதமான காவ்யாலாபாதிகளிலே காலக்ஷேபம் பண்ணுகை. அதில்லாமையாவது: பகவத் கதாயுக்தமான புராணாதிகளிலே போது போக்குகை. ஆதுமில்லாமையாவது: "நிதிலகதாதி" எனகிறபடியே, கதாந்தர ப்ரஸ்தாவமில்லாதபடி பகவத்தேகபரமான அருளிச்செயலிலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகக் காலக்ஷேபம் பண்ணுகை. "போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாய், பின்னையைப்போலே யிருப்பானொருவன்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஏவம்விதமான நிஷ்டையை யுடையவர்களை, வைபவத்தைக்கண்டு, "இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இவர்களும் சிலரே" என்னும் ஏற்றமறிந்து ஆதரித்துப்போவாரொருவரிறே, இவர்தாம். "வாழி எதிராசன்" என்றும் "வாழி உலகாசிரியன்" என்றுமிறே இவருடைய வாக்வ்ருத்தியிருப்பது. (ஏழ்பாருய்ய வவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி) அதாவது: ஸப்த த்வீபவதியான பூமியிலுண்டானவர்களெல்லாரும் "உலகுய்ய வும்பர்களுங் கேடுய்ய" என்கிறபடியே ஸர்வ லோகங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியிறே இவர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று. அது செய்யுமிடத்து, (செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து) ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணரான தாங்கள் ஸகல வேதாந்த ஸாரார்த்தங்களையும் அருளிச்செயல்களின் அர்த்தமானது அடியொற்றியிருக்கும்படியிறே இவர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று. அன்றிக்கே, அரிய அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யாநங்களை வேதார்த்தப்ராயங்களை பின்செல்லும்படியுமிறே இவர்கள் வ்யாக்யாநத்தின் வைபவமிருப்பது. "[illegible] விதயச்சவைதிகா ஸ்தவதீயகம்பீர மநோநுஸாரிண:" என்னக்கடவதிறே. (செய்யமறைதன்னுடனேசேர்ந்து அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி) என்று தத்விஷய மங்களாசாஸந மிருக்கும்படி. (செய்யமறை) அநுகூலர்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிகூலர்க்கு ப்ரகாசிப்பியாதிருக்கை. அவர்களுரைத்தவைகள் தன்னுடனே சேருகையாவதிறே செய்யமறை

யாய்த்து. அதாவது: "அல்பசருதர் கலக்கின சருதி நன்ஞானத் துறைசேர்ந்து, தெளிவுற்று, ஆழ்பொருளை யறிவித்தது" என்கிற படியே, அதி நிர்மலமான அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யான முகே நலாய்த்து அதி கஹநமான வேதங்களின் அர்த்த தர்சநம் பண்ணை லாவது. ஆக இந்நால விலக்ஷண ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களுக்குக் கலிதோஷம் தட்டாதபடி நித்ய நிரவத்யத்வாத் யாகாரங்களோடே செல்லவேணுமென்று, மங்களாசாஸநம பண்ணியருளினாராய்த்து. "ப்ரமாணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச ப்ரமாதாரஶ்ச ஸாத்விகா: ஸதா ஸர்வத்ர ஸர்வதா—பரமாணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச பரமாதாரச்சஸாத்விகா: ஜயந்துக்ஷிதிதாரிஷ்டம் ஸதாஸர்வத்ரஸர்வதா" என்னக்கடவதிறே.

௪-ம் பாட்டு.

பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
ஐய னருள்மாறன் சேரலர்கோன்—துய்யபட்ட
நாதனன்பர் நாட்டுனி நற்பாணன் நற்கலியன்
ஈதிவர் தோற்றத்தடைவா மிங்கு.

பதவுரை.

பொய்கையார்-பொய்கையாழ்வார், பூதத்தார்-பூதத்தாழ்வார், பேயார்-பேயாழ்வார், புகழ்-கீர்த்தியையுடைய, மழிசையையன்-திருமழிசையாழ்வார், அருள்-அருளையுடைய, மாறன்-நம்மாழ்வார், சேரலர்கோன்-குலசேகராழ்வார், துய்ய-பரிசுத்தரான, பட்டநாதன்-பெரியாழ்வார், அன்பர்தாளதுனி-தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், நல்-நன்மையையுடைய, பாணன்-திருப்பாணாழ்வார், நல்-நல்ல, கலியன்-திருமங்கையாழ்வார், ஈது-இப்படி சொன்ன இது, இங்கு-இவ்வுலகத்தில், இவர்-இவ்வாழ்வார்களுடைய, தோற்றத்து-அவதாரங்களின், அடைவாம்-க்ரமமாகும்.

வ்யாக்யானம்.

நாலாம் பாட்டு.—ஆழ்வார்கள் வாழியென்று தொடங்கி யருளிச்செய்த ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை, ஒன்றொன்றாக உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் பூர்வோக்தரான ஆழ்வார்களுடைய அவதாரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார், பொய்கையாரென்று தொடங்கி. அதாவது ஸரோஜாதாரான பொய்கையாலே அது வே நிரூபகமாம்படி நிரூபயாராய், "வருத்தும் புறவிருள் மாற்றும" என பொய்கையார். "மாதவன் பூதம்" எனனும்படியான

மாஹாத்ம்யத்தை யுடையராய் "ஞானச்சுடர்விளக்கு" ஏற்றிய பூதத்தார். பகவதநுபவைகபரராய், லோகயாத்ரையில் கண்வையாதே "யானுமோர் பேயன்" என்னும்படி பேயாகூறுவதுவே நிரூபகமாய் "கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடு மாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவ" ரான பேயார். (புகழ்மழிசையையன்) "இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன" என்கிறபடியே மஹீஸார க்ஷேத்ரமென்கிற ப்ரதையையுடைய திருமழிசைக்கு நிர்வாஹகரான திருமழிசைப்பிரான். (அருள்மாறன்) "பாடினனருள்கண்டீ ரிவ்வுலகினில்மிக்கதே" என்கிறபடியே க்ருபாதிக்யத்தை யுடையராகையாலே அதுவே நிரூபகமாம்படியான நம்மாழ்வார். (சேரலர்கோன்) "சேரலர்குலசேகரன்" என்னும்படி சேரகுலசேகரராய், ஸர்வஜ் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையாசைப்பட்ட பெருமாள். (துய்யபட்டநாதன்) ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையும் கோபஜந்மத்தை யாஸ்தாநம் பண்ணுகையும் தொடக்கமான தூய்மையையுடையராய், "வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தன" என்கிறபடியே பரத்வஸ்தாபகராகையாலே பட்டநாதரென்றதுவே நிரூபகமான பெரியாழ்வார். (அன்பர்தாள்தூளி) "துளவத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" என்னும்படி அஹங்கார யுக்தமான அக்ரஜந்மத்தை அநர்த்தாவஹமென்றெண்ணி தத்ரஹித ஜந்மாக்களான பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீபாதரேணுவென்றதுவே நிரூபகமாம்படியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியார். (நற்பாணன்) "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன" என்று ததீய தாஸ்யத்துக்கநுகுணமான ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தை நன்மையாகவுடையராய "காயக ஸார்வபௌம" ரான பாணபெருமாள். (நற்கலியன்) "நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை" என்னும்படி, "அடியவர்கள் தம்மடியான" என்று சொல்லுகிறபடியே எல்லையான ததீய சேஷத்வத்திலே யூன்றி, மற்றை ஆழ்வார்கள் திருவடிகளில் சேஷத்வமே தமக்கு நிரூபகமாம்படியாக எண்ணியிருக்கிற நன்மையையுடையராய், அருளாழியுள்பட அபஹரிக்கையாலே "கலியன்" என்று நிரூபிக்கும்படியான திருமங்கையாழ்வார். ஏவம்வித வைலக்ஷண்யத்தை யுடையரான இவர்

கள் இவ்விபூதியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளின க்ரமமிதுவாய்த்து. "காண்பெருந் தோற்றம்" என்றும, "ஸம்பூதம்—ஆவிர்ப்பூதம்" என்றும் சொல்லுமாபோலே.

ரு-ம் பாட்டு.

அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்
இந்தவுலகில் இருள்நீங்க—வந்துதித்த
மாதங்கள் நாள்கள்தம்மை மண்ணுலகோர் தாமறிய
ஈதென்று சொல்லுவோம் யாம்.

பதவுரை.

அம்-அழகிய, தமிழால்-தமிழ்ப்பாஷையால், நல்-நல்ல, கலைகள்-வேதங்களை, ஆய்ந்து-ஆராய்ந்து, உரைத்த-அருளிச்செய்த, ஆழ்வார்கள்—, இந்த உலகில்-இந்த உலகத்திலுள்ள, இருள்-அஜ்ஞாநாந்தகாரம், நீங்க-ஒழியும்படி, வந்து உதித்த-வந்து அவதரித்தருளின, மாதங்கள்-மாஸங்களையும், நாள்கள் தம்மை-திருநக்ஷத்ரங்களையும், மண் உலகோர்தாம்-இந்த பூலோகத்திலுள்ளார் தாங்கள், அறிய-அறிந்துகொள்ளும்படி, ஈது என்று-இது என்று, யாம்-நாம், சொல்லுவோம்-சொல்லக்கடவோம்.

வ்யாக்யாநம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—அநந்தரம் இப்படி ஆழ்வார்கள் அவதரித்தருளின மாஸங்களையும், திருநக்ஷத்ரங்களையும், ஸர்வரும் அறியும்படி, இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறோமென்கிறார். (அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்) வேதம்போலே ஸம்ஸ்க்ருதரூபமாய், அதிக்ருதாதிகாரமுமாய் வருந்தி, கர்மப்ரஹ்மதயா அர்த்த நிர்ணயத்தில் அருமைபட்டிருக்கையன்றிக்கே, செந்தமிழான செம்மையையுடைத்தாகையாலே ஸர்வ ஸுலபமுமாய ச்லாக்யமுமான த்ராவிடபாஷையாலே யாய்த்து ஸார வேதாந்த ஸாரார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து இவர்கள் "பண்ணிய தமிழ்" என்னும்படி பண்ணியருளிற்று. நற்கலையாகிறது நிர்த்தோஷ ப்ரமாண வேதம். அத்தை ஆராய்ந்தாய்த்து இவர்கள் தமிழாலே அருளிச்செய்தது. ஆகையால், இதுதான், "திருமாலவன்கவி" என்றதாகையால இப்படியே ஸ்ரிய:பதியான பரப்ரஹ்மைக ப்ரதிபாதகமுமாயிருக்கும். அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான இவர்கள் இந்த விபூதியிலே அவதரித்தருளினது

இன்ன ப்ரயோஜநத்தைப்பற்ற வென்கிறார். (இந்த உலகிலிருளை நீக்கவந்துதித்த) இந்த உலகிலேயிறே இருளுள்ளது. இதுதான் "இருள்தருமாஞாலம்" மிறே. அந்த உலகு "அத்யர்க்காநலதீப்தம்—அத்யர்க்காநலதீபத"மாய், "சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி" என்னும்படி, "தெளிவிசும்"பாயிறே இருப்பது. ஆகையாலே அவ்விபூதியிலுள்ளார், "ஸூர்யகோடிப்ரதீகாஶா:—ஸூர்யகோடிப்ரதீகாசா:" என்கிறபடியே, "ஒளிக்கொண்ட சோதி" யையுடையராய், "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி—ஸர்வமஹிபசய: பசயதி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை யுடையரா யிருப்பார்கள். ஆகையால் அவ்விபூதியில் அஜ்ஞாநாந்தகார ப்ரஸங்கமில்லை. "ஒன்றிவ்வுலகினில பேரிருள" என்னும்படி, இவ்விபூதி, தமஸ்ஸப்த வாச்யமான ப்ரக்ருதிகார்யமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் இன்றுள்ளார பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரியான அழுக்குடம்பைப் பரிக்ரஹித்து, "அறிவிலா மனிசர்" என்னும்படி அஜ்ஞராயிருப்பர்கள். இவர்களுக்கேயிறே வெளிச்செறிப்பு வேண்டியிருப்பது. அந்தகாராபிபூதர்க்கிறே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்கள் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். அத்தாலே, இந்தவுலகி லிருள் நீங்க வந்துதித்த என்கிறார். இந்த உலகிருளைப்போக்கும்போது இவ்வாதித்யாதிகள் வேண்டாவே "[illegible]—வந்தே பராங்குசாதித்யம" என்றும் "[illegible]—கலியாமி கலித்வம்ஸம் கலிவேரக திவாகரம்" என்றும "[illegible]—ராமாநுஜதிவாகர:" என்றும சொல்லப்படுகிற பராங்குச பரகால யதிவராதிக ளுடைய உதயத்திலே யாய்த்து அஜ்ஞாநத்வாந்த நாசகரும், அவித்யா தமஸ்ஸை நிஹதமானதும், பரபத்வாந்தக்ஷயம் பிறந்ததும : விஷ்ணுபக்தராகைக ஸந்நிதியிலேயிறே, எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிற இருளானதுபோவது. இது மற்றையாழ்வார்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (வந்துதித்த மாதங்களை நாள்கள் தன்னை, மண்ணுலகோர் தாமறிய ஈதென்று சொல்லுவோம்யாம்) அதாவது த்வாதசாதித்யர்களும் சைத்ராதி மாஸங்களிலேயிறே ஒருத்தராக ஸஞ்சரிப்பது. இவர்களுமப்படியே ஐப்பசிமாஸந்தொடங்கி, அடைவே அவதரித்தார்கள். (வந்துதித்த) என்கையாலே விண்ணின் தலைநின்றும் மண்ணின்தலத்துதித்தது தோற்றியிருக்கிறது. மாதங்களாவன : ஐப்பசிமாஸந்

தொடங்கி, ஆனி முடிவாக வுண்டான ஏழுமாஸமும் நாள்களா வன: திருநக்ஷத்ரங்கள். “அந்தத்தின்பத்தநாளை” “திருநாள் திருவோணம்” என்னக்கடவதிறே. அதுதான் திருவோணந் தொடங்கி, கேட்டையீறாக வவதரித்த கவுண்டான பத்து நக்ஷத் ரமும். இப்படி அதிசயாவஹங்களான இவற்றை யறிந்தாலிறே சேதநர்க் குஜ்ஜீவந முள்ளது. “ஐந்த்ரேஸ்வத்ரே—ஜந்மர்க்ஷேச்ரவ ணேபிவா” என்றிறே விதித்தது. இவர்கள் தாம் பகவதவதார விசேஷங்களாகையாலே ரோஹிணீ புநர்வஸ்வாதிகளைப்போலே இத் திருநக்ஷத்ரங்களும பூஜ்யங்களுமாய் ஆதரணீயமுமாயிருக்கும். (மண்ணுலகோர் தாமறிய) “அகலஞாலத்தவரறிய” என்னுமா போலே விண்ணோர்க்கு இப்படி உபதேசிக்க வேண்டாவிறே. “மண்ணின்பிறந்தெண்ண மொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனிசர்” க்கிறே இப்படி உபதேசிக்கவேணடுவது. (மண்ணுலகோர் தா மறிய) பூமியிலுண்டான அஜ்ஞரான சேதநர் அறிந்து உபலா லித்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி இன்னதென்று இதில் அபேக்ஷையற் றிருக்கிறவர்களுக்கு அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக இதில் அபேக்ஷை யுடைய நாம் இத்தைச் சொல்லக் கடவோம். இவருடைய ப்ரதி ஜ்ஞையிருக்கிறபடி. இத்தால் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகை ஆசார்ய க்ருத்யமென்றதாய்த்து.

௯-ம் பாட்டு.

ஐப்பசியி லோண மவிட்டஞ் சதயமிவை
ஒப்பிலவா நாள்க ளுலகத்தீர்—எப்புவியும்
பேசுபுகழ் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயாழ்வார்
தேசுடனே தோன்று சிறப்பால்.

பதவுரை.

உலகத்தீர்-உலகத்திலுள்ளவர்களே, எப்புவியும்-எந்த லோகமும், பேசு-சொல்லப்பட்ட, புகழ்-வைபவத்தையுடைய, பொய்கையார்-பொய்கையா ழ்வாரும், பூதத்தார்-பூதத்தாழ்வாரும், பேயாழ்வார்-பேயாழ்வாரும், தே சுடனே-தேஜஸ்ஸுடனே, தோன்று-இவ்வுலகில் தோன்றிய, சிறப்பால்-திருவவதாரங்களாலே, ஐப்பசியில்-ஐப்பசிமாதத்தில், ஓணம்-திருவோண மும், அவிட்டம்-அவிட்டமும், சதயம்-சதயமுமாகிய, இவை-இந்த நக்ஷத் ரங்கள், ஒப்பு இல ஆம்-சமானமில்லாதனவாகிய, நாள்கள்-திருநக்ஷத்ரங் களாகும்.

வ்யாக்யானம்.

ஆரம்பாட்டு—கீழ்ப்பண்ணின, ப்ரதிஜ்ஞாநுரூபமாக அடைவே உபபாதிப்பதாகக் கோலி, அதில் முதலாழ்வார்களுடைய அவதார க்ரமத்தை மூன்றாம அருளிச்செய்கிறார். (ஐப்பசியிலோணம்) என்று தொடங்கி. அதாவது: ஆச்வயுஜ மாஸத்தில் விஷ்ணு நக்ஷத்ரமான ச்ரவணாதி நக்ஷத்ர த்ரயமும் அஸத்ருசமானதாயிருக்கும். வைதிக மர்யாதையை யறியாதே லோகயாத்ரையிலே கண்வைத்திருக்கிறவர்களே ! நான் சொல்லுகிற ஒப்பிலவா நாள்களை உபலாளித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள். அப்படி உபமான ராஹித்யத்துக்கு அடியேதென்ன, (எப்புவியும்) இத்யாதி, ஸர்வ லோகத்திலுண்டானவர்களும் அதுஅது என்று வாய் புலத்தும்படியான புஷ்பயோகிஜத்வத்தால் வந்த ஜந்ம வைபவத்தையும், ஜ்ஞாந தீப ப்ரகாசத்தாலே பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணின ஜ்ஞாந வைபவத்தையும் "காட்டானேர டியல்வொழிந்து" க்ரமைக மாத்ரராய் வ்யாபரித்துத் திரிந்த வ்ருத்த வைபவத்தையும் அதுக்குமேலே "நாலட்டமில பாமகள் பூமகளையோடு" இத்யாதிப்படியே ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேச்வரன், இவர்களுடைய அங்க ஸங்கத்தை யபேக்ஷித்து, "புலவர் நெருக்க உகந்த பெருமாள்" என்னும்படி தங்களுடைய ஸம்மர்த்தத்தாலே அவனை உகப்பிக்கும்படி பண்ண வல்லராயிருக்கிற உத்கர்ஷத்தையும் உலகத்தார் புகழும்படியாயிறே யிருப்பது. அவர்களாரென்னில், (பொய்கையார்-பூதத்தார்-பேயாழ்வார்) ஸரோ பூத மஹதாஹ்வயர்கள். இவர்கள் (தேசுடனே தோன்றுகை) யாவது, பகவத் ப்ரஸாதத்தினாலே ஸஹஜ தாஸ்யத்தால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தோடே யாய்த்து வந்தவதரித்தது. அதடியாக வந்த ஸம்பத்தையுடைத்தாகையாலே (ஒப்பிலவாநாள்களா) யிருக்கும். "ஆழியங்கைப் பேராயர்க்காளாம்பிறப்பு" விண்ணுட்டுத் தேசிறே. "கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்" என்றும், "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்" என்றும் "கருவிருந்த நான்முதலாக் காப்பு" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸஹஜ தாஸ்யத்தை யுடையராயிறே யிருப்பது. ஆகையால் அத்யந்த விலக்ஷணரானவர்கள், திருநக்ஷத்ரங்களை நன்றாக ஆதரித்து அவர்கள் அபிமாநாந்தர்ப்பூதராகையாலே வந்த அதிசயத்தை யுடையராங்கோள். அதுக்கு மேலே ஆச்வயுஜமாஸத்தில,

அந்த ச்ரவணநக்ஷத்ரந்தான் விஷ்ணு நக்ஷத்ரமாய் வைஷ்ணவோத்தமரான, க்ருஷ்ணபாதஸூநுவான லோகாசார்யருடைய அவதாரமுமாகையாலே இந்தை வரவரமுநிவர்யரான ஜீயரும் அத்யந்த ஆதரம்பண்ணிப பரிபாலித்துக்கொண்டு போந்தருளுவரென்று பாவிக்கபிறே. இந்தத் திருநக்ஷத்ரமும் மூப்புரிபூட்டினதாயிருக்கும். "క్రియాధికారే అష్టాదశాధ్యాయే—க்ரியாதிகாரே அஷ்டாதசாத்யாயே" "శ్రవణం చాశ్వయుజమాసే సర్వపాపహరం పరం మత్స్యకూర్మవరాహాణా మావిర్భావదినం స్మృతమ్—ச்ரவணம்சாச்வயுஜமாஸே ஸர்வபாபஹரம்பரம் மத்ஸ்யகூர்மவராஹாணா மாவிர்ப்பாவதிநம் ஸ்ம்ருதம்" హారీతః "మాసే భాద్రపదే శుక్లే ద్వాదశ్యాం విష్ణుదేవతే ఆదిత్య ముదభూద్విష్ణు రుపేన్ద్రో వామనోవ్యయః—ஹாரித:—மாஸே பாத்ரபதே சுக்லே த்வாதச்யாம் விஷ்ணுதேவதே ஆதித்ய முதபூத்விஷ்ணு ருபேந்த்ரோ வாமனோவ்யய :" என்னக்கடவதிறே.

௭-ம் பாட்டு.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்க ளுக்குமுன்னே வந்துதித்து
நற்றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றிமையோர்
என்றுமுத லாழ்வார்க ளென்னும் பெயரிவர்க்கு
நின்ற துலகத்தே நிகழ்ந்து.

பதவுரை.

மற்றுள்ள-மற்ற எழுவராயுள்ள, ஆழ்வார்களுக்குமுன்னே—, வந்து பூமியில்வந்து, உதித்து-அவதரித்து, நல்-நல்ல, தமிழால்-தமிழ்ப்பாஷையாலே, நூல்-முதல் திருவந்தாதி-இரண்டாந் திருவந்தாதி, மூன்றாந் திருவந்தாதி என்னும் திவ்யப்ரபந்தங்களை, செய்து-அருளிச்செய்து, நாட்டை-நாட்டிலுள்ளவர்களை, உய்த்த-உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்த, பெற்றிமையோர் என்று-பெருமையுடையவர்களென்று, முதலாழ்வார்கள் என்னும்-முதலாழ்வார்களென்று சொல்லப்படும், பெயர்-திருநாமமானது, இவர்க்கு-இவர்களுக்கு, உலகத்து-உலகத்தில், நிகழ்ந்து-வழங்கப்பட்டு, நின்றது-நிலைபெற்றது.

வ்யாக்யானம்.

ஏழாம்பாட்டு.—இவர்களுக்கு முதலாழ்வார்களென்று திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி. ஆழ்வார்கள் பதின்மரில் வைத்துக்கொண்டு தாங்கள் மூவரும் மற்றை எழுவர்க்கும் முன்னேயா

யத்து ஆவிர்ப்பவித்தது. இவர்கள் மூவரும் ப்ரணவம்போலே யாய்த்து ப்ரதமராயிருப்பது. இவர்கள்தான் த்வாபராந்தத்துக்கும் கலியுகாதிக்கும் நடுவுண்டான ஸந்தியிலே யாய்த்து அவதீர்ணரானது. அத்தைப்பற்ற (முன்னே) யென்று ப்ரதமஜராகப்பேசுகிறது. திருமழிசைப்பிரானும் அவர்களுக்குத் தோள்தீண்டியான காலத்திலேயாய்த்து அவதரித்தருளினது. மற்றுண்டானவர்கள் கலியுகாதியே தொடங்கி அடைவிலே யவதரித்தார்கள். இனி (நற்றமிழால் நூல்செய்கை) யாவது: விலக்ஷணமான த்ராவிட பாஷையாலே மற்றுண்டான ப்ரபந்தங்களுக்கும் விலக்ஷணமாம்படி, த்ராவிட சாஸ்த்ரரூபமான திவ்யப்ரபந்தங்களை நிர்மித்தது, அவை தான், "வையந்தகளி" "அன்பேதகளி" "திருக்கண்டேன்" என்கிற திருவந்தாதிகளென்றபடி. "செஞ்சொற்கவிகாள்" என்றும், "செந்தமிழ்பாடுவார்" என்றும், "இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்" என்றும் கொண்டாடும்படியிறே இதின் நன்மையிருப்பது. "பெருந்தமிழனல்லேன் பெரிது" என்று தாங்களும் இத்தை ஆதரித்தார்களிறே. இப்படி ஸ்வபர விபாகமறக் கொண்டாடும்படி யாய்த்து இவர்கள ஸூக்திகளின் ஏற்றமிருப்பது இப்படி அதிசயாவஹமான ஸூக்தி விசேஷங்களாலே ஜகத்திலுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கி, உஜ்ஜீவிப்பித்த ப்ரபாவத்தை யுடையவர்களென்னுமத்தாலே முதலாழ்வார்க ளென்கிற திருநாமமானது லோகத்திலே வாததியாநின்றது. பெற்றிமை-பெருமை. இத்தால் இவர்களுடைய "ஜ்ஞாநவ்ருத்தா-ஜந்மகாலீத்யாதி" என்கிறதனை ப்ராதம்யமானது ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டதாய்த்து

அ-ம் பாட்டு.

பேதைநெஞ்சே யின்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ
ஏதுபெருமை யின்றைக் கென்றியேல்—ஓதுகின்றேன்
வாய்த்தபுகழ் மங்கையர்கோன் மாநிலத்தில் வந்துதித்த
கார்த்திகையிற் கார்த்திகைநாள் காண்.

பதவுரை.

பேதை-அறிவில்லாத, நெஞ்சே-மனமே, இன்றை-இத்தினத்தின், பெருமை-வைபவத்தை, அறிந்திலையோ-நீ அறியவில்லையோ? இன்றைக்கு-இத்தினத்துக்கு, ஏதுபெருமை-என்னவைபவம், என்றியேல்-என்றுகேட்

பாயானால், ஓதுகின்றேன்-அதை உனக்குச்சொல்லுகின்றேன், அதாவது, வாய்த்த-பொருந்திய, புகழ்-வைபவத்தையுடைய, மங்கையர்கோன்-திருமங்கையாழ்வார், மாநிலத்தில்-இந்தப்பெரிய உலகத்தில், வந்து உதித்த-வந்து அவதரித்தருளின, கார்த்திகையில்-கார்த்திகை மாஸத்தில், கார்த்திகை நாள்-க்ருத்திகா நக்ஷத்ரமாகும், நாள்-இதை நீ தெரிந்துகொள்.

வ்யாக்யானம்.

எட்டாம்பாட்டு.—அநந்தரம் திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்தருளின திருக்கார்த்திகை திருநக்ஷத்ரத்திநுடைய வைபவத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து பரசோத்தரரூபேண அருளிச்செய்கிறார். (பேதைநெஞ்சே) யென்று தொடங்கி. கீழே "ஈதிவர் தோற்றத்தடைவாம்" என்று அருளிச்செய்த அடைவன்றிக்கே இனிமேல் மாஸங்களினுடைய சோத்திக்காக வந்த க்ரமத்திலே அருளிச்செய்கிறார். சேதநர்க்கு இதுவும் ஒரு புத்த்யாரோஹண க்ரமமிருக்கும்படி. மாஸங்களை அடைவே சொல்லிக்கொண்டு போகலாவதொரு ஸௌகர்யமுண்டிறே. (பேதைநெஞ்சே யின்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ) அல்லாத நக்ஷத்ரங்களோடு இதனையும் ஒன்றாக எண்ணுகிற அறிவிலியான நெஞ்சே! உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவான இற்றைத் திவஸத்தின் மஹத்தையும் மநநம்பண்ணுகைக்குப் பரிகரமான நீ அப்படி அறியமாட்டிற்றில்லையோ? (ஏது பெருமை யின்றைக் கென்றியேல்) அல்லாத திவஸங்களைக்காட்டில் இத்திவஸத்துக் குண்டான பெருமை தானேது? அத்தையறிந்த நீர் அருளிச்செய்யலாகாதோவென்று நீ சொன்னாயாகில், (ஓதுகின்றேன்) அப்படியே அறிந்த நான் அறியாத உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். (வாய்த்தபுகழ்) இத்யாதி, "மன்றில் மலிபுகழ் மங்கைமன்னன்" என்கிறபடியே தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாகவே சேர்ந்திருப்பதான புகழையுடையராய், திருமங்கைக்கு மன்னரான இவர், மஹாப்ருதிவியிலே வந்தவதரித்தது, கார்த்திகை மாஸத்தில் கார்த்திகை நக்ஷத்ரமென்று ஓதுகின்றேன். இவர்க்குப் புகழ் வாய்க்கையாவது: "மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கொண்ட" இது வாய்த்து, "மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்" என்னக்கடவதிறே. திருமந்த்ர லாபமிறே இவருடைய யசஸ்ஸுக்கடி. வாய்க்கை-கிட்டுகை. அதுதானும் "வாய்த்த திருமந்திர" மிறே. அன்றிக்கே இவரவதாரத்தாலே வாய்த்த புகழையுடைய மங்கை யென்னவுமாம்.

(மங்கையர்கோன் மாநிலத்தில் வந்துதித்த கார்த்திகையில் கார்த்தி கைநாள் காண்) இப்படியான திருமங்கைக்கு கிரவாளுகரான ஆழ் வார் "இருள்தருமா ஞாலத்" த்தில அவித்தையயான தமஸ்ஸைப் போக்கும்படி அவதரித்தருளினது, கார்த்திகைமாஸத்தில க்ருத் திகா நக்ஷத்ரத்திலேகாண. "𑌕𑌲𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌲𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌂 𑌕𑌵𑌿𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌂–கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிலோக திவாகரம்" என்றும் இவரை ஆதித்யனாகச் சொல்லுகையாலே (வந்துதித்த) என்கிறார். இப் படி இவர் ஆவிர்ப்பவித்தருளின வைபவத்தை யறிந்து நான் ஒரு விக்க அறியாத நீ இதனை அதிகரித்து ஆதரிப்பாயாக. இவர்தாம் "நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீப" மான "தெய்வநன்மாலை" யாகிற திவ்ய ப்ரபந்தத்தை யுண்டாக்கும்படி அவதரித்தருளினவராகையாலே அதுதான் தீபாராதந திவஸமுமாய்வந்து கோபட்டதிறே. "[illegible]–தாவசனை: கார்த்திகேமாஸி விஷ்ணோர்தீபமஹி மகதிரே" என்றும் "𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌾𑌲𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌪𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃–விஷ்ணவாலயேது கார்த்திக்யாம் தீபதானம் கரோதிய:" என்றுஞ் சொல்லப்பட்டதிறே. இதுதான் (இன் றைப்பெருமை) என்கிற மஹத்தைக்கிடாக மஹாநக்ஷத்ரமுமாயி றே யிருப்பது.

கூ-ம் பாட்டு.

மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன்
ஆறங்கம் கூற அவதரித்த–வீறுடைய
கார்த்திகையிற் கார்த்திகைநாள் இன்றென்று காதலிப்பார்
வாய்த்தமலர் தாள்களநெஞ்சே வாழ்த்து.

பதவுரை.

மாறன்-நம்மாழ்வார், பணித்த-அருளிச்செய்த, தமிழ்மறைக்கு-த்ரா விடவேதங்களான, திருவிருத்தம்-பெரியதிருவந்தாதி-திருவாசிரியம்-திருவா ய்மொழி எனும் நாலுப்ரபந்தங்களுக்கும், மங்கையர்கோன்-திருமங்கையா ழ்வார், ஆறு அங்கம்-ஆறு அங்கங்களான, பெரியதிருமொழி-திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம்-திருவெழுகூற்றிருக்கை-சிறியதிருமடல்-பெரியதிருமடல் எனும் ஆறு ப்ரபந்தங்களை, கூற-அருளிச்செய்ய, அவ தரித்த-திருவவதாரஞ்செய்த, வீறுடைய-பெருமையுடைய, கார்த்திகை யில-கார்த்திகை மாதத்தில, கார்த்திகைநாள்-க்ருத்திகா நக்ஷத்திரம், இன்று என்று-இன்றையதினமென்று, காதலிப்பார்-விரும்புமவர்களுடைய, வாய

த்த-பொருந்திய, மலர-தாமரைமலர்போன்ற, தாள்கள்-திருவடிகளை, நெஞ்சே-மனமே, வாழ்த்து-வாழ்த்துவாயாக.

வ்யாக்யானம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.—“ శఠకోపవాఙ్మయం—சடகோப வாங்மய” மான சதுர்வேதத்துக்கும் ஷடங்கங்களை யருளிச்செய்யும்படி திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்தருளின திருக்கார்த்திகைத் திருநக்ஷத்ரத்தைப் பலகாலும் ஆதரிக்குமவர்களை மங்களாசாஸநம் பண்ணென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு) ஸம்ஸ்க்ருத வேதம்போலே தான்றோன்றியாய அடியொத்திருக்கை யன்றிக்கே ஆழ்வாரிடத்திலே யவதரித்த ஏற்றமுண்டிறே திருவாய்மொழிக்கு. “ వేదః ప్రాచేతసాదాసీత్—வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத்” என்னுமாபோலே. (தமிழ்மறை) யென்கையாலே த்ராவிடரூபமான வேதமென்கை. ఈశం పుత్రే నిగమాంతా నద్ధూతా నదర్శయాంచకార శేషాం స్మృతేశ్చ సన్నిధిమాదతే సహోవాచ భరద్వాజేత్ర్యా మంత్రవేదానాయితే అనంతా వై వేదాః— సమోవాచేయాచోదితా యాచానుదితా తస్యైవాచే సమోవాచే స్వసంస్కృత ద్రావిడ వేదసూక్తిః, ద్రావిడం బ్రహ్మసంహితం—தம் ஹத்ரீந் கிரிருபா கவிஞ்ஞா தா நதர்சயாம்சகார தேஷாகம் ஹ்ருபேஷைகஸ்மாத் ம்ருஷ்டிமாதநே ஸஹோவாச பரத்வாஜேத்ர்யா மந்த்ரயவேதாயனதே அங்கானவேதா—ஸமோவாசேயாசோதிதா யாசாநுதிதா தஸ்யைவாசே ஸமோவாசே—ஸ்வஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸூக்தி:, த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதம்” என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே பட்டர். ஆழ்வாரைக்கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பித்ததே ஹேதுவாக இவராலே ப்ரணீதமானதாகச் சொல்லக்கடவது. (மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற அவதரித்த) இப்படி இவராலே யுண்டான த்ராவிட வேத சதுஷ்டயத்துக்கும் ஸ்வஸூக்திகளான ஷட்ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்யும்படி அவதரித்தருளினாரிறே, திருமங்கையாழ்வார். திருவிருத்தம் முதலான நம்மாழ்வார் ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் திருமொழி முதலான திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்கள் ஆறும் அங்கங்களாயிறே யிருப்பது. அது த்ராவிடவேதமானால் இதுவும் த்ராவிட ரூபமான அங்கங்களென்னக் குறையில்லை. திருவாய்மொழியினுடைய வேதத்வத்தையும் இதினுடைய அங்கத்வத்தையும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே

பாக்க உபபாதித்தருளினாரிறே. (வீறுடைய கார்த்திகையில் கார்த்திகைதான்) இப்படியான ஏற்றத்தையுடைத்தான வேத வேதாந்த தத்வஜ்ஞரான இவர் அவதரிக்கையாலே அல்லாத திருநக்ஷத்ரங்களிற் காட்டிலும் வீறுடைத்தாய்த்து கார்த்திகையில் கார்த்திகைதானிருப்பது. இவர்தாம் பராங்குச பரகாலாதிக ளென்னும்படியிறே ப்ரஸித்தராய்ப் போருகிறது. தாமும் "உம்மடியாரோடு மொக்க எண்ணியிருந்தீ ரடியேனை" என்றிறே அருளிச்செய்தது. அதுபோலேயாய்த்து, திருநக்ஷத்ரம். அதுக்குமேலே, "நானுகந்த ஆழ்வார்கள் தன்றுனை பாடும்" தன்னேற்றமுண்டே யிவர்க்கு. இப்படி இவரடியாக வுண்டான அதிசயத்தையுடைய (கார்த்திகையில் கார்த்திகைநா ளின்றென்று காதலிப்பார்) இந்நாள்களிலிடையிலே இதுவுமொரு "மதிநிறைந்த நன்னாள்" உண்டாவதே யென்று இதின் வைபவத்தை இடைவிடாமல அநுஸந்தித்து, இதிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணிப் போந்தருளுவர்கள். அவர்களாகிறார், "குறையல் பிரானடிக்கீழ் விள்ளாத வன்ப னிராமாநுசன்" போல்வார். அவர்கள், (வாய்த்த மலர்த்தாள்கள் நெஞ்சே வாழ்த்து) அவர்கள் நமக்குச் சேஷிகளாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை, "போந்ததென்னெஞ்சு" என்னும்படி அதிலே அதிப்ரவணமாய்ப் போருகிற மநஸ்ஸே அசைவின்றி மாறாமல் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி உன் ஸ்வரூபம் பெறப்பார். "இன்புறுந் தொண்டர் செவ்வடி யேத்தி வாழ்த்துமென் னெஞ்சமே" என்னக்கடவதிறே. வாய்க்கை-பொருந்துகை. (மலர்த்தாள்கள்) மலர்போன்ற திருவடிகள். இத்தால் ஆசார்யபரதந்த்ரர்க்கு அநுகூல வ்ருத்தி செய்து போருகை ஸ்வரூபமென்றதாய்த்து. இந்தத் திருமங்கையாழ்வார் திருநக்ஷத்ரத்தைத் திருக்கலிகன்றிதாஸரென்று திருநாமத்தை யுடையராய், சதிருடைய தமிழ்விரகராய், அருளிச்செயல் நாலாயிரம் பாட்டுக்கும் அர்த்தோபதேசம் பண்ணுமவராய்ப் போருகிற லோகாசார்யரான நம்பிள்ளையும் தத்வம்சயரும் மிகவும் பரிபாலித்துப் போருவர்களென்று, பெரியோர்கள் அருளிச்செய்துபோருவர்கள். பிள்ளை ஆதரிக்கிறது ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தாலே. தத்வம்சயர் ஆதரிக்கிறது. பிள்ளையுடைய திருநக்ஷத்ரமும் அதுவென்றாகவேணும்.

௰-ம் பாட்டு.

கார்த்திகையில் ரோகிணிநாள் காண்மினின்று காசினியீர்
வாய்த்த புகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்—ஆத்தியர்கள்
அன்புடனேதா னமலனாதிபிரான் கற்றதற்பின்
னன்குடனே கொண்டாடும் நாள்.

பதவுரை.

காசினியீர்-பூமியிலுள்ளவர்களே, வாய்த்த-தகுந்த, புகழ்-வைபவத்தையுடைய, பாணர்-திருப்பாணாழ்வார், வந்துதிப்பால்-வந்து அவதரித்ததனாலே, ஆத்தியர்கள்-ஆர்த்தியுடையவர்கள், அன்புடனே-ப்ரீதியுடன், அமலனாதிபிரான்-அமலனாதிப்பிரான் என்னும் ப்ரபந்தத்தை, கற்று-அப்யஸித்து, அதற்பின்-அதன்பிற்பாடு, னன்குடனே-நன்மையுடன், கொண்டாடும்-கொண்டாடக்கூடிய, நாள்-நாளாகிய, இன்று-இன்றையதினம், கார்த்திகையில்-கார்த்திகைமாதத்தில், கார்த்திகைநாள்-கிருத்திகா நக்ஷத்ரமென்று, காண்மின்-கண்டுகொள்ளுங்கள்.

வ்யாக்யாநம்.

பத்தாம்பாட்டு.—இனி, கார்த்திகை நக்ஷத்ரத்துக்கு அநந்தரம் ரோஹிணீநக்ஷத்ரமாகையாலும், மாஸமும் அதுவாகையாலும் அந்த சேர்த்திக்காகக் கார்த்திகையில் ரோஹிணிநாளானது திருப்பாணாழ்வார திருவவதரிக்கையாலே ஆஸ்திகராலே ஆத்ரணீயமாய் உபலாலிக்கப்படுமதான நாளென்கிறார், (கார்த்திகையில் ரோகிணிநாள் காண்மினின்று காசினியீர்) கீழ்ப்பாட்டில் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, உபதேசித்தவர் மீளவும் இப்பாட்டில் லௌகிகரைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார், தம்மோடு அவர்கள் ஏகமாவார்களாக வேணுமென்கிற திருவுள்ளக்கருத்தாலே. (ரோகிணிநாள்) என்கிற இதுதான், க்ருஷ்ணனவதரித்த திருநக்ஷத்ரமாயிருக்கும். இவர்க்கு, "கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயனென்னுள்ளங் கவர்ந்தானை" என்றிறே அவ்விஷயத்தில் பாவபந்த மிருப்பது. ஆகையாலே திருநக்ஷத்ரமும் அதுவாய்த்து. அவ்வளவு மன்றிக்கே, சரமசலோகார்த்த ப்ரகாசகரான திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் வைகாசி ரோஹிணிநாள் "உறியில் வெண்ணெயோ டயலுண்ட ஒருவனைப்போல் அவதரித்தார" என்கையாலே இது முப்புரியூட்டியிருப்பது. இப்படி மும்மடங்கான ஏற்றத்தையுடைத்தான இதுதான் என்றென்ன, (இன்று காண்மின்) அது இன்றுகாணுங்கோள், நாலாந்தரே யன்றிக்கே

"அயம்மாந:—அயம்மான:" என்கிறபடியே அது இன்றாவதே! இவர்க்கு அதில் ஆதராதிசயம் அதீதகாலமா யிருக்கச்செய்தேயும் ஸமகாலமாயிருக்கிறபடி. திநிகாட்டுவாரைப்போலே காணுங் கோனென்று ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கிறார். (காசினியீர்) என்று ஒருவர் இருவரன்றிக்கே, "ஸகிகச்சிந் முமுக்ஷுஸ்யாத்—ஸகிகச்சிந் முமுக்ஷுஸ் யாத்" என்கிறபடியே தம நசையாலே ஒருகாடாக உபதேசிக்கிறார். இதின் ஏற்றந்தான் இன்னத்தாலே யென்று எங்களுக்கு அறிவித்தா லாகாதோவென்ன, (வாய்த்த புகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்) என்கிறார். வாய்த்தபுகழாவது: தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த புகழ். அதாவது: ஸஹஜ தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமான நைசயத்தை ஆத்மகுணமாக உடையராகையாலே ஸ்ரீலோக ஸாரங்க முனிகளுடைய சிரஸாவாஹ்யமாம்படி பண்ணி, அங்கீகரித்தருளின புகழ். "பாரியலும் புகழ்ப் பாணபெருமாள்" என்னக்கடவதிறே. (பாணர் வந்துதிப்பால்) "ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே—ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்கிற முக்தர் வ்ருத்தியை இங்கே பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே வாசவ்ருத்தியான அடிமைசெய்து போருகையால் அதுவே தமக்கு நிரூபகமாயிருக்குமவர் (வந்துதிப்பால) "அண்டர்கோனணியரங்கன்" ஆகையால, அவரைப் பாடுகைக்காக அக்குலத்திலே ஒருவர் இங்கே அவதரித்தார் என்னும்படி அவதரிக்கையால், (ஆத்தியர்கள் கொண்டாடு நாள்) என்கிறது. அவர்களாகிறார் லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளைப் போலே ப்ரமேயபூதரான அர்ச்சாரூபியான பெரியபெருமாள் விஷயத்திலும் தத் ப்ரதிபாதகதயா வந்த ப்ரமாண ச்ரேஷ்டமான "அமலனாதிபிரான" என்கிற செந்தமிழான இவர் ப்ரபந்தத்தினிடத்திலும், தத் ப்ரமாதாக்களாய், திகர்ஷத்வாநுஸந்தான யுக்தரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்திலும், மேலெழுந்த ஆகாரங்களைப் பாராதே, நிரவதிக விஸ்ரம்ப யுக்தராய் "பாட்டினால் கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவு" மவராய், இருக்குமவர்கள். (அன்புடனே தாமலனாதிபிரான் கற்றதற்பின்) "சீரிய நான்மறைச் செம்பொருளைச் செந்தமிழா லளித்த" என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமாய் அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தை அகார உகார மகாரங்களாலே முதலிட்டு மூன்று பாட்டினுடைய அடியிலே அருளிச்செய்த படியையும் அந்த ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யமான வஸ்து

லை ப்ரணவாகாரமான விமாந மத்யத்தில் அடியே தொடங்கி, முடியளவும் அநுபவித்த ப்ரபந்தமென்கிற ஆதரத்துடன் ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரண க்ரமத்தாலே அப்யஸித்த பின்பு, (நன்குடனே கொண்டாடும் நாள்) தத் பலமான ப்ரமாணங்கள் விஷயத்திலே விச்வாஸத்தை யுடையராய் ஆஸ்திகராயிருக்குமவர்கள், விதிப்ரேரிதராய் இத்தைத் தங்களுக்கு ச்ரேயஸ்ஸாக எண்ணி, உபலாலிக்கப்படுமதான நாளென்கை. ஆகையாலே நீங்களும் ஆஸ்திகராய் நான் சொல்லுகிறத்தை விசுவஸித்து புத்திபண்ணுங்கோளென்று கருத்து.

கக-ம் பாட்டு.

மன்னியசீர் மார்கழியில் கேட்டையின்று மாநிலத்தீர்
என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிறப்பால்
நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள்.

பதவுரை.

மாநிலத்தீர்-பெரிய இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களே! இன்று-இன்றைய தினம், மன்னிய-நிலைபெற்ற, சீர்-வைபவத்தையுடைய, மார்கழியில்-மார்கழிமாதத்தில், கேட்டை-கேட்டைநக்ஷத்திரமாகும், இதனுக்கு-இந்த நாளுக்கு, ஏற்றம்-பெருமை, என் எனில்-என்னவென்று கேட்பீர்களானால், உரைக்கேன்-சொல்லுகிறேன், அது, துன்னு-பொருந்திய, புகழ்-சிறப்பையுடைய, மா-பெருமை பொருந்திய, மறையோன்-பிராமணோத்தமரான, தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்—, பிறப்பால்-அவதாரத்தாலே, நான்மறையோர்-நான்கான வேதங்களையறிந்தவர்கள், கொண்டாடும்-கொண்டாடக்கூடிய, நாள்-நாளாகும்.

வ்யாக்யாநம்.

பதினொன்றாம்பாட்டு— ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், அவதரித்தருளின மார்கழியில் கேட்டையானது, பரம வைதிகராலே பரிபாலிக்கப்படுமதான நாளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். (மன்னியசீர்) இத்யாதி. மார்கழிக்கு சீர்மன்னுகையாவது: “மாஸாநாம் மார்க்கசீர்ஷோஹம்—மாஸங்களாம் மார்க்கசீர்ஷோஹம்” என்னும்படி வைஷ்ணவ மாஸமாகையாலும், “மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாள்” என்று ஆண்டாள் ஆதரித்துப் போரும்படியான அதிசயத்தை உடைத்தாகையாலும் திருவத்யயந

தொடங்கும் காலமாகையாலும் வந்த சீர்மையையுடைத்தாகை. அதுக்கு மேலே "திருப்பள்ளியெழுச்சி" என்கிற ப்ரபந்த முகேந பெரியபெருமாளைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவரான, இவர் அவதரணத்துக்குப் பாங்காக சேர்பட்ட ஏற்றமுமுண்டிறே. அன்றிக்கே (மன்னியசீர்) என்கிற இது கேட்டைக்கு விசேஷண மாய அது மாஸங்களில ச்ரேஷ்டமானாற்போலே இதுவும் நக்ஷத்ரங்களில், ஜ்யேஷ்டையாயிருக்கை. "[Grantha]—விப்ராணும் ஜ்ஞாநதோ ச்ரேஷ்டம" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளின ஆதிக்யமுமுண்டிறே இதுக்கு. இவர், "மன்னியசீர் தொண்டரடிப்பொடி" யாகையாலே அவர் அவதரித்தருளின திருநக்ஷத்ரமும் சீர்மைமன்னி யிருக்குமிறே. இப்படி பகவத்பாகவத ஸம்பந்தங்கள், மாறாதே போரும்படியான ஏற்றங்களை யுடைத்தான நன்னாளானது இன்றாவதே. (மாநிலத்தீர்) ததீய சேஷத்வமே நிரூபகமாம்படியான மாஹாத்ம்யத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளுகையாலே தத் ஸம்பந்தயுக்தமான மஹாப்ருதிவியிலே உள்ளவர்களே, (என்னிதனுக் கேற்றமெனிலுரைக்கேன்) இம்மாஸத்தில் மற்றை நக்ஷத்ரங்களும் உண்டாயிருக்க, இதுக்கு ஏற்றம் என் என்றிரேளாகில், இதின் ஏற்றம் அறிந்த நான் சொல்லக் கேளுமேன் (துன்னுபுகழ்) இத்யாதி. அதாவது: "துளபத்தொண்டாய தொல்சீரை" யும் "கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணைக்கீழ் உற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீரை" யும் உடையராகையாலே வந்த குணவத்தா ப்ரதையை யுடையராயிருக்கை. இவர்தாம், "மிக்கசீர்த் தொண்ட" ரிறே. "செய்யும் பசுந்துளபத் தொழில் மாலையும் செந்தமிழில், பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையு" மிறே. இவர் செய்துகொண்டு போருவது. இவருடைய "[Grantha]—அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" யிருக்கிறபடி. இதிறே இவர்க்கு ஸம்ருத்தமான யசஸ்ஸு. "மலிபுகழ் வானவ" னென்னுமாபோலே. (மாமறையோர்) இதுக்கெல்லாமடி வேதார்த்த விசாரம்பண்ணும் விப்ரச்ரேஷ்டராகை யென்கை. "வைதிகரே, மெய்ப்படியாலுன் திருவடி சூடும் தகைமையினார்" என்னும்படி. பரம வைதிகராகையாலே நித்ய கைங்கர்ய நிரதராயிருக்கை. அதிறே இவர்க்கு நிலைநின்ற புகழ். (மாமறையோன், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) "மிக்க

வேதியர் வேதத்தி னுட்பொரு" ளான நதிர தாஸ்யத்திலே நிலை நின்று போருமவராகையாலே இவர்க்கு இவ்வபிதாநமாய்த்து. "நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி" என்றிறே ததிய பாரதந்த்ரருடைய ஏற்றமிருப்பது. (ஆழ்வார் பிறப்பால்) ஆழ்வார் பிறப்பே பிறப்பாவது. அல்லாதார் பிறப்பு தாழ்வாம் பிறப்பிறே. "என் செய்வான் தோன்றினேனே" என்று இவர்தம்மை வ்யர்த்த ஜந்மாவாக அநுஸந்தித்தாரே யாகிலும் இவர ஆழ்வார் பிறப்பென்னும அதிசயமாக அருளிச்செய்கிறார. "ஸ்ருஷ்டம் த்வயா ...ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" போலே (நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள்) இப்படி இவர் அவதரிக்கையாலே அவரைப்போலே வேத தாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள, "கோது குல" மாகக் கொண்டாடும் நாளாயிறே யிருப்பது. (மாமறையோர) பிறப்புக்கு அநுகுணமாக நான்மறையோர கொண்டாடுகை ப்ராப்தமிறே. ஆகையாலே (மாநிலத்தீர) ஆன நீங்களும் இதின் ஏற்றத்தை யறிந்து இத்தைப் பரிமாறித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று கருத்து. அதுக்குமேலே பெரிய கோயிலையும பெரியபெருமாளையும், பேணிக்கொண்டு போருமவராய் லோககுருவுக்கும் குருவான கௌரவ்யதையை யுடையரான பெரியநம்பி அவதரித்தருளின ச்ரேஷ்டதையு முண்டிறே, மாசமுயில் கேட்டைக்கு.

கஉ-ம் பாட்டு.

தையில் மகமின்று தாரணியீ ரேற்றமிந்தத்
தையில மகத்துக்குச சாற்றுகின்றேன்—துய்யமதி
பெற்ற மழிசைப பிரான்பிறந்த நாளென்று
நற்றவர்கள கொண்டாடும் நாள.

பதவுரை.

தாரணியீர்-பூமியிலுள்ளவர்களே! இன்று-இன்றைத்தினம், தையில மகம்-தைமாதத்தில மகநக்ஷத்திரமாகும், இந்தத்தையில மகத்துக்கு-இந்தத் தைமாதத்து மகநக்ஷத்திரத்துக்கு, ஏற்றம்-வைபவத்தை, சாற்றுகின்றேன்-சொல்லுகின்றேன், அதாவது, துய்ய-பரிசுத்தமான, மதி-ஞானத்தை, பெற்ற-உடைத்தான, மழிசைப்பிரான்-திருமழிசையாழ்வார், பிறந்த-அவதரித்தருளின, நாள் என்று-தினமென்று, நற்றவர்கள்-நல்ல தவத்தை யுடையவர்கள், கொண்டாடும்-புகழ்ந்து சொல்லும், நாள்-நாளாகும்.

வ்யாக்யானம்.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு — திருமழிசைப்பிரான் அவதரித்த தையில் மகத்தின் ஏற்றத்தைத் தாரணியி லுண்டானவர்களெல்லாம் அறியும்படி அருளிச்செய்கிறார். (தையில் மகமின்று தாரணியீர்) "தையொரு திங்களும்" என்னும்படியான தரத்தை யுடைய புஷ்யமாஸத்தில் மகம் இன்று. தாரணியிலுண்டானவர்களே! "ஏகாம் தரணீ ஸூரூ—ஏகாம தரணி மாசரிதா" என்கிறபடியே திருமழிசைப்பிரான் வந்தவதரித்த இஜ்ஜகத்திலே ஜந்மமாம்படியான பாக்யத்தை யுடையவர்களே! (ஏற்ற மிந்தத் தையில் மகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன்) என்? மாசிமகமன்றோ மஹாநக்ஷத்ரமாக வழங்குகிறது. இதுக்கேற்ற மென்னென்னில், இதுக்குண்டான அதிசயத்தை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாக நான் சொல்லக் கேளுங்கோள். இதுக்குண்டான ஏற்றந்தான் இன்னதென்கிறது. (துய்ய மதி பெற்ற) இத்யாதியால். அதாவது: பரிசுத்தமான ஜ்ஞாநத்தை ஸர்வேச்வரன ப்ரஸாதத்தாலே "மயர்வற மதிநல மருள" ப்பெற்றவராய், திருமழிசைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அவதரித்தருளின திருநக்ஷத்ர மென்று நல்ல தபஸ்ஸை யுடையவர்களாலே கொண்டாடப்படும் காரணத்தாலே யென்கை. (துய்யமதி) "என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை" என்று தாமும் ஆதரித்துப் பேசும்படியாயிறே யிருப்பது. மதிக்குத் தூய்மையாவது: தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் பரத்வ புத்தி யாகிற மாலிந்ய மற்றிருக்கை. "மனக்க மலமறக்கழுவி" என்று தேவதாந்தர பரத்வ புத்தியிறே மநோமாலிந்யமாக அருளிச்செய்தது. இவர்தாம், "தாதுலாவு கொன்றைமாலை துன்னு செஞ்சடைச் சிவன் நீதியால் வணங்கு பாத" என்றும் "போதில்மங்கை பூத லக்கிழத்தி தேவி" என்று தொடங்கி, "வேதநூ லோதுகின்ற துண்மை யல்ல தில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்றும், "உள்ள நோ ய்கள் தீர்மருந்து வானவர்க் களித்த எம் வள்ளலாரை யன்றி மற் றோர் தெய்வம நான் மதிப்பனே" என்றும், "பாரிருந்த" இத் யாதி. "சீரிருந்த நின்னலாலோர் தெய்வம் நான் மதிப்பனே" என்றும், "நான்முகனை நாராயணனே படைத்தான் நான்முகனுந் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்" என்று தொடங்கி "பிதிரு மனமில்லேன் பிஞ்ஞகன் றன்னோ டெதிர்வ னவ

னைக்கு நேரான்" என்றும், "கலைவாதவ ரிலங்கை கட்டழித்த காகுத்த னல்லா லொருதெய்வம யானிலேன்" என்றும, "இனி யறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம் இனியறிந்தே னெம்பெருமா னுன்னை" என்றும் இப்படி ஸ்வப்ரபந்தங்களில ஆதிமத்யாவஸானங்கள் எல்லாவற்றிலும் "உறையிடை விடாதவ" ரென்னும்படி அப்ரதிஹதமான தம்முடைய பராபர தத்வஜ்ஞானத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினாரிறே. (மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாளென்று) இப்படி திவ்ய ஜ்ஞானத்தையுடைய இவர் ஒருபிறவியிலே இரு பிறவியாகப் பிறந்தநாளென்னது, (நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள்). இவர்தாம் ருஷி புத்ரராக அவதரிக்கையாலே (நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள்) என்கிறது (பிறந்தநாள்) என்று. அல்லாதார் பிறவி "அன்று நான் பிறந்திலேன்" என்னும்படி அஸத் கல்பமாயிறே யிருப்பது. "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்று பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞானமுடைய ஜந்மத்தையிறே இவர் ஜந்மமாக அருளிச்செய்தது (பிறந்தநாள்) என்று. இப்படி அவதரித்தருளின விசேஷமான திருநக்ஷத்ரமென்று விசேஷஜ்ஞானவான்களால் அந்த ப்ரதிபத்தியோடே பரிபாலிக்கப்படுமதாயிருக்கும். தவமாகிறது-ப்ரபத்தி. "[illegible] தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்றும் "சரணே தவநெறி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆகையால அடைக்கலம் புகுந்து "வேறாக வேத்தி யிருக்கு மவரது" தபஶ்ஶப்தவாச்யையான ப்ரபத்தி. நற்றவமாகிறது: ஆசார்யாபிமான நிஷ்டை, "மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்" என்னக்கடவதிறே. அத்தை யுடையவர்களாகிறார் கணிகண்ணர், பெரும்புலியூரடிகள் போல்வார். இத்தால் ஆசார்யாபிமான நிஷ்டர்க்கு இது அவச்யம் ஆதரணீயமென்றதாயித்து.

௧௫-ம் பாட்டு.

மாசிப் புனர்பூசங் காண்மினின்று மண்ணுலகீர்
தேசித் திவசத்துக் கேதென்னில்—பேசுகின்றேன்
கொல்லி நகர்க்கோன் குலசேகரன் பிறப்பால்
நல்லவர்கள் கொண்டாடும் நாள்.

பதவுரை.

மண்ணுலகீர்-பூலோகத்திலுள்ளவர்களே! இன்று-இன்றையதினம், மாசி-மாசிமாதத்தில், புனர்பூசம்-புனர்பூச நக்ஷத்ரமென்று, காண்மின்-கண்டுகொள்ளுங்கள், இத்திவசத்துக்கு-இந்தத்தினத்துக்கு, தேசு-பெருமதிப்பு, ஏது என்னில்-என்னவென்றால், பேசுகின்றேன்-அதை உங்களுக்குச்சொல்லுகின்றேன், அதாவது - கொல்லிநகர்க்கோன-கொல்லி என்னும் நகரத்துக்குத் தலைவரான, குலசேகரன-குலசேகராழ்வாருடைய, பிறப்பால்-அவதாரத்தாலே, நல்லவர்கள்-பெரியோர்கள், கொண்டாடும்-கொண்டாடக்கூடிய, நாள்-நாளாகும்.

வ்யாக்யாநம்.

பதின்மூன்றாம்பாட்டு.—ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள அவதரித்தருளின மாசிபபுனர்பூசத்தின அதிசயத்தை மந்தமதிகளுக்கும அறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். (மாசிப் புனர்பூசங் காண்மினின்று மண்ணுலகீர்) "மாசி மூன்றான" என்னும்படி விலக்ஷண பரிக்ரஹமான மாசிமாஸத்தில புநர்வஸு நக்ஷத்ரம காணுங்கோள. பூதலத்திலவர்களா யுள்ளவர்களே! அதுதானும இன்றாயிற்று உங்களுக்கு. (இன்று) என்று பூத பவிஷ்யத்தா யுள்ளது வர்த்தமானம்போலே தோற்றுகிறது தமமுடைய ஆதராதிசயத்தாலே. (மாசிப புனர்பூசம) சைத்ரமாஸத்தில் புநர்வஸு நக்ஷத்ரத்திலேயாய்த்து, சக்ரவர்த்தித் திருமகன் அவதரித்தருளினது. "எல்லையில சீர்த் தயரதன்றன மகனாய்த் தோன்றிற்று முதலாத் தன்னுலகம புக்கதீறா" என்று தந்வைபவத்தை பரிபாலிக்குமவராகையாலே இவர்க்கு நக்ஷத்ரமும், அதுவாய்த்து. ராஜகுலங்களிலே அவதரிப்பார்க்கு நக்ஷத்ரமும் அதுவாகவேணும்போலேகாணும். இப்படி பகவத் ஸம்பந்தமுடைய திருநக்ஷத்ரமாய்த்து இவர் அவதரித்தது. (மண்ணுலகீர்) பூலோகத்திலுண்டான போக்ய போகோபகரணாதிகளை விரும்பி பகவத் பாகவதவிமுகராய்ப் போருகிற லௌகிகராயுள்ளவர்களே! அந்த வைமுக்யத்தைத் தவிர்ந்து, நான் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுங்கோள். விண்ணாட்டிலுண்டானவர்கள விசேஷஜ்ஞரிறே. அவிசேஷஜ்ஞராய் "உண்டியே உடையே உகந்து" "மானுனர் வரி வெனுஞ்சிலைக் காட்செய்து" போருகிற உங்களுக்கிறே நான உபதேசிக்கவேண்டுவது. இப்படி உங்களுக்கு உபதேசிக்கைக்கடியான இத்திவஸத்தினுடைய பெருமதிப்புதான் ஏதென்ன, (பேசுகின்

றேன்) இத்யாதி, “கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக் கோன் குலசேகரன” என்று இவர் அருளிச்செய்தபடியே கொல்லி என்கிற நகரத்துக்கு நாதராய், சேரகுலத்துக்கு சேகரரான ஆழ்வார் அவதரிக்கையாலே வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைத்தாய் அத்தாலே ஸத்பரிகராஹ்யமாயிருக்கை. குலசேகரன் பிறப்பென்றால் உடல்பிறவி யன்றிகே, உயிர்ப்பிறவியாயிறே யிருப்பது, “ஊனேறு செல்வத் துடற்பிறவி யானவேண்டேன” என்னுமித்யாதியாலும் அத்தை அடியொத்தினவர், ராஜாவான குலசேகரப் பெருமாள திருமலையிலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ஆசைப்பட்டாரென்றும் அருளிசசெய்யும்படியிறே இவருடைய உபேக்ஷையும் ஆகாங்க்ஷையு மிருக்கும்படி. தாஸ்யாநுகுணமான ஜந்மமிறே ஜந்மமாவது. “ஆழியங்கைப் பேராயாக்காளாம் பிறப்பு விண்ணாட்டுத்தேக” என்றாரிறே. இப்படி சேஷத்வாநுகுணமான ஜந்மத்தை அபேக்ஷிக்கும்படியான இவர் அவதரித்த இத்தால் தேசித்திவசத்திரகுண்டாய்த்து. ஆகையால் இத்திவஸம் (நல்லவர்கள் கொண்டாடும் நாள்) அவர்களாகிறார் “கொல்லி காவலன் சொல் பதிக்குங் கலைகவி பாடும் பெரியவ” ரென்கை. நல்லவர்கள்-ஸத்துக்கள். தங்களோபாதி பிறர்க்கும் நன்மையை ஸம்பாதிக்குமவர்கள். கொண்டாடும் நாளாவது: அவர்களாலே உபலாளிக்கப்படுமதான நாளென்கை. இவர்தாம் “எல்லையி லடிமைத்திறத்தினில் என்றும் மேவுமனத்தனாம்” என்னும்படி எல்லையான ததீய சேஷத்வத்திலே ஊன்றிப்போரும் நன்மையையுடையராய் அத்தாலே அவர்களுக்காகத் தாம் குடப்பாம்பில் கையிட்டுப் போரும் குணநிகருமா யிருக்கையாலே அக்குணங்களிலே தோற்று அவர் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே ஆதரிக்கப்படுமதான நாளாயிருக்குமிறே. ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள “இன்பமருஞ் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்” என்றும் “உருப்பசிதனை அம்பொற் கலையலகுல் பெற்றாலுமாதரியேன்” என்றும் “கல்பகத்தையும் வேண்டேன்” என்றும் திருமலையில் திர்யக் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை ஆசைப்பட்டுப் போருமவராகையாலே திருமலையில ஜந்மத்தை ஆதரித்து அடிமைசெய்துபோருவர். ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாளும “[illegible] த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சயாதி நிரங்

குசலீக்ருதய:" என்னும்படி எல்லாவற்றையும் சீருணீகரித்துப போருமவராய், "[illegible]—ஸ்ரீநிகாராயணம்பச்யக் காப்யகசுத்ர முஸலதா யஸ்ஸ்வதாரரதேசராபி கோவிந்தம்தமுபாஸ்மஹே" என்னும் இதரவிஷயாநுபவத்துக்கு இருளும் ஏகாந்தமும இலலை யென்றிருக்குமவ ராகையாலும் இவர்க்கும் அந்தத் திருப்புநர் பூசமே திருவவதாரத்துக்கு அநுகுணமான திருநக்ஷத்ரமாய்த்து. "அரசமர்ந்தானடிசூடு" மவனென்னுமபடி ராமபாதாச்ரயரு மா யிருக்குமாபோலே இவரும் ராமாநுஜ பதச்சாயயா யிருப்பா. தேவதாந்தர வைராக்யத்தில வந்தால திருமழிசைப்பிரானே டொப்பா. இவரும் ஒரு பிறவியிலே இருபிறவியானவரிறே, இவையெல்லாவற்றாலும் இத்திருநக்ஷத்ரம் மூப்புரிபூட்டினதா யிருக்குமென்கிற வைபவஞ சொல்லிற்று.

கரு-ம் பாட்டு.

ஏரார் வைகாசி விசாகத்தி னேற்றத்தைப்
பாரோ ரறியப் பகர்கின்றேன்—சீராரும்
வேதந் தமிழ்செய்த மெய்ய னெழில்குருகை
நாத னவதரித்த நாள்.

பதவுரை.

ஏர்-அழகு, ஆர்-பொருந்திய, வைகாசி-வைகாசிமாதததில், விசாகத்தின்-விசாகநக்ஷத்ரத்தின, ஏற்றத்தை-வைபவத்தை, பாரோர்-பூமியிலுள்ளவர்கள், அறிய-அறிந்துகொள்ளும்படி. பகர்கின்றேன்-சொல்லுகின்றேன, அதாவது: சீர்-வைபவம், ஆரும்-நிறைந்திருக்கிற, வேதம்-வேதங்களை, தமிழ்-தமிழ்ப்பாஷையில், செய்த-அருளிசசெயத, மெய்யன்-மெய்ம்மையுடையவரான, எழில்-அழகிய, குருகை-திருக்குருகூருக்கு, நாதன்-நாயகரான நம்மாழ்வார், அவதரிதத-திருவவதாரஞ்செய்தருளின, நாள்-நாளாகும்.

வ்யாக்யானம்.

பதினைலாம்பாட்டு.—அல்லாத ஆழ்வார்களையெலலாம் அவயவபூதராக உடையராய், வேதாந்தார்த்தங்களையெல்லாம் திருவாய்மொழி முகேந ப்ரகாசிப்பித்தருளி, திருநகரிக்கு நாதராயிருந்துள்ள நம்மாழ்வார் அவதரித்தருளின திருவிசாக திருநக்ஷத்ரத்தின் வைபவத்தை பூமியிலுண்டானவர்கள் எல்லாரும் அறியுமபடி ப்ரஸித்தமாக அருளிச்செய்கிறோ மென்கிறார் (ஏரார) இத்

யாதியால், இம் அடங்கலும் மாஸங்கள் விச்சேதியாமல் அடை வே அருளிச்செய்து போந்தவர் இப்போது பங்குனி மாஸத் திலே ஆழ்வார்கள் அவதாரமில்லாமையாலும், சித்திரை மா ஸத்திலே மதுரகவி யாழ்வாருடையவும் எம்பெருமானாருடைய வும் அவதாரம் உண்டேயாகிலும் ஆழ்வார்களை பதின்மருடைய அவதார க்ரமத்தை அருளிச்செய்யப் புகுமவராகையாலும் அவற் றை விட்டுவைத்து (ஏரார் வைகாசி) என்று தொடங்கி அருளிச் செய்கிறார். வைகாசி, ஏரார்ந்திருக்கையாவது: மாதவ மாஸமா கையாலே புஷ்பஸமாமான அழகையுடைத்தாகை. அவதரித்த ருளின தேசம் கொத்தலர் பொழிலையும், குயில கின்றார் பொழிலையும் உடைத்தாயிருக்குமாபோலேயாயத்து (ஏரார் வைகாசி விசாகம்) என்று. ஏராருகை விசாகத்திற்கு விசேஷண மாக்கவுமாம். அப்போது திருவிசாகத் திருநாள் என்னும்படி பிறே இதின் அலங்காராதிசய மிருப்பது. உகந்தருளின நிலங் கள் எல்லாவற்றிலும் பாலும் பழமுமாக அமுதுசெய்து பரிபால நீயமான நிலமாயிருக்கை. அதாவது: பால்மாங்காய அமுது செய்யப் பண்ணுகை. இப்படியான இதினுடைய ஏற்றத்தை (பாரோரறியப்பகர்கின்றேன்) இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் இவருடைய ஜந்மமான வைகாசி விசாகத்தை மதித்து உஜ்ஜீவிக் கும்படி சொல்லாநின்றேன். இத்தை ஒருவர் அபேக்ஷிதநிருப் பார் இல்லாதிருக்கவும் இவருடைய அபிநிவேசாதிசயம் பேசு விக்கப் பேசுகிறபடி. இனி, இதுக்கெல்லாம் அடி இன்னதென் கிறது. (சீராரும்) இதயாதி. வேதத்துக்குச் சீரார்ந்திருக்கை யாவது: அபௌருஷேயத்வாதிகளால் வந்த ப்ராமாண்ய ஸ்ரீயை யுடைத்தாகை. "சுடர்மிகு சுருதி" என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தது. அன்றிக்கே ஸ்ரீயபபதியாய் பரப்ரஹ்ம வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை உபபாதிப்பதான உத்தரபாகத்தை யாகவுமாம். "[illegible]— யசருதே ருத்தரம்பாகம் சக்ரே த்ராவிடபாஷயா" என்னக்கடவ திறே. (வேதந்தமிழ்செய்த) வேதந்தமிழ்செய்கையாவது: "எய் தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்தமிழால் செய்தற் குலகில் வருஞ் சடகோபனை" என்கிறபடியே வேதமானவ் அதிக்ருதாதிகாரமா யிருக்கு மாகையால அகிலசேதநர்களும் அப்யஸித்து உஜ்ஜீவிக்

கை அரிதென்று, ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வோபஜீவ்யமா யிருக்கும்படி த்ராவிட பாஷாரூப ஸந்தாநத்தாலே வேதார்த்தத்தை விசதீகரித்து அருளிச்செய்தாரென்கை. "வேறொன்றும் நானறியேன் வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்" என்றும் அருமறைகள் அந்தாதி செய்தான் என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (மெய்யன்) அருளிச்செய்த தெல்லாம வேதார்த்தமென்கைக் கடியான ஆப்திமிருக்கும்படி. (எழில் குருகை நாதன்) "குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னுமாபோலே இதுக்கெல்லாம் அடி அவ்வூரில் பிறப்பாய்த்து. அவ்வூரிலே "ஆதிப்பிரான்" ஆன ஆதிநாதனும் உண்டாயிருக்கவும் இவருடைய நாதத்வமாய்த்து நடந்துசெல்லுகிறது. உபய ப்ரதாநமான ஆகாரம உண்டாயிருக்கவும் இவருடைய நாதத்வத்தையாய்த்து அவன் நடத்தினபடி. "நலனிடை யூர்திபண்ணி வீடுமபெறுத்தித் தன் மூவுலகுந் தருமொரு நாயகம்" என்று தாமே அருளிசசெய்தாரிறே. (எழில குருகை) நகராலங்காரங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. அதாவது: குன்றம்போல் மணிமாடங்களையும மாடலர் பொழில்களையும் சேர்த்தடங்களையும், ஏர்வனங்களையும் உடைத்தாயிருக்குமென்கை. "கட்டெழில தென்குருகூர்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர் அவதரிக்கையாலே வந்த அழகாகவுமாம். அன்றிக்கே, (எழில்) ஆழ்வார்க்குவிசேஷணமாய், ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளாகிற வைஷ்ணவாலங்காரங்களால் வந்த அழகைச சொல்லிற்றாகவுமாம், (எழில்குருகை நாதன் அவதரித்த நாள்) ஊரும் நாடும் உலகமும் தம்மைப்போலேயாக்க வல்லவர் அவதரித்தநாள். ஸம்ஸாரத்தினிடையிலே தநுத்தாரகரான ஆழ்வார் அவதரித்தாற்போலே யாய்த்து இந்நாள்களினிடையிலே இந்நாள் நமக்கு தோபட்டதும். ஆகையால் இந்தபபரம ரஹஸ்யத்தை (பாரோரறியப் பகர்கின்றேன்) என்று தம்முடைய பரம க்ருபையாலே வெளியிட்டருளினாராய்த்து.

௨௫-ம் பாட்டு.

உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்
உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்–உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக் குண்டோ
ஒருபார் தனிலொக்கு மூர்.

பதவுரை.

வைகாசிவிசாகத்துக்கு-வைகாசிமாதத்துவிசாகநக்ஷத்ரத்துக்கு, ஒப்பு-சமானமாக, ஒருநாள்-ஒருதினமானது, உண்டோ—, சடகோபர்க்கு-நம்மாழ்வாருக்கு, ஒப்பு-சமானமாக, ஒருவர்-யாதாமொருவர், உண்டோ—திருவாய்மொழிக்கு-திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்துக்கு, ஒப்பு-சமானமான ப்ரபந்தம், உண்டோ—, பார்தனில்-பூமியில், தென்குருகைக்கு-தெற்குத் திசையிலிருக்கும் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு, ஒக்கும்-சமானமாகும், ஒருவூர்-யாதாநும் ஒரு ஊர், உண்டோ—, இல்லையென்றபடி.

வ்யாக்யாநம்.

பதினைஞ்சாம்பாட்டு—இப்படி ப்ரஸ்துதமான ஆழ்வாருடையவும் அவதரித்தருளின தேச காலங்களுடையவும் அவர் அருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களினுடையவும் அப்ரதிம வைபவத்தை ஸ்வகதமாய்ப்பேசி அநுபவிக்கிறார். (உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்) ஸர்வேச்வரனும் அவன் விபூதியும் ஸம்ருத்தமாம்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பிறந்த திருவிசாகத் திருநாளுக்கு ஒப்பாவதொருநாள் உண்டோ? "நீ பிறந்த திருநன்னாள்" என்னும்படியான அந்நாளும் "க்ருஷ்ணம் த்ருஷ்ணா தத்வ" ஜந்மமான இவர் அவதரித்த இந்நாளுக்கு ஒப்பாகவற்றோ? அங்கு அவன் பிறவியில் அக்ரூராதிகளான நால்வரிருவரிறே அநுகூலராய்த் திருந்தினது. இங்கு, "[illegible]-தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்" என்று தொடங்கி, "[illegible]க்ஷிபாமி" என்று அவன் கைவிட்டவர்களையும் "நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பனே" என்னும்படி இவர்களுக்கு அபிநிவேசத்தை யுண்டாக்கும்படி அவதரித்த திவஸமிறே இது. (உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்) அவதாரமே தொடங்கி, "[illegible]—சடாநாம் புத்திதூஷக"ராய் "[illegible]—ஸஜ்ஞாந ஸம்பூர்ணராய் இருக்கிற இவருடைய ஜ்ஞாந வைபவத்துக்கு ஸத்ருசராமவர்களை ஸர்வ லோகத்திலும் தேடிப்பார்த்தாலும் ஒருவரைக் கேட்டோமோ? அங்க பாகாதிகளென்ன, பக்வபலாதிகளென்ன, "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரிய ஆரமுது" என்ன, இவற்றாலே தாரகாதிகளாம்படி யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள், தொடக்கமானோர் "நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி" "எல்லாம் கண்ணன்" என்று "விண்ணுளாரிலுஞ் சீரிய"

ராயிருக்கிற இவர்க்கு ஒப்பாகமாட்டார்களிறே. "நித்யஸூரி
களை யொழிந்த மற்றையார்க்கு பலரைத்த தேவதாந்தரங்களில
இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்படியா யிருக்கும்." என்று
ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நாயனார் அருளிச்செய்தாரிறே. அதுவ
ன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு "தெளிவிசும்பு திருநாடு" என்
னும்படி பகவதநுபவத்துக்குப பாங்காயிறே அத்தேசமிருப்பது.
இது "விண்ணுளார் பெருமாற் கடிமைசெய்வாரையும் செறுமை
மப்புல னிலை" என்னுமபடி "இருள்தரு மாஞாலம்" ஆகையா
லே பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையாயிறே யிருப்பது. இப்
படி யிருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே பகவதநுபவமே யாத்ரையா
யிருப்பார் இவர் ஒருவருமேயிறே புள்ளது. ஆகையிறே ஸுதுர்
லபமாய்த்து. "மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசை" என்றும்
"இனியாவார் நிகர் அகல்வானத்தே" என்றும், உபய விபூதியி
லும் தமக்கு ஒப்பாவாரில்லாமையைத் தம் திருவாயாலே அரு
ளிச்செய்தாரிறே. இப்படி சடகோப னென்றால் எல்லார்க்கும்
தலைமேலாராய் சாட்டவசக் கையெடுக்கும்படி மஹாத்மாவான
இவர் அவதரித்த இம்மஹாக்ஷேத்ரத்துக்கும் இவர்க்கும் ஒப்பில்
லாவிட்டால் இவருடைய வாங்மயமான திருவாய்மொழிக்கும்
இவர் அவதரித்த தேசத்துக்கும் ஒப்புத்தானுண்டோவென்ன,
அதுவும் இல்லையென்கிறார். (உண்டோ திருவாய்மொழிக்
கொப்பு தென்குருகைக் குண்டோ ஒருபார் தனிலொக்கு மூர்"
என்று. (உண்டோ திருவாய்மொழிக்கொப்பு) "திருமாலா லரு
ளப்பெற்ற" வராய், "திருமாலவன் கவி" யான இவர் "குழி
பட்டோம்" என்னும்படி அநுபவ பரீவாஹத்தாலே "அவா
விலந்தாதிகளா விளையாயிரமும" என்னவேண்டும்படி இவரு
டைய பக்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்த திருவாய்மொழிக்கு
தர்ம வீர்ய ஜ்ஞாநாதிகளடியாக வுண்டான ஹார்ஷ வசநங்களில
அருளிச்செயலில் ஸாரமாயிருக்கிற இதுக் கொப்பாகவற்றோ?
இத்தை யொழிந்தவையெல்லாம் கடலோசையோபாதி யென்ன
க்கடவதிறே. ஆகையாலே "அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ்
பாடினன்" என்னும்படி இவரருளாலே அவதரித்த இது அஸத்
ருசமாயிருக்குமென்றபடி. (தென்குருகைக்குண்டோ ஒருபார்
தனிலொக்கு மூர்) ஆழ்வார்க்கு ஒப்பு ஒருவரும் உபயவிபூதியி

லும் இல்லாதாற்போலே இவ்வூர்க்கு ஒப்பாவது ஒரூருமில்லை யென்கை. பதினெண் பூமியிலும் தேடிப் பார்த்தாலும் குருகை வளம்பதிக்கு ஒப்பாவதோ ரூருண்டோ? உண்டாகில "திருநாடு வாழி தென்குருகை வாழி" என்று அவன் நாட்டை ஒப்புச்சொல்லுமித்தனை. "திருநகரிக் கொப்பாரியுண்டோ வுலகில்" என்னக்கடவதிறே. "ஆற்றில் துறையில ஊரில் உள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. (தென்குருகை) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஊர் "நல்லார் பலர் வாழுங் குருகூர்" என்றும் "ஜயப்புகழார் பலர்வாழுந் தடங்குருகூர்" என்றும் சொல்லும்படி "பெரிய வண்குருகூர்" ஆன ஸ்ரீநகரியிறே. அன்றிக்கே தெற்குத்திக்கிலே யுண்டான தென்னவுமாம். இதனால் திருநக்ஷத்ரத்தினுடையவும் திருவவதரித்த ஆழ்வாருடையவும் திருவாய்மொழியினுடையவும், திருநகரியினுடையவும் உபமாந ராஹித்யததால் வந்த ஆதிக்யத்தை உபபாதித்தருளினாராய்த்து. இந்த விசாகநக்ஷத்ரந்தான் ராஜர்ஷிகளான இக்ஷ்வாகுக்களுடைய ருக்ஷமென்று இக்ஷ்வாகுவம்ச ப்ரபாவஜ்ஞராலே விவக்ஷிதமாகையாலும் "[illegible]—ருக்ஷம் [illegible]" என்னும்படி இவ்வாழ்வார்க்கும் அதுவே ஜந்மநக்ஷத்ரமாய்த்து.

௧௮-ம் பாட்டு.

இன்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே
இன்றைக் கென்னேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—நன்றிபுனை
பல்லாண்டு பாடியநம் பட்டர்பிரான் வந்துதித்த
நல்லானியிற் சோதி நாள்.

பதவுரை.

ஏழை-அறிவிலியான, நெஞ்சே-மனமே, இன்று-இன்றைத்தினத்தின், பெருமை-வைபவத்தை, அறிந்திலையோ-நீ அறியவில்லையோ, இன்றைக்கு-இன்றைத்தினத்துக்கு, ஏற்றம் என்-வைபவமென்ன, எனில்-என்று கேட்பாயானால், உரைக்கேன்-சொல்லுகிறேன், நன்றி-நன்மையை, புனை-கொண்டிருக்கிற, பல்லாண்டு-திருப்பல்லாண்டை, பாடிய-பாடியருளிய, நம்-நம்முடைய, பட்டர்பிரான்-பெரியாழ்வார், வந்து உதித்த-வந்து அவதரித்ததான, நல்-நன்மையான, ஆனியில்-ஆனிமாதத்தில், சோதிநாள் சுவாதிநக்ஷத்ரமாகும்.

வ்யாக்யானம்.

பதினாறும்பாட்டு—இனிமேல் ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார் என்னும்படியான ப்ரபாவத்தை யுடையரான, பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப் பெருக்க அஞ்சுபாட்டாலே அருளிச்செய்வதாகக் கோலி, அதில் இப்பாட்டிலே திருப்பல்லாண்டு முகத்தாலே ஜகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின இவர் அவதரித்தருளின ஆனிதனில் சோதியினுடைய அதிசயத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (இன்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே) கீழ்ச்சொன்ன திருநக்ஷத்ரங்களுக்கும், இந்தத் திருநக்ஷத்ரத்துக்கும் வாசி அறியாமல் அவற்றிலே சாபலம் பண்ணுகிற மநஸ்ஸே! அவர்களில இவர்க்கு, "பர்வத பரமாணுவோட்டை வாசி" யுண்டானால், நாளின் பெருமையையும் அவ்வோபாதி வாசியுண்டென்று அறிய வேண்டாவோ? அறியாமைக்கு ஹேது உன் ஏழைத்தனமிறே. ஆகில இன்றைக்கேற்றம் என்னென்பாயாகில், இதின் கெடுவாசி அறிந்திருக்கிற நான் சொல்லக்கேள். (நன்றிபுனை) இத்யாதி. அதாவது: அகாலகாலயமான தேசத்தில அஸ்தாநே பயசங்கிகளான "அயர்வறு மமரர்க"ளாலே அநவரத மங்களாசாஸநம் பண்ணப்படுகிற வஸ்து, கலி ஸாம்ராஜ்யம பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே எதிரம்பு கோப்பாரா யிருக்கிற ப்ரதிகூலர் நடுவே அதி ஸௌகுமாரமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடனே சக்ஷுர் விஷயமாகத் தோன்றி வருகுவதே என்று வயிறுபிடித்து, ஆனைமேல் கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக் கொண்டு, அத்தலைக்கு அதிசயமாம்படி திருப்பல்லாண்டு பாடின நம்முடைய நாதரான பட்டநாதர் வந்து அவதரித்த விலக்ஷணமான ஜ்யேஷ்டமாஸத்தில் ஸ்வாதி நக்ஷத்ரமாய்த்து. ஆகையால் ஸர்வாதிசயமான இதின் வைபவத்தை அறிந்து ஆதரிப்பாயாக. (நன்றிபுனை) என்று நன்றியைப் புனைந்திருக்கிற பல்லாண்டென்னுதல், நன்றியை அவனுக்கு புனைகிற பல்லாண்டென்னுதல், "தான்மங்கலமாதலால்" என்றும், "பல்லாண்டென்று காப்பிடும்" என்றும், சொல்லக்கடவதிறே. புனைதல்-பந்தித்தல். (பட்டர்பிரான்) என்கையாலே பரஸ்வரூபத்தை இதர நிரஸந பூர்வகமாக ஸ்தாபித்தபடி சொல்லிற்று. (பல்லாண்டு பாடும்) என்கையாலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிந்து நோக்

தினபடி சொல்லிற்று. இத்தால் நக்ஷத்ரனுடைய ஸ்வரூபாதிக ளெல்லாம் ஆழ்வாராதீநமென்றதாய்த்து.

௧௭-ம் பாட்டு.

மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த
ஆனிதன்னில் சோதியென்றால் ஆதரிக்கும்—ஞானியருக்
கொப்பொருவ ரில்லையிவ் வுலகுதனி லென்றுநெஞ்சே
எப்பொழுதுஞ் சிந்தித் திரு.

பதவுரை.

மாநிலததில்-பெரியபூமியிலே, முன்-முற்காலததில், நம்-நம்முடைய, பெரியாழ்வார்—, வந்து உதித்த-வநது அவதரித்தருளின, ஆனிதன்னில்-ஆனிமாதத்தில், சோதி என்றால்-ஸ்வாதி நக்ஷததிரமென்று சொன்னால், ஆதரிக்கும்-பிரீதிபண்ணும், ஞானியருக்கு-ஞானவான்களுக்கு, இவ்வுலகு தனில்-இவ்வுலகத்தில், ஒபபு-சமானமாக, ஒருவர் இல்லை என்று-ஒருவரும் கிடையாது என்று, நெஞ்சே-மனமே, எப்பொழுதும்-எந்தக்காலத்திலும், சிந்தித்து-மனனம் பண்ணி, இரு-இருப்பாயாக.

வ்யாக்யாநம்.

பதினேழாம்பாட்டு.—இனி இத்திருநக்ஷத்ரமென்றால் இதின் ஏற்றமறிந்து ஆதரிக்கும் ஜ்ஞாதாக்களினுடைய அந்த உபமாநராஹித்ய முகத்தாலே இதின் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (மாநிலததில் முன்னம பெரியாழ்வார் வந்துதித்த) இம் மஹாப்ருதிவியிலே நம்முடைய ஸத்தாதிகளுக்குக் காரணமாம்படி பூர்வஜராய் வந்து அவதரித்த. அவதரிக்குமவருடைய பெருமைக்கு ஈடாம்படியாய்த்து, (நமபெரியாழ்வார்) என்றும் (நம்பட்டர்பிரான்) என்றும் இவர்க்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான பாவபந்தமிருக்கிறபடி. (வந்துதித்த) தம்முடைய ஸத்தாதிகளே யன்றிக்கே நம்முடைய ஸத்தாதிகளும் மங்களாசாஸநத்தாலே யாம்படி அத்தைத திருப்பல்லாண்டு முகேந வெளியிட்டு, தம்முடைய யாத்ரையே நமககு எல்லார்க்கும் யாத்ரையாக்கி, நடத்திப்போருமவர் வந்தவதரித்த. (ஆனிதன்னில் சோதியென்றா லாதரிக்கும) இப்படி மஙகளாசாஸந பரரான இவர் அவதரிக்கையாய்த்து இத்தை ஆதரிக்கைக்கடி. அல்லாத திருநக்ஷத்ரஙகளில வைத்துக்கொண்டு, ச்ரேஷ்டரான இவர் அவதரித்த ஜ்யேஷ்ட மாஸத்தில, ஸ்வாதியாகிற திருநக்ஷத்ரமென்றால, மேல்விழுந்து ஆதரிக்கும

ஜ்ஞாதாக்களுக்கு ஸத்ருசராவாரில்லை. (ஆதரிக்கும் ஞானியர்க்கு) ஆதரியாத அஜ்ஞரொப்பாகவல்லர்களோ? ஜ்ஞாதாக்கள வைபவ மறிந்து ஆதரிக்கையிறே ஜ்ஞாநபலம். (ஒப்பொருவரில்லை யிவ் வுலகுதனில்) பரந்த உலகமான இஜ்ஜகத்தெல்லாம் தேடிப்பார்த் தாலும் மங்களாசாஸநபரர், மாஹாத்ம்யம் அறிந்து ஆதரித்துப் போரும் மஹாத்மாக்களுக்கு உபமாநமாவார் ஒருவருமில்லை. உண்டாகில் அவ்வுலகிலேயாய்த்துள்ளது. அவர்களுதான் நிவ்யஜ்ஞரோபபந்நராயிறே இருப்பது. ஆகையால் மங்களாசாஸந பரர் வாசி அறியுமவர்களை அறிந்து ஆதரித்துப்போருவார் அவர் களிறே. இப்படியாகையால இங்கு இவர்களுக்கு ஸமாநரில்லை. (என்று நெஞ்சே எப்பொழுதும் சிந்தித்திரு) நதீய வைபவாபிஜ் ஞமான நெஞ்சே! எப்போதும் நான் சொன்ன அர்த்தம் கேட்டு இது ஒன்றென்று ஸர்வகாலத்திலும் புத்திபண்ணிப்பார். இட் டதொன்று இட்டுமென்று ப்ரமிக்கவேண்டா. இத்தால் ஆழ் வார்க்கு ஒப்பில்லாதாப்போலேயாய்த்து இவர்களுக்கும் ஒப்பில் லாதபடி. இவ்வாழ்வார்தான் "ஞானச்சுடர்" விஷயத்திலே நீராட்டி, பூச்சூட்டி, காப்பிட்டாற்போலே, பெரியதிருமலை நம் பியும், "சமைந்த மாமலர் நீர் சுடர் தூபங்கொண்டு" என்னும்படி "எழில்கொள்சோதி" விஷயத்திலே "ஒழிவில்கால"த்தில்படி யே, அடிமைசெய்து போருகையால் அவருடைய சோதியே இவர் அவதாரத்துக்கு அநுரூபமான சோதியாய்த்து. அவ்வள வுமன்றிக்கே, "தான்தன்னோடரியாய் வந்து தோன்றி, "ஸ்வ துர-ஜ்வலந்த"மென்னும்படியாய், அவர் திருவாராதநமாய்ப் போரு மவர்க்கும் சோதியிறே. ஸ்வாதி நக்ஷத்ரந்தான் தேவகணமாய் ஜ்யோதிரூபமாயிறே இருப்பது. "శ్రీశాయా మాధవే కిలకమలయుగే మాధవే మాసపక్షే శుక్లే సా ద్యుత యోగే వణిజానుకరణే భూతతిథ్యాం మరుద్భే మన్దే వారే ప్రదోషే కనకకశిపు సంహారహేతో ర్జనిత్వా-த்ரேதாயா மாஸிகல்பே ஸிலகமலயுகே மாதவே மாஸபக்ஷே சுக்லே ஸாத்யேச யோகே வ ணிஜகரணே பூததித்யாம் மருத்பே மந்தவாரே ப்ரதோஷே கநககசிபு ஸம்ஹாரஹேதோர் ஜநித்வா" என்னக்கடவதிறே. இதுவும் பூப்புகழுடைய திருநக்ஷத்ரமாயிருக்கும்.

௧௮-ம் பாட்டு.

மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்
தங்க ளார்வத்தளவு தானன்றி,—பொங்கும
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்.

பதவுரை.

மங்களாசாசனத்தில்-மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதில், மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் தங்கள்-மற்றுள்ளவர்களான ஆழ்வார்களுடைய, ஆர்வத்து அளவு தான் அன்றி-ப்ரீதியின் அளவேயன்றி, பொங்கும்-அதிகரித்த, பரிவாலே-ப்ரேமத்தாலே, வில்லிபுத்தூர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவரான, பட்டர்பிரான்-பட்டர்பிரானென்பவர், பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர்-பெரியாழ்வார் என்று சொல்லப்படும் திருநாமத்தை, பெற்றார்-பெற்றனர்.

வ்யாக்யானம்.

பதினெட்டாம்பாட்டு.—மங்களாசாஸநத்தில் மற்றுண்டான ஆழ்வார்களுக்கும் இவர்க்கும் உண்டான வெவாசியாலே பெரியாழ்வாரென்னும் திருநாமம் இவர்க்கு உண்டாய்த்தென்று தந்நுகே வுண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (மங்களாசாசனத்தில்) என்று தொடங்கி. அதாவது: மங்களாசாஸநத்தில வந்தால் இவரையொழிந்த மற்றை ஆழ்வார்கள் தங்கள் பக்தியினளவன்றிக்கே ஸம்ருத்தமான பகவத் ஸ்நேஹத்தாலே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைத் தமக்கு நிரூபகமாகவுடைய பட்டநாதரான இவர் பெரியாழ்வாரென்னும் திருநாமத்தை லபித்தாரென்கை. இப்படியிறே இவர் பெற்றது. மங்களாசாஸநமாவது: அத்தலையில ஸௌகுமார்யமடியாகத் தன்னை அழியமாறியும் அங்குத்தைக்கு அதிசயங்களை ஆசாஸிக்கை. "[illegible]—பரகதாதிசயாதாயகத்வ" மிறே ஸ்வரூபம். "சேஷிக் கதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. "மயர்வற மதிநல மருள" ப்பெற்றது முதலான இவ்வாகாரங்கள் ஒத்திருந்தாலும் ஸ்வரூபாநுரூபமான மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையில வந்தால் இவர் அதிசயித்திறேயிருப்பது. (ஆழ்வார்கள் தங்களார்வம்) "அதனில் பெரிய என்னவா" என்று, தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்கொலை கொள்ளும்படி ஆசை பெரிதாயிறே யிருப்பது. அந்த அவா அறும்படியான அநுபவத்தை

யிறே இவர்கள் அபேக்ஷித்தது. "அபிநிவேசம்போவது அநுபவத்தாலே, ஸத்தா ஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே" என்னும்படியிறே அவர்கள் தங்கள் ஆர்வமிருப்பது. ஆசையால் அவர்களுக்கு அது காதாசித்கமாயிறே இருப்பது. இப்படி ஸ்வஸம்ருத்தியை அபேக்ஷித்துப் போருகிறவர்கள், பக்தியின் அளவன்றிக்கே இவையெல்லாம் இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே யென்னும்படி பரஸம்ருத்யேக பரமாயிறே இவருடைய பக்திப்ரகர்ஷமிருக்கும்படி. (பொங்கும் பரிவாலே) மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிற ஸ்நேஹத்தாலே. அதாவது: "அன்பே பெருகும்" என்றும், "என்றனைவன்றால் யானுடையவன்பு" என்றும் "[illegible]—ஸ்நேஹோமே பரம:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆச்ரயத்தளவன்றிக்கே கரைபுரண்டாய்த்து இவருடைய காதல்தானிருக்கும்படி. "சோராத காதல பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லை மாலை யொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன் றாளே" என்னக்கடவதிறே. மாலுக்கு நேரான மாலிறே இவரது. ஸர்வாதிகனுக்கு ஸத்ருசமான ப்ரேமாதிகயமென்றபடி. இனி ப்ரேமாதிக்யதாலே வந்த நாமாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்) இவர்க்கு இவ்வபிதாநவ்யபதேசத்துக்கு எல்லாம் அடி இவ்வூரில பிறப்பாய்த்து. "ஆராத காதல் குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னுமாபோலே. (வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான்) இவருடைய க்ராம குலாதிகள் இருக்கிறபடி. "வில்லிபுத்தூருடையான்" என்றிறே இவர்க்கு நிரூபகம். "விஷ்ணுசித்தன்" என்றும், "கோயிலில் வாழும் வயிட்டணவன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியான இவர்க்கு "[illegible]—விஷ்ணுநாவ்யபதேஷ்டவ்ய:" என்கிறபடியே எல்லாம் அதுவேயாயிருக்கை. (பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்) ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை ஸாதித்து, பேர்பெற்றதற்குமேல் அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குக் கலங்கி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையாலே பேர்பெற்றது இதுவேயாய்த்து. இவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாகையாலே நிலைநின்ற நிரூபகம் இதுவாய்த்திறே.

௧௯-ம் பாட்டு.

கோதிலவா மாழ்வார்கள் கூறு கலைக்கெல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண் டானதுவும்—வேதத்துக்கு
ஓமென்னுமதுபோ லுள்ளதுக் கெல்லாஞ் சுருக்காய்த்
தான்மங்கல மாதலால்.

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள்கூறு-ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த, கோது இல்லவாம்-குற்றமில்லாதனவாகிய, கலைக்கு எல்லாம்-ப்ரபந்தங்களுக்கெல்லாம், ஆதி-முதன்மையாக, திருப்பல்லாண்டு—, ஆனதுவும்-ஆயிருப்பதும், வேதத்துக்கு-வேதங்களுக்கு, ஓம் என்னுமதுபோல-ஓம் என்று உச்சரிக்கும் ப்ரணவம் போலே, உள்ளதுக்கு எல்லாம்-மற்றுள்ள ப்ரபந்தங்களுக்கெல்லாம், சுருக்காய்-சங்க்ரஹமாக, தான்-அத்திருப்பல்லாண்டு, மங்கலம் ஆதலால்-மனோஹரமான மங்களாசாஸநமாயிருந்ததாலேயாம்.

வ்யாக்யாநம்.

பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—இனி இவருடைய திவ்ய ஸூக்தியான திருப்பல்லாண்டினுடைய ஸகல திவ்யப்ரபந்த ப்ராதம்ய நிதாந கதந முகத்தாலே இதினுடைய வைபவத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். (கோதிலவாம்) என்று தொடங்கி. கலைக்குக் கோதாவது: சுதந்த்ர ப்ரஸ்தாவம். அதில்லையாய்த்து. "நிதிலந்தாதி" யான இவர்கள் திவ்யஸூக்திகளுக்கு "ராமாயணம், நாராயண கதை" யென்று தொடங்கி, அவற்றினுடைய தோஷ ஸாஹித்யத்தையும் இவற்றினுடைய தோஷ ராஹித்யத்தையும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே உபபாதித்தருளினாரிறே. அன்றிக்கே, கோதில்லாமை ஆழ்வார்களுக்கு விசேஷணமானபோது, அவனுடைய கருணைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பான ஸ்வயத்ந ரூப உபாயாந்தர கந்தமாதல், ப்ராப்ய த்வரையில் கண்ணழிவாதல் இல்லாதவர்களென்றபடி. கண்ணழிவுண்டாகில் காணமாட்டார்களிறே. கோதிலாத காதலையுடையவர்களிறே இவர்கள்தான். (ஆழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்) இப்படி நிர்த்தோஷ ப்ரமாணமாய், "பேசிற்றே பேசும்" ஏககண்டரான ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த "ஞானக்கலைகள்" என்றும், "அத்யாத்ம வித்யை" என்றும் சொல்லும்படியான திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கெல்லாம். (ஆதி திருப்பல்லாண்டானதுவும்) அல்லாத திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற்காட்

டில், இது ஆதியானதுவும் என்போலவென்னில், (வேதத்துக்கு) இத்யாதி. “ప్రణవాద్యా స్తథా వేదాః ఓంకార ప్రభవా వేదాః వాఙ్మయం ప్రణవం సర్వం-ப்ரணவாத்யா ஸ்ததாவேதா: - ஓங்கார ப்ரபவாவேதா: வாங்மயம் ப்ரணவம் ஸர்வம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணவம் ஸர்வ வேத ஸங்க்ரஹமாய “ఓంకారశ్చాథ శబ్దశ్చ-ஓங்காரச சாத சப்தச்ச” என்று தொடங்கி, “తస్మాన్మాఙ్గళికావుభౌ-தஸ்மாங் மாங்களிகாவுபௌ” என்றும், “అథాతో భగవతో నారాయణస్య ప్రథమాభిధానం [illegible] మంగళం కృతం-அத இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் இதி மங்களம் க்ருதம்” என்று ஆதியிலே சொல்லப்படுகிற மங்களாசரணத்தையும் உடைத்தாயிருக்கையாலும் “యద్వేదాదౌ స్వరః ప్రోక్తః-யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்த:” என்று வேதத்துக்கு ப்ரணவம் ஆதியாயிருக்குமாபோலே, இதுவும், “ప్రాప్యస్య బ్రహ్మణో రూపం-ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்” இத்யாதியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அகில ப்ரபந்த தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலே அருளிச்செய்கையாலும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்று தொடங்கி, “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே” என்று எங்கும் மங்களாசாஸநமா யிருக்கையாலும், இப்படி ஸங்க்ரஹத்வ மங்களத்வங்களாலே இதுவும் அருளிச்செயல்களுக்கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கக் குறையில்லை. இன்னமும் ப்ரணவாதியான திருமந்த்ரம் ப்ராப்யப்ரதாநமா யிருக்குமாபோலே தத்விவரணமான இதுவும் ப்ராப்ய ப்ரதாநமாயிருக்கும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, தத் வைபவ ப்ரதிபாதகமான அருளிச்செயல்களுக்கும் ஆத்யந்தாநுஸந்தாந க்ரமத்தாலே ரக்ஷகமுமா யிருக்கும். “బ్రాహ్మణః ప్రణవం కుర్యాదాదావంతే చ సర్వదా స్రవత్యనోంకృతం పూర్వం పరస్తాచ్చ విశీర్యతే-ப்ராஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யா தாதாவந்தே ச ஸர்வதா ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விசீர்யதே” என்னுமாபோலே. இத்தால் இவர் ஆழ்வார்களில் ப்ரதாநரா யிருக்குமாபோலே இவர் ப்ரபந்தமும் அருளிச்செயலில் ப்ரதாநமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

௨௰-ம் பாட்டு.

உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதோர் கலைதான்
உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்-தண்டமிழ்நூல்

செய்தருளு மாழ்வார்கள் தம்மிலவர் செய்கலையில்
பைதல்நெஞ்சே நீயுணர்ந்து பார்.

பதவுரை.

திருப்பல்லாண்டுக்கு—, ஒப்பது-சமானமானதாகிய, ஓர் கலைதான்-ஒரு ப்ரபந்தந்தான், உண்டோ—, பெரியாழ்வார்க்கு—, ஒப்பு-சமானமாக, ஒருவர்—, உண்டோ—, இவற்றை, தண்டமிழ்-ஈரத்தமிழாலே, நூல்-ப்ரபந்தங்களை, செய்தருளும்-அருளிச்செய்த, ஆழ்வார்கள் தம்மில்-ஆழ்வார்களிடத்திலும, அவர்-அவ்வாழ்வார்கள், செய்-அருளிச்செய்த, கலையில்-ப்ரபந்தங்களிலும், பைதல்-சிறுபிள்ளைத்தனமுடைய, நெஞ்சே-மனமே, நீ—, உணர்ந்து-தெரிந்து, பார்-பார்ப்பாயாக.

வ்யாக்யானம்.

இருபதாம்பாட்டு— இன்னமும் இவருடைய ப்ரபந்தத்துக்கும் இவர்க்கும் அப்ரதிமத்வத்தால் வந்த ஆதிக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். (உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு) என்று தொடங்கி. மங்களாசாஸநைகபரமான திருப்பல்லாண்டுக்கு அநுபவைக பரதையாலே ஆழங்கால் படுத்தவற்றை அல்லாத திவ்ய ப்ரபந்தங்களில உபமாநமாயிருப்பதொரு ப்ரபந்தமுண்டோ? "பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்றும், "ஆயிரத்து ளிவையுமோர் பத்தும் வல்லா ருழியின்கண் நண்மனலபோ லுருகாநிற்பர் நீராயே" என்றும், "ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகுமே" என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே இவற்றின் வாசியிருப்பது. (உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்) பகவத் ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணி, அத்தாலே தரித்திருக்கிற மஹத்தையுடையரான இவர்க்கு பகவத் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே மக்நராயிருக்குமவர்களில ஸத்ருசராவார் ஒருவருண்டோ? "அடியோமோடும்" என்று தொடங்கி "அப்பாஞ்சசந்நியமும் பல்லாண்டே" என்னுமவர்க்கு "அடியே னின்னுக் தளர்வேனே, சிந்தை கலங்கித் திருமாலென் றழைப்பன், சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்தகண்ணீர்ததும்ப" என்றும புக்கபுக்க துறைகளெல்லாவற்றிலும் அழுந்தும்படியான இவர்கள் ஒப்பாகமாட்டார்களிறே. இது மற்றை ஆழ்வார்க்கும் ஒக்கும். (தண்டமிழ்நூல் செய்தருளு மாழ்வார்கள் தம்மிலுண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்) அறுதி

தான த்ராவிட சாஸ்த்ரரூப திவ்யப்ரபந்தத்தை ஸர்வேச்வரன் க்ருபையாலே செய்தாரகளென்றும் இவ்வாழ்வார்களில் மங்களாசாஸநம பண்ணியல்லது தரியாத தன்மையை யுடையராயிருக்கிற இவர்க்கு அவர்கள் ஸத்ருசராக வல்லாகளோ? (அவர் செய் கலையில் திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதோர் கலைதானுண்டோ) அத்தலையாலே ஸ்வஸத்தா ஸம்ருத்திகளை அபேக்ஷித்தவர்கள் ப்ரபந்தங்களில் பரஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கும் திருப்பல்லாண்டுக்கு ஸத்ருசமாயிருப்பதொரு ப்ரபந்த முண்டோ? கலையாவது த்ராவிட வித்யை. இவாகள் கலை த்ராவிட ப்ரஹ்மவித்யையிறே. இப்படியான அவற்றில் இதின் ஆதிக்யத்தை (பைதல்நெஞ்சே நீயுணர்ந்துபார்) உன் மௌக்த்யத்தைவிட்டு விவேக பரிகரமான உன் ஸ்வபாவத்தாலே இதின் வாசியை விவேகித்துப்பார். "மயர்வற மதிநல மருள" ப்பெற்றமையும் அத்தாலே ப்ரபந்த நிர்மாணம் பண்ணியருளினமையும் ஸர்வஸம மாகையால் அத்தைவிட்டு அவர்களோடும் அவர்கள் ப்ரபந்தங்களோடும் இதர விலக்ஷணரான இவரையும் இவா ப்ரபந்தத்தையும் ஸமாக புத்திபண்ணியிருக்கிற அறிவிலியான நெஞ்சே! இனியாகிலும் இவற்றின் நெடுவாசியை யறிகைக்குப் பரிகரமான நீ அப்படியே புத்திபண்ணி, விவேகித்துப்பார். அப்போதாயிற்று இவற்றின் நெடுவாசி அறியலாவது.

உக-ம் பாட்டு.

ஆழ்வார் திருமகளா ராண்டாள் மதுரகவி
யாழ்வார் எதிராச ராமிவர்கள்—வாழ்வாக
வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள்தம்மின் வாசியையும்
இந்தவுலகோர்க் குரைப்போம் யாம்.

பதவுரை.

ஆழ்வார்-பெரியாழ்வாருடைய, திருமகளார்-திருமகளாரான, ஆண்டாள்-சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும், மதுரகவியாழ்வார்-மதுரகவியாழ்வாரும், எதிராசர்-ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், ஆம்-ஆகிய, இவர்கள்-இம்மூவரும், வாழ்வு ஆக-இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களுக்கு வாழ்வு உண்டாம்படியாக, வந்து உதித்த-வந்து அவதரித்தருளின, மாதங்கள்-மாசங்களினுடையவும், நாள்கள் தம்மின்-திருநக்ஷத்ரங்களினுடையவும், வாசியையும்-வைபவத்தையும், இந்த உலகோர்க்கு-இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களுக்கு, யாம்-நாம், உரைப்போம்-சொல்லக்கடவோம்.

வ்யாக்யானம்.

இருபத்தொன்றாம்பாட்டு—ஆக, கீழ் அஞ்சுபாட்டாலும் இவர் திருநக்ஷத்ர வைபவ கதந முகத்தாலே இவர் வைபவங்களை யெல்லாவற்றையும் அருளிச்செய்தாராய் நின்றவர், இப்ரபந்தா தியிலே "அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்" என்று தொடங்கி, "வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள்தம்மை மண் ணுலகோர் தாமறிய ஈதென்று சொல்லுவோம் யாம்" என்று உத் தேசித்த க்ரமத்தாலே ஆழ்வார்களுடைய அவதரண மாஸாதி க்ர மங்களை அதி ஸ்புடமாக அருளிச்செய்த அநந்தரம் ஆண்டாளு டையவும் மதுரகவியாழ்வார் எதிராசரா மிவர்களுடையவும் அவ தரண மாஸாதி க்ரமங்கள் இன்னதென்று சொல்லக்கடவோ மென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியருளுகிறார். (ஆழ்வார் திருமக ளார்) இத்யாதி. இவர்கள் மூவரும் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டரா கையாலும் பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வானுடைய அவதார மாகையாலும் வருவதொரு சேர்த்தியுமுண்டிறே. "விஷ்ணுசித் தர் தங்கள் தேவரை" என்றும் "தேவுமற்றறியேன்" என்றுமிறே "அடிபணிந்துய்ந்த" வது. "[illegible]—அநந்த:ப்ரதமம் ரூபம்" இத்யாதியாலும் "[illegible]— அஹீநாமீச்வரசரீரமா காஸீத்ராமாநுஜோமுநி:" என்றும் இவர் வைபவஞ்சொல்லிற்றிறே. மற்றை இருவருடைய வைபவமும் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலே ஸ்பஷ்டம். ஆகையால இவர்கள் மூவருடைய அவதரணத்தையும் அருளிச்செய்கிறார். (ஆழ்வார் திருமகளாராண்டாள்) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரான ஆண்டாள் ஆழ் வார் திருமகளாக அவதரித்தருளினபடி. பிராட்டி, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாய் அவதரித்தாற்போலே. இவர்கள்தான் வேந்தர்குலத் திலும் வேயர்குலத்திலும் அயோநிஜராயிறே அவதரித்துப் போ ந்தது. (மதுரகவியாழ்வார்) "தென்குருகூர் நம்பிக்கன்பனாய மதுரகவி" கள், "படைத்தான்கவி" யைப்போலே. வாய்வந்த படி சொல்லுகையன்றிக்கே, "குருகூர் நம்பி பாவின இன்னிசை பாடித்திரி" கிற வாங்மாதுர்ய முண்டிறே யிவர்க்கு. "நம்பியென் றக்கால் அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என் நாவுக்கே" என்னக்கடவ திறே. (எதிராசராமிவர்கள்) யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமா னார். இப்படி ஏற்றத்தை யுடையாரான இவர்கள் மூவரும் (வாழ்

வாக வந்துதித்த) ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸம்பத்தாகத் தோற்றின. ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸம்பத்தாயிருப்பாரும் ஸாத்விகஜந ஸம்பத்தாயிருப்பாருமாயிறே இவர்களிருப்பது. "[illegible]—வகுளாபரணுங்க்ரியுக்மம்" என்றும் "மேவினேனவன் பொன்னடி" என்றும் "மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்" என்றும் இவர்களைதான் ஆழ்வார்க்குச் சரணபூதராயிருப்பார்களிறே. அவ்வளவுமன்றிக்கே, பொன்னடியை மேவி வேந்தினிய பாதுகமாயிருக்கிற இவர்களைப் பாதரேகா ஸமராகவும் பாதரக்ஷா ஸமராகவுமிறே பரிவர் சொல்லிப்போருவது. ஆகையாலே "பொன்னடியே நந்தமக்குப் பொன்" என்றருளிச்செய்தார். பொன்னடியாகவிறே வாழ்வுண்டாவது. இப்படி மூவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தாய் வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை வர்த்திப்பிக்கைக்காகவாய்த்து அவதரித்தது. ஏவம்விதரான இவர்களுடைய (மாதங்கள் நாள்கள்தம்மின் வாசியையும்) இப்படி ஜகத்துக்கெல்லாம் வாழ்வாகிற ஸத்தையுண்டாம்படி அவதரித்த இவர்களுடைய மாஸங்களினுடையவும் நக்ஷத்ரங்களினுடையவும் வைலக்ஷண்யத்தை. (இந்த உலகோர்க்குரைப்போம் யாம்) இந்த ஜகத்திலுண்டான மந்தமதிகளும் மதியாரும், ஆண்டாள் தொடக்கமானார் அவதரித்தருளின இந்நாள்களின் ஏற்றத்தை அறியும்படி இதின் வாசியறிந்த நாம் அவர்கள் அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகச் சொல்லக்கடவோம். சேதநருடைய விதேயதையைக் கண்டு இடைவிடாமல் "அறியாதன அறிவிக்கை" ஆசார்ய க்ருத்யமிறே.

உஉ-ம் பாட்டு.

இன்றோ திருவாடிப்பூர மெமக்காக
அன்றோவிங் காண்டா ளவதரித்தாள்—குன்றாத
வாழ்வாக வைகுந்த வான்போகந் தன்னையிகழ்ந்து
ஆழ்வார் திருமகளாராய்.

பதவுரை.

திரு ஆடிப்பூரம்-அழகிய ஆடிமாதத்துப் பூரநக்ஷத்ரம், இன்றோ-இன்றைதானோ, எமக்காக அன்றோ-எங்களுக்காக அல்லவோ, குன்றாத-குறைவுபடாத, வாழ்வு ஆக-வாழ்வு உண்டாம்படியாக, வைகுந்தம்-ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள, வான்-உயர்ந்த, போகம்தன்னை-அநுபவத்தை, இகழ்ந்து-விட்டு, ஆழ்வார் திருமகளாராய்-பெரியாழ்வாருக்குத் திருமகளாக, இங்கு-இவ்வுலகத்தில், ஆண்டாள்-சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார், அவதரித்தாள்-அவதரித்தருளினள்.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—கீழ்ச்சொன்ன மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களிலும் அதிகையான ஆண்டாளுடைய வைபவத்தை மூன்றுபாட்டாலே அருளிச்செய்வாராக ஆரம்பித்து, அதில் இப்பாட்டில் ஸ்வாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து அஸ்மத் உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆண்டாள் அவதரித்தருளின திருவாடிப்பூரம் இன்றோவென்று அதிசயித்து அதிலே ஈடுபட்டருளுகிறார். (இன்றோ திருவாடிப்பூரம்) திருவாடிப்பூரமென்று ப்ரஸித்தமான திருநக்ஷத்ரமின்றோ? இப்படியிருப்பதொரு நாள் நமக்கு லப்யமாயிற்றது இன்றோ? அலப்யமானது லபித்தால் அதுதான் ஈடுபாட்டுக்கு ஹேதுவாயிறே யிருப்பது. இதுக்கு ஹேது இன்னதென்கிறது மேல். (எமக்காகவன்றோ இங்காண்டாளவதரித்தாள்) ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக் குதித்து எடுக்கும் தாயைப்போலே ஸம்ஸார மக்நரான நம்மை எடுக்கைக்காகவன்றோ? ஸர்வலோக ஜநநியான தான் இவ்விபூதியிலே வந்து அவதரித்தருளிற்று. “கூபத்தில் வீழுங் குழவியுடன் குதித்தவ் வாபத்தைநீக்குமந்த அன்னையைப்போல” என்றும், “[illegible] —கூபாந்தாமுக்தபுத்ரம் பதிதமநுபதந் மாத்ருவத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநாதிகரான இவரும் இவ்வவதாரத்தை ஸ்வார்த்தமாக அநுஸந்தித்தருளுகிறார். இனி இப்படி அவதரிக்கையிலுண்டான அருமையைச் சொல்லுகிறது. (குன்றாத) இத்யாதியால். அல்லாதாருடைய போகங்களைப்போலே க்ஷயிக்கையன்றிக்கே அகுண்ட வைபவத்தையுடைத்தான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நிரவதிக பகவதநுபவமாகிற மஹாபோகத்தை உபேக்ஷித்து, இங்கும் “போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் கோதை” என்னும்படி (ஆழ்வார் திருமகளாராய்) வாய்த்து அவதரித்தது. ராஜமஹிஷியானவள் ராஜாவினுடைய பூம்படுக்கையைக் காற்கடைக் கொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து நோக்குமாபோலே வாய்த்து இவளும் நித்யவிபூதியில் நிரதிசயாநந்தத்தை நெகிழ்ந்து, இங்கே அவதரித்துப்போந்தது. இதிறே இவர் திருவுள்ளத்தை இப்படி வருத்தப்பண்ணுகிறது.

உங-ம் பாட்டு.

பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள் பிறந்த
திருவாடிப் பூரத்தின் சீர்மை—ஒருநாளைக்
குண்டோ மனமே யுணர்ந்துபார் ஆண்டாளுக்
குண்டாகி லொப்பிதற்கு முண்டு.

பதவுரை.

பெரியாழ்வார்-பெரியாழ்வாருடைய, பெண்பிள்ளையாய்-திருக்குமாரத்தியாக, ஆண்டாள்-சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார், பிறந்த-அவதரித்தருளின, திருவாடிப்பூரத்தின்-அழகிய ஆடிமாதத்தின் பூர நக்ஷத்ரத்தின், சீர்மை-வைபவம், ஒரு நாளைக்கு-வேறொரு தினத்துக்கு, உண்டோ—, மனமே—, உணர்ந்துபார்-விசாரித்துக்கண்டுகொள், ஆண்டாளுக்கு-சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாருக்கு, ஒப்பு-ஸமானம், உண்டாகில்-உண்டாகுமாகில், இதற்கும்-இந்த நாளுக்கும், உண்டு-ஸமானமான ஒரு நாள் உண்டாகும்.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—இனி இப்படி இவள் அவதரித்தருளின இந்த திருநக்ஷத்ரத்திலுடைய அவதாரத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார், (பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய்) என்று. இவள் பிறக்கைக்கடியான அவருடைய பெருமை யிருக்கிறபடி. திருமாலை கட்டுகையே தொழிலாக இருக்கிற இவர், திருத்துழாய் அடியிலே அவதரித்த இவளை யெடுத்துக் கொண்டுபோய், தந்தேவிகள் கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, வந்தையை யசோதையாலே அவளும்பிறர் பெண்டாயிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளையை அதிப்ரீதியுடனே எடுத்துக்கொள்ள, அப்போது "வள்ளை முலைகள் சோர்ந்து பாய" என்னும்படியிறே ஸ்தந்யம் ப்ரவஹித்தது. ஈன்ற தாய்மார்க்கிறே ஸ்வஸுதாதிகள் ஸந்நிதானத்தில் இரக்கம் பிறந்து இப்படியாவது. ஆகையால பெண்பிள்ளையாய் அவதரித்த மெய்ப்பாடிருக்கிறபடி. (ஆண்டாள் பிறந்த) பிறந்தவளுடைய பெருமையிதுவாவதே. உலகுடைய நாய்ச்சியாரிறே உலகத்திலே வந்தவதரித்தது. (பிறந்த) "நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்றிறே இவள் பேசிருப்பது. பெற்றவர்களும், பிறந்தவர்களும் "ஸ்வஸா, ஸுஸுதா—மேபிதா, மேஸுதா" என்னுமாபோலே, "ஒருமகள் தன்னையுடையேன்" "பட்டர்பிரான் கோதை" என்றிறே இருவரும் பணிப்பது. (பிறந்த திருவாடிப் பூரத்தின் சீர்மை)

இவள் பிறக்கைக்கு அடியிறே சீர்மையுண்டாய்த்து இதுக்கு. இப்படியான இதின் சீர்மை கீழ்ச்சொன்ன காலங்களில் ஒருநாளைக்குத் தானுண்டோ? எனிப்படி யாவதென்? இல்லையோவென்னில், (மனமே யுணர்ந்துபார்) இவற்றின் வாசியறிகைக்குப் பரிகரமான மனஸ்ஸே! மேலெழுவாறிக்கே உள்ளுற உணர்ந்துணர்ந்து பார். (ஆண்டாளுக் குண்டாகி லொப்பிதற்கு முண்டு) ஸர்வலோக நிர்வாஹிகையான ஆண்டாளுக்கு ஸாம்யமுண்டாகில், இதற்கும் ஸாம்யமுண்டென்கை. "அவர்களிலும் காட்டில் விஞ்சின ஸூமா தயாதி குணங்களையும் காலால் தொளைக்கவொண்ணாத அழகையும் உடையளாய்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையால அவளுக்கு ஒப்பில்லாதாப்போலே இதற்கும் ஒப்பில்லையென்று கருத்து.

உச-ம் பாட்டு.

அஞ்ச குடிக்கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்—பிஞ்சாய்ப்
பழுத்தாளை ஆண்டாளைப் பத்தியுடன் நாளும்
வழுத்தாய் மனமே மகிழ்ந்து.

பதவுரை.

அஞ்சுகுடிக்கு-கொடு உலகத்துக்கு அஞ்சி மங்களாசாஸநம் பண்ணும் ஆழ்வார்கள் ஸந்ததிக்கு, ஒரு-ஒப்பற்ற, சந்ததியாய-திருக்குமாரத்தியாய், ஆழ்வார்கள் தம்-ஆழ்வார்களுடைய, செயலை-காயமான ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யாதிகளில், விஞ்சி-விசேஷித்து, நிற்கும்-நிலைபெற்றிருக்கும், தன்மையளாய்-ஸ்வபாவமுடையவளாய், பிஞ்சாய்-இளமையாயிருக்கதே, பழுத்தாளை-பரிபக்குவமானவளை, ஆண்டாளை-சூடிக்கொடுத்தாளை, பத்தியுடன்-பக்தியுடனே, நாளும்-எப்போதும, மனமே-மனஸ்ஸே, மகிழ்ந்து-சந்தோஷமடைந்து, வழுத்தாய்-துதிப்பாயாக.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்துநாலாம்பாட்டு.—ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் அதிசயித வைபவத்தை யுடையளான ஆண்டாளை ஹர்ஷத்துடனே ஸ்துதியென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார், (அஞ்ச குடிக்கொரு சந்ததியாய) என்று. அதாவது: "[illegible]—ஸந்தாநபீஜம் குருபாண்டவாநாம்" என்று பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரிக்ஷித்து ஒருவனும் ஸந்தாநபீஜ

மாநுற்போலே இவளும் ப்ரபந்ந குலரான ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் திருமகளாம்படியான ஒருமகளாயிருக்கை. இவள்தான் ஜ்ஞாந ஸந்தாந ப்ரஸூதையாகையாலே "குலமகள் கோதை" என்றிறே கூறிவைத்தார்கள். அன்றிக்கே, அதீத காலங்களில் அபதாநங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படி அஸ்தாநே பய சங்கிகளான பட்டநாத குலத்துக்கு அத்விதீயமான ஸந்ததியாயிருக்கை. "[illegible]—பகவத் யஜ்ஞஸமஸ்தாக ரக்ஷை பயாகுல வம்சஜாதா" என்றிறே ஆசார்ய பௌத்ரருடைய திவ்ய ஸூக்தியும். இவளும் "அன்றிவ்வுலகமளந்தா யடிபோற்றி" என்று தொடங்கி, அதீத காலங்களில் அபதாநங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினாளிறே. இவளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்குடி குடிப்பிறப்பிறே. இக்குடிக்கு அநுகுடியென்றாய்த்து நிருபகம். (ஆழ்வார்கள் தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய) அதாவது: மங்களாசாஸநத்தில் வந்தால் தமப்பனோடொத்து, ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளில் வந்தால் ஆழ்வார்கள் பதின்மரிலும் விஞ்சியாய்த்திறே இவளிருப்பது. இவள்தனக்கு பதின்மருடைய பக்தியும் ஸ்திரீதநமாய் வருகையாலும், இவையும் ஆழ்வார்களைப் போலே பக்த்யவஸ்தா கார்யமான ஸ்த்ரீத்வத்தை பாவிக்கவேண்டாதே தானான தன்மையையுடையளாகையாலும் அவர்களில் அதிசயிதமான பக்த்யாதி ஸ்வபாவங்களை யுடையளாய்த்து இவளிருப்பது. அதாவது: ஆழ்வார்களைப்போலே ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலே நோன்பு நோற்கை, மடலூருகை தொடக்கமான அநந்யோபாயத்வ பஞ்ஜகமான வ்யாபாராதிகளை யன்றிக்கே காமனைக் குறித்து, "பேசுவதொன்றுண்டிங் கெம்பெருமான்" என்றும், "உன்னையு மும்பியையுந் தொழுதேன்" என்றும் "தொழுது முப்போது முன்னடி வணங்கி" என்றும் அவனைப் பரதேவதையாக எண்ணி, அவன் காலிலே விழுந்த இந்த அநந்ய தைவத்வ பஞ்ஜகமான இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி அவர்களிற் காட்டில் விஞ்சியிருக்கிற நிலைநின்ற ஸ்வபாவமென்கை. (பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாளை) அதாவது: லோகத்தில ஒன்று பலிக்கும்போது "[illegible]—பலஸ்ய காரணம் புஷ்பம்" என்னும்படி பலகாரணமான புஷ்பமாய், பின்பு பிஞ்சாய், அநந்தரம் காயாய், இப்படி சிலகால் சென்றாய்த்து

பக்வபலமாவது. அதவன்றிக்கே அபக்வமான பிஞ்சு, தானே பக்வபலமாமாபோலே யாய்த்து இவளுடைய பரிமாற்றமும். அதாவது: பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய் க்ரமத்தி லே பரிணதையாமபடியான "ஞானக்கனிந்த நலம்" ஆன பரம பக்தியானது அறிவு நடையாடாத பாலத்திலேயாய்த்து பரிபக் வையானது. அதாவது: ஸஹஜபக்தியானது அப்போதாய்த்து ஸ்புரித்ததென்கை. அறிவுக்கு அளவில்லாத அஞ்சு ப்ராயத்தி லே யாய்த்து, திருப்பாவை இவளுக்கு முகஞ்செய்தது. அஞ்சு ப்ராயத்திலே பெண்பிள்ளை ஜல்பித்ததொரு பொருளுண்டோ வென்ன, நம்மாழ்வார், "மாலையே முழுமுழுவதும் போந்தில" இத்யாதி. அன்றிக்கே ஆழ்வார்களுக்கு ததியவிஷயத்திலுண் டான சரம ஜ்ஞாநம் இவளுக்கு ப்ரதமத்திலே யுண்டாகை. அதா வது: "நெடுமாற்கடிமை" யிலே அவர்களுடைய போக்யதை யை "நளிமாக கலவி யின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே" என்றும், "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க தமி யேற்கே" என்றும் பாகவத ஸமாஜ தர்சநம் இனிதாம்படியை யும், ஆழ்வாரும் அப்படியே "கண்சோர வெங்குருதி" யிலும் "தண்சேறை யெம்பெருமானுக்கடியார் தம்மைக்கண்டு எனக் கிதுகாணீ ரென்னெஞ்சும கண்ணிணையுங் களிக்குமாறே" என் றும் "தண்சேறை யெம்பெருமான் றாளை நாளும் சிந்திப்பார்க் கென்னுள்ளந் தேனூறி எப்பொழுதுந் தித்திக்குமே" என்றும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தாரிறே. அத்தளவு செல்லுகை ரும போகாமல் "போதுவீர் போதுமினோ" என்றும், "எல்லா ரும் போந்தாரோ" என்றும் இது இவளுக்கு அடியிலே உண் டாய்த்தென்கை. (ஆண்டாளை) இப்படி பரிபக்வ ஸ்வபாவையு மாய், கீழ் உக்த குணங்களுக்கெல்லாம் ஒக்கும்படியான ஏற்றத் தை யுடையவளை. (பக்தியுடன் நாளும் வழுத்தாய் மனமே மகி ழ்ந்து) அவள் பகவத் விஷயத்தில கண்ணழிவற்ற பக்த்யாதிகளை உடையளா யிருக்குமாபோலே தத் விஷயத்தில நீயும் பக்தியுட னே "[illegible]—கோதாதஸ்யைநம இதமிதம் பூயயேவாஸ்துபூய:" என்று நித்யமாக ஸ்துதி ரூபமான மங்களாசாஸநத்தை "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று ப்ரீதியுட னே பண்ணிப்போரு. "உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" "உகந்து பணிசெய்து" என் னக்கடவதிறே.

உரு-ம் பாட்டு.

ஏரார் மதுரகவி இவ்வுலகில் வந்துதித்த
சீராரும் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களினும்
உற்றதெமக் கென்றுநெஞ்சே யோர்.

பதவுரை.

ஏர் ஆர்-அழகுபொருந்திய, மதுரகவி-மதுரகவியாழ்வார், இவுலகில்-இந்த வுலகத்திலே, வந்து அவதரித்த-வந்து அவதரித்தருளின, சீர்ஆரும்-வைபவம்பொருந்திய, சித்திரையில்-சித்திரைமாதத்தில், சித்திரைநாள்-சித்திரை நக்ஷத்ரமானது, பார் உலகில்-பூமியில், மற்றுள்ள-மற்றவர்களாயுள்ள, ஆழ்வார்கள்-பதின்மரான ஆழ்வார்கள், வந்து உதித்த-வந்து அவதரித்தருளின, நாள்களினும்-திரு நக்ஷத்ரங்களைக்காட்டிலும், எமக்கு-எங்களுக்கு, உற்றது என்று-ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்று, நெஞ்சே-மனமே, ஓர்-நீ அறிந்துகொள்.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு—கீழ்ச்சொன்ன மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, மத்யஸ்தரான மதுரகவியாழ்வார் அவதரித்த மது மாஸத்திலே சித்ரா நக்ஷத்ரமானது அல்லாத திருநக்ஷத்ரங்களிற் காட்டில், ஸ்வரூப ப்ராப்தமாயிருக்கு மென்றத்தைத் தமக்கு ஆப்தமான திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ஆராயும்படி அருளிச்செய்கிறார். (ஏரார் மதுரகவி) அவராகிறார், "அவாகளோச சிரித்திருப்பார் ஒருவர்" என்னும்படியான ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டையுடையரா யிருக்குமவர், அவர்க்கு ஏர்மையாவது: "आचार्यवान्—ஆசார்யவாந்" என்னும்படி ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆபரண ஸ்தாநீயரா யிருக்கை. "அன்பரடிக்கன்ப" ரிறே. "நிலதமெனத் திரிவரா" இவர்தாம், ஜகதாபரணரான நம்பிக்கு அன்பரிறே. ஏரார்ந்திருக்கையாவது: எல்லாரும் தம்முடைய நிஷ்டையை யுடையராம்படி பண்ணவல்ல ஆசார்ய பாரதந்த்ர்ய பூர்த்தியையுடையராயிருக்கை, (இவ்வுலகில் வந்துதித்த) ஏவம்பூதரானவர் இந்த ஜகத்திலே ஆதித்யோதயத்துக்கு அருணோதயம்போலே வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்துக்கு முன்னே வந்து அவதரித்த. (சீராரும் சித்திரையில் சித்திரைநாள்) ஏரார்ந்திருக்கும் அவர் அவதரிக்கையாலே இதுவும் சீரார்ந்தது. அவர்தாம் ஸ்ரீமாந்களான அதிகாரிகளா

கையாலே "𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌸𑌃—சைத்ர ஸ்ரீமா நயம்மாஸ:" என்று மாஸமும் கோபட்டது. (சீராரும்) என்கிற இது சித்திரைகள் இரண்டுக்கும் விசேஷணமாகக் கொள்வது. "𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿—சித்ராநக்ஷத்ரம் பவதி" என்று ச்ருதி ப்ரஸித்தமான திவஸமிறே. இதுதான் திருவூறல் கொண்டருளும்படி பெரிய திருநாளுமா யிருக்கும். இவர்தாம் "பெரியவர் சீரை" என்னும்படியான மஹாத்மாவிறே. இப்படி வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தான இத் திருநக்ஷத்ரத்தை. (பாருலகில மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் வந்துதி த்த நாள்களிலும்) இந்த பூலோகத்திலே "உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவார் பத்துப்பேர்" என்னும்படியான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் "இந்த வுலகி லிருள்நீங்க வந்துதித்த மாதங்கள நாள்கள்" ஆன அந்தத் திருநக்ஷத்ரங்களிலும், (உற்றதெமக்கென்று நெஞ்சே யோர்) "மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்" எனநிருக்கிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்று மகிழ்வே புத்திபண்ணு. "உற் றது முன்னடியார்க் கடிமை" என்னகடவதிறே.

௨௬-ம் பாட்டு.

வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல்
சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல் நடுவே
சேர்வித்தார் தாற்பரியந் தேர்ந்து.

பதவுரை.

வாய்த்த-ஸ்வரூபாநுரூபமான, திருமந்திரத்தின்-திருமந்திரத்தில், மத்திமம் ஆம்பதம்போல்-மத்தியிலிருக்கும் நமப்பதம்போல, சீர்த்த-வைபவத்தையுடைய, மதுரகவி-மதுரகவியாழ்வார், செய்-அருளிச்செய்த, கலையை-ப்ரபந்தமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பை, ஆர்த்த-நிறைந்த, புகழ்-வைபவத்தையுடைய, ஆரியர்கள் தாங்கள்-பூர்வாசார்யர்கள், அருளிச்செயல் நடுவே-ஆழ்வார்கள அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு மத்தியிலே, தாற்பரியம்-அதின் அபிப்பிராயத்தை, தேர்ந்து-அறிந்துகொண்டு, சேர்வித்தார்-சேரும்படி செய்தார்கள்.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்தாறும்பாட்டு.—இனி அருளிசசெயல்களுக்கு அர்த்த நிரூபணம் பண்ணும் ஆசாரியர்கள் இவருடைய திவ்ய ப்ரபந்

தத்தின் அர்த்த கௌரவத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செயலினிடை
யிலே இதனை ஸ்தாபித்தபடியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செ
ய்கிறார், (வாய்த்த திருமந்திரத்தில் மத்திமமாம் பதம்போல்) என
று. இது வாய்க்கையாவது: சப்த பூர்த்தியையும் அர்த்தபூர்த்தி
யையும் உடைத்தாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருக்
கை. "[illegible]—ஸர்வ மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம்" என்றிறே
பெரியதிருமந்த்ரத்தின பெருமை. "[illegible]—
மந்த்ராரம் த்ராயத இதிமந்த்ர:" என்கிறபடியே தன்னை அநுஸந்
திப்பாரை ஸம்ஸாரத்தில நின்றும உத்தரிப்பிக்குமதாயிருக்கை.
"ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரம்" என்றிறே அரு
ளிச்செய்தருளிற்று. "[illegible]—ஸத்யஸ்ஸம்ஸாரநாசநம்"
என்னக்கடவதிறே. (மத்திமமாம் பதம்போல்) அதில் மத்யம பத
முண்டு நமஸ்ஸு, அந்தப் பதம்போலே. அதுதான் ஸ்வரூபோ
பாய புருஷார்த்த விரோதி நிவர்த்தகமுமாய், ஸ்வரூபோபாய புரு
ஷார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய் "[illegible]—
ஸித்தே ததீயசேஷத்வே ஸர்வார்த்தாஸ் ஸம்பவந்திஹி" என்னும்
படியான ததீய பாரதந்த்ர்யத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும். அந்த
ப்பதத்தில் அர்த்தமிறே ஸ்வரூபத்துக்கு மிகவும் அநுரூபமாயிருப்
பது. அந்தப் பதம்போலேயாய்த்து இதுவும். அப்படியே இவர்தா
மும் "[illegible]—ததிய்யாகார மகரேஸர:" என்று ததிய்யா
கார மக்ரகண்யரான ஆழ்வாருடைய விஷயத்திலே சேஷித்வ சர
ண்யத்வ ப்ராப்யத்வாதிகளையிறே ஸ்வப்ரபந்தமான கண்ணிநுண்
சிறுத்தாம்பிலே அருளிச்செய்தது. (சேர்ந்த மதுரகவி செய்கலை
யை) சலாக்யமாய் "மதுரகவி சொன்னசொல்" என்னும்படி இவ
ராலே சொல்லப்பட்டதான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாகிற ப்ர
பந்தத்தை, (சேர்வித்தார்) என்று மேலே க்ரியை. கலையைத்
தண்டமிழ் நூலோடே சேர்வித்தார்கள். ஒண்டமிழ்நூலடியாக
வுண்டான கலையிறே. (சீர்த்த மதுரகவி) என்று தேவுமற்றறியாத
கௌரவத்தை யுடையவரென்னவுமாம். (சீர்த்த செய்கலையை)
ப்ரதம பர்வ விஷயமான ப்ரபந்தங்களைக் காட்டிலும், சரமபர்வ
விஷயமான ப்ரபந்தம் அத்யந்தம் சீரியதாயிறே இருப்பது. "மிக்
கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்" ளைப் பொதிந்துகொண்டிருக்கிற
பெருமையுண்டே இதுக்கு. "அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்

நம் அறுதியிடக்கடவோம்" என்னும்படியிறே. இதின் ஏற்றமிருப்பது. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருவடிகளிலே பெரியமுதலியார் இத்தைப் பன்னீராயிரமுரு அநுஸந்திக்க, அதடியாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் அத்தாலே அருளிச்செயல்களெல்லாம் அப்போது ப்ரகாசகமாய்த்திறே. அத்தைப்பற்றி வந்த கௌரவத்தையாகவுமாம். இப்படி ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த கௌரவத்தை யுடைத்தாய், மதுரகவிகளாலே நிர்மிதமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாகிற கலையை, செய்ய கலையான அருளிச்செயலினிடையிலே சேர்வித்தார்கள். (ஆர்த்த புகழாரியர்கள் தாங்கள்) மதுரகவிகளினுடைய அடிப்பாட்டிலே நடப்பாராய அருளிச்செயல்களுக்கு அர்த்த நிரூபணம் பண்ணுகையால் வந்த ஸம்ருத்தமான யசஸ்ஸை யுடையராய அத்தாலே பெருமதிப்பராயிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள் (ஆர்த்தபுகழ்) என்றது, ஆர்ந்த புகழ் என்றபடி, "ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை" என்னுமாபோலே, இதுதான் "பயிலுஞ்சுடரொளி" "நெடுமாற்கடிமை" தொடக்கமானவற்றின் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதின் அர்த்த கௌரவத்தை விசாரித்து, நன்றாயிருப்பதொரு ரத்நத்தைச் சமைத்து, அது ஒளிபெறும்படி ச்லாக்யமாயிருப்பதொரு நாயகக் கல்லை அதின் நடுவே பதித்தாற்போலே அருளிச்செயல்கள் தான் நிறம்பெறும்படி அவற்றின் நடுவே இத்தைச் சேர்வித்தார்கள். சேர்த்த சேர்வையின் சாதுர்யத்தாலேயிறே முத்து மாலை தொடக்கமான ஆபரணங்கள் நிறம் பெறுவது. அதுபோலேயாய்த்து இது. அருளிச்செயல்களுக்கு அதிசயித்திருக்கும்படி இதுதான் ஆந்தராளிக வைஷ்ணவ பதமான நமஸ்ஸோபாதி நடுவில நாயகமாய எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டாய்த்திருப்பது. இவர் அவதரித்த சித்திரையில் சித்திரை யல்லாத மாஸ நக்ஷத்ரங்களுக்கு மத்யேயாய் அல்லாதவற்றுக்கும் அதிசயித்திருக்குமாபோலே, இவர் ப்ரபந்தம் அருளிச்செயல்களிடையிலேயாய் அவற்றுக்கும அதிசயத்தை ஆபாதிக்குமதாயிருக்கும். இத்தை மத்யம பதமாக யோஜிக்கும் க்ரமத்தால் தான் இத்தையொழியக் கீழ்மேலுண்டான ப்ரபந்தங்கள் ப்ரணவத்தினுடையவும் நாராயண பதத்தினுடையவும் ஸ்தானே யோஜிக்கவும் குறையில்லை. அது எங்ஙனேயென்னில், "வேதத்துக்கு ஓம் என்னு

மதுபோலே" யான திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு அடியாக வுண்டான ப்ரபந்தங்கள் ப்ரணவார்த்தமாயும், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு 'நமஸ்ஸினுடைய அர்த்தமாயும், மேலே "நாராயணனென்னு நாமம்" என்று தொடங்கி, உபயாதிக்கிற திருமொழி தொடங்கி, "நாராயணா ஓ மணிவண்ணா நாகணையாய் வாராய் என் ஆரிடரை நீக்காய்" என்கிற திருமடல்களிறாக வுண்டான ப்ரபந்தங்கள் நாராயண சப்தார்த்தமாயும் கைங்கர்யத்வ ஸூசகமான சதுர்த்யர்த்தமாயும் அநுஸந்திக்கலாமாயிறேயிருப்பது. ஆசார்ய பாரதந்த்ரரான அநந்தாழ்வானுக்கு சித்திரையில் சித்திரையிறே திருநக்ஷத்ரம். ஆகையால் அவர்க்கு மதுரகவி தாஸனென்று தாஸ்யநாமமும்.

உஎ-ம் பாட்டு.

இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரைநாள்
என்றையினும் இன்றிதனுக் கேற்றமென்றான்—என்றவர்க்குச்
சாற்றுகின்றேன் கேண்மின் எதிராசர் தம்பிறப்பால்
நாற்றிசையுங் கொண்டாடு நாள்.

பதவுரை.

இன்று-இன்றையதினம், உலகீர்-உலகத்திலுள்ளவர்களே, சித்திரையில்-சித்திரைமாதத்தில, ஏய்ந்த-பொருந்திய, திருவாதிரைநாள்-திருவாதிரைநக்ஷத்ரமாகும். என்றையினும்-எந்தத்தினத்திலும், இன்று இதனுக்கு-இன்றைத்தினத்துக்கு, ஏற்றம்-வைபவம், என்தான்-என்னவோ, என்றவர்க்கு-என்றுகேட்டவர்களுக்கு, சாற்றுகின்றேன்-சொல்லுகின்றேன், கேண்மின்-கேளுங்கள், அதாவது, எதிராசர்தம்-எம்பெருமானாருடைய, பிறப்பால்-திருவவதாரத்தாலே, நாற்றிசையும்-நானுதிக்கிலுள்ளவர்களும், கொண்டாடும்-கொண்டாடக்கூடிய, நாள்-நாளாகும்.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்தேழாம்பாட்டு.—இனி ஆழ்வார்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான அதிசயத்தை யுடையராய் அவர்களுக்குச் சேஷபூதருமாய் மற்றுமுண்டானவர்களுக்கெல்லாம் நாதரான எம்பெருமானார் திருநக்ஷத்ர வைபவத்தை மூன்று பாட்டாலே அருளிச்செய்வாராக உபக்ரமித்து, அதில இப்பாட்டில அவர் அவதரித்த [illegible] சித்திரை மாஸத்தில் திருவாதிரையின் ஏற்றத்தை ஸர்வருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரசநோத்தர ரூபேண ப்ரகாசிப்

பித்தருளுகிறார். (இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரை நாள்) இவரும் எம்பெருமானாரைப்போலே இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி இதின் ஏற்றத்தை (இன்றுலகீர்) என்று ஸம்போதித்து அருளிச்செய்கிறார். "ஐப்ருத்யம் ஸ்வஸ்வஸ்து — சைத்ரஸ்ரீமா யமமாஸ:" என்னுமாபோலே. (இன்று) என்று இதின் ஏற்றம் தமக்கு ஆதரணீயமாயிருக்கிறபடி. (சித்திரையி லேய்ந்த திருவாதிரைநாள்) சித்திரைமாஸத்தோடே கூடின திருவாதிரை நக்ஷத்ரமானது, எம்பெருமானார் அவதரித்தருளின அற்றைக்குப புஷ்ப வ்ருஷ்டி செய்யவும் மேல்வரக்கடவ பலத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்கும ப்ராப்தமான காலம். (ஏய்ந்த திருவாதிரை) நம் ஸ்வரூபத்துக்குச சேர்ந்த திருவாதிரை. இபபடி இருப்பதொரு மாஸமும் நக்ஷத்ரமும் சேர்படுவதே, ஸ்ரீமானான பெருமாள் அவதரித்த ஸ்ரீமானான மாஸமும, அவர் அவதரித்த நக்ஷத்ரத்தோடு அடுத்து அணித்தான நக்ஷத்ரமுமாய்த்து. இவரும், "ஸீமானிலேயாழ்வா"ரிறே. ராம ராமாநுஜாக ளிருவர்க்கும் மூன்றும் பின்னுமான திருவாதிரையும் புனர்பூசமுமாகப் பெற்றது. இப்படி எல்லாத் திவஸத்திலும் இதுக்கு ஏற்றம் ஏதுதான் என்று ப்ரச்நம் பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரதிவசநமாக வௌஜ்ஜ்வல்யமிருந்தவைத்து இவ்வளவு ஆபிமுக்ய முண்டாவதே! என்றதுவே ஹேதுவாக இதின் ஏற்றத்தை (சாற்றுகின்றேன்) என்கிறார். (சாற்றுகின்றேன) நீங்கள் இத்தை ஆதரிப்பது, ஆதரியாதொழிவது ஆகிலும், நான் என்கார்யம் செய்து போராநிற்பன். ஸர்வேச்வரனுடைய விஜயத்துக்கு ஸ்ரீஜாம்பவன் மஹாராஜர் பறையறைந்து திரிந்தாற்போலே "வாமனன் சீல" னான இவருடைய அவதார நக்ஷத்ர வைபவத்தை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி பறையறைந்து சாற்றுகின்றேன். (கேள்மின்) இந்த அவதாரத்தையும் தப்பாமல் கேளுங்கோள். உபஸத்தி பண்ணி சிஷ்யர்களுமாயிருந்து ரஹஸ்யமாகக் கேட்கவேண்டா. இருந்த இடங்களிலே செவி தாழ்க்க வேண்டுமித்தனை. ஆகில நீர் சொல்லுகிற ஜந்ம ரஹஸ்யத்தை வெளியிடலாகாதோ வென்ன, (எதிராசர் தம்பிறப்பால்) என்கிறார். யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமானாருடைய திருவவதாரத்தாலே சதுர் திக்குகளிலுண்டான ஸாவ சேதநராலும் கொண்டாடப்படும் திருநக்ஷத்ரமாயிருக்கும். இதனைப் போது

யிலே திருநக்ஷத்ர மென்றுப்த்து, பூர்வர்கள் அருளிச்செய்து போருவது. (எதிராசர் தம்பிறப்பு) யதுகுல நாதருடைய அவதாரத்தைக் காட்டிலும் அதிசயித்த வைபவத்தை யுடைத்தாயாய்த்து யதிகுல துர்யரான இவருடைய அவதார மிருக்கும்படி. அவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் தேரிலே யிருந்து ஒருவனுக்குத் தெளிவு பிறக்கும்படி எல்லாம் எடுத்துரைக்க வேண்டிற்று. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம், பாரிலே யிருந்த எல்லாரையும் பதஸ்தராய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி மூதுதொரு வார்த்தையாய்த்து உபதேசித்தது. இனி இதின் ஏற்றம் அறிந்து பரிபாலிப்பார் இன்றோ என்னுமத்தை ஸர்வ திக்குகளிலும் தர்சிப்பிக்கிறார். (நாற்றிசையுங் கொண்டாடும் நாள்) என்று. இவர்தாம் "திசையனைத்தும் ஏறுங்குணனை" யென்றும், "திக்குற்ற கீர்த்தி இராமாநுசனை" யென்றும் சொல்லும்படியான வைபவத்தை யுடையராகையாலே இவர் திருநக்ஷத்ரமும் ஸர்வதேச திக்கமாகப் பரிபாலிக்கப் படுமதான திருநாளாயிருக்கும். இவர் ஸம்பந்தம் உடையாரிறே இக்குப்பட்டிருக்கிறவர்கள். ஆகையால் எம்பெருமானார் ஸம்பந்த முடையார் இல்லாததொரு தேசமில்லையிறே. ஆகையால் இது ஸர்வோபலாலயமாய் இருக்குமென்னுமத்தை யறிந்து நீங்களும் இத்தை ஆதரித்துப் போருங்கோளென்று கருத்து.

௨௮-ம் பாட்டு.

ஆழ்வார்கள் தாங்க ளவதரித்த நாள்களிலும்
வாழ்வான நாள்நமக்கு மண்ணுலகீர்—ஏழ்பாரும்
உய்ய எதிராசர் உதித்தருளும் சித்திரையில்
செய்ய திருவாதிரை.

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள் தாங்கள்-ஆழ்வார்கள் எல்லாம், அவதரித்த-திருவவதாரஞ்செய்தருளின, நாள்களிலும்-திருநக்ஷத்ரங்களிலும், நமக்கு—, வாழ்வான-வாழ்வைத்தருவதான, நாள்-திருநக்ஷத்ரமானது, மண்ணுலகீர்-பூமியிலுள்ளவர்களே! ஏழ்பாரும்-ஏழுலகத்திலுள்ளவர்களும், உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, எதிராசர்-எம்பெருமானார், உதித்தருளும்-அவதரித்தருளின, சித்திரையில்-சித்திரைமாதத்தில, செய்ய-செம்மையான, திருவாதிரை-திருவாதிரை நக்ஷத்ரமாகும்.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஸகல ஜகத் உஜ்ஜீவநஹேதுவாக எம்பெருமானார் அவதரித்தருளின, திருநக்ஷத்ரமானது, ஆழ்வார்கள் அவதரித்தருளின திருநக்ஷத்ர நாள்களிற் காட்டிலும் நமக்கு ஸம்பத்ரூபமாய் இருக்கும்படியை ஸர்வ ஜநங்களும் அறியும்படி அருளிச்செய்கிறார். (ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும்) அவர்கள்தான் ஸர்வேச்வரனாலே "மயர்வற மதிநலமருள" ப்பெற்ற தரத்தை உடையவர்களாய் அதடியாக வுண்டான தங்கள் திவ்ய ஸூக்திகளாலே ஊரும் நாடும் உலகமும் திருந்தும்படி பண்ணவல்லவராய் அதனை ஜகதுபகாரகராய்த்து அவர்கள் அவதரித்தது. இப்படி அவதரித்த அவர்கள் திருநக்ஷத்ரங்களைக் காட்டிலும், (வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்) அதாவது "மங்கையாளி பராங்குசர் முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடு நாள" என்னும்படி ஸகலத் ஸம்ருத்திகளை பெறும்படி யிருக்கிற அந்த ஆழ்வார்கள் வாழ்வுக்கும் அடியாய் இருக்கையாலே அவற்றைக் காட்டிலும் நம்முடைய வாழ்வாகிற ஸ்வரூப ஸத்தாக்களையும் உண்டாக்குமதான நாளாயு மிருக்கும். அன்றிக்கே, (வாழ்வான நாள நமக்கு மண்ணுலகீர்) உங்களைப்போலே ஐச்வர்யாதிகளை விரும்பி, * இதுக்குச் சலராய்ப் போகையன்றிக்கே அவற்றையெல்லாம த்ருணீகரித்து ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிகளாய் "தந்தை நல்தாய் தாரம் தநயர் பெருஞ்செல்வம் என்றனக்கு நீயே எதிராசா" என்று அவரையே ஸர்வ ஸம்பத்தாக எண்ணியிருக்கிற நமக்கு அவர் அவதரித்தருளின திருநக்ஷத்ரமும் அப்படியே ஸம்பத்தாயே யிருக்கும. அதாவது: வாழ்வுக்கு அடியன்றிக்கே வாழ்வு தானுமிருக்குமென்றபடி. (மண்ணுலகீர்) "ஸமஸ்தஸம்பத்ஸு—ஆவிர்பூத் பூமௌ" என்றும் "மண்ணின் தலத்துதித்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர் அவதரித்தருளின பூலோகத்திலே பிறந்து திரிகைக்கு அடியான் பாக்யத்தை யுடையவர்களே! நீங்களும் அப்படியே இத்தை வாழ்வாக எண்ணியிருங்கோள். இனி இதுதான் ஏது என்ன அருளிச்செய்கிறார். (எம்பாரு முய்ய எதிராச ருதித்தருளும் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை) என்று அதாவது: "உன்

* இதுக்குசலராயென்று பாடாந்தரம்.

மை ஞ்ஞான முரைத்த" என்னும்படி இவருடைய ஜ்ஞாநோப
தேசத்தாலே ஸத்தைபெற்று, ஸர்வலோகங்களிலும் உண்டானவர்
களும உஜ்ஜீவிக்கும்படி யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமானார்
அவதரித்தருளும்படியான சித்திரை மாஸத்தில் அழகிய திருவாதி
ரை யென்கை. ஆகையாலே, (வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணு
லகீர் எம்பாரு மூய்ய) பார் என்று பூமியாய், எம்பாரென்று
ஸப்த த்வீபவதியான பூமி யென்றபடி. இத்தால் ஸர்வ லோகங்
களையும் நினைக்கிறது. "அனைத்துலகும் வாழப் பிறந்தவன்"
என்னக்கடவதிறே. ஸர்வலோகத்தில் உண்டானவர்களும இவர்
அவதாரத்தாலே உஜ்ஜீவிக்கையாவது: "[illegible]
[illegible] தத்துபர்யபி பாதராயணஸ்ஸம்பவாத்" என்று உபரிதந லோ
கங்களிலும் ப்ரஹ்மோபாஸநம் உண்டாகச் சொல்லுகையாலே
அத்தை நிஷேதிக்கிற வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில், ஸம்சயங்களெல்
லாம் போம்படி ஸ்ரீபாஷ்யமுகேந "தத்துவநூல் கூழறுத்து" என்
னும்படி ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்சய விபர்யயமற ஸாதித்தருளு
கையாலே தங்களுடைய ஸம்சயங்களும் தீர்த்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி
யானார்கள். இதுதான் பௌமராயுள்ளவர்கள் விஷயமாக இருந்த
தே யாகிலும் திவ்யர்களுக்கும் ஸஹகார ரூபத்தாலே உபகாரகமா
யும் இருக்கும். இவர்தாம் சாரதாபீடத்துக்கு எழுந்தருளின
போது, ஸரஸ்வதியானவள், தன்னுடைய ஸம்சயங்களெல்லாம்
இவரிடத்திலே கேட்டுக்கொண்டு, நிஸ்ஸம்சயையாய் "சங்கைகெ
டுத்தாண்ட தவராசா" என்னும்படி மிகவும் உபலாளித்து, தன்
னிடத்தி லுண்டான வ்ருத்திகையும் ஸமர்ப்பித்து, பின்பு போக
விட்டருளின ஸ்ரீபாஷ்யத்தை சிரஸாவஹித்தும் செய்ததவை எங்
கும் ப்ரஸித்தமிறே. தேவர்கட்கெல்லாம் தலையாய், ஸத்யலோக
வாஸியாய் இருக்கிற ப்ரஹ்மாவினுடைய மஹிஷியாய், ஸர்வ வா
ணியாயிருக்கிற ஸரஸ்வதியானவள் இப்படி ஆதரித்துச் செய்தா
ல் ஸர்வலோகத்தில் உண்டானவர்களும் ஆதரித்துப் போருவர்க
ளென்னுமது சொல்லவேண்டாவிறே. அன்றிக்கே, "[illegible]
[illegible]
ஸப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதா முவாசா
திபசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்" என்று திவ்யஸூரிகளில் தலைவ
ரான இளையபெருமாளுடைய கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ரூபமான

ப்ரவர்த்தி அநுஷ்டாநத்தை தலைவரான தாம் அப்படியே
“[illegible]—ஸ்ரீமந் நாரா
யண தவ சரணாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று
தநநுஷ்டாநத்தை அநுஷ்டித்தும் அவ்வளவும் போதாமல், அவ்
வநுஷ்டாநத்தைப் பின்புள்ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி
ஸ்ரீகத்யத்ரயமாகிற ப்ரபந்தமுகேந ப்ரகாசிப்பித் தருளினதாகவு
மாம். இதிறே ஸர்வலோகத்திலவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உசித
மான மார்க்கம். (எம்பாரு முய்ய எதிராசர் உதித்தருளும்) கே
வல ஆதித்யனுடைய உதயத்தில, “கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்
வந்தணைந்தான் கனையிருளகன்றது” என்னும்படி இந்த லோகத்
தில், பாஹ்யாந்தகாரமாய்த்துப் போவது. ஜ்ஞாந ப்ரபையை
யுடைய ராமாநுஜ திவாகரரான இந்த ஆதித்யனுடைய உதயத்
தில் “உலகிருள் நீங்க” என்றும், “[illegible]—ஸர்வலோ
க தமோஹந்தா” என்று சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ லோகத்தில்
உண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படியாயிருக்கும். “[illegible]
[illegible]—ஆக்கல்
பகரஸம்பர்க்காத் திவாமணித்விஷஹஸ்தம: ஸந்தஸ்து தர்சநாதேவ
பஹிராந்தர்திவாநிசம்” என்றும், “[illegible]—
நிகில குமதிமாயா சர்வரீபாலஸூர்ய:” என்றும் சொல்லக்கட
வதிறே. “ஆனது செம்மை” என்று தொடங்கி, “இராமாநுச
னித்தலத் துதித்தே” என்னுமளவாக இவர் உதயத்தில உண்
டான விசேஷங்களைக் காணலாயிருக்கும். (எதிராசர் உதித்தரு
ளும் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை) ஆதித்யனானவன், ஆர்த்
ராப்ரவேசம் பண்ணினாற்போலே யாய்த்து இவரும் ஆர்த்ரையி
லே உதித்தருளினபடி. அப்போதிறே ஸஸ்யங்களெல்லாம் பரு
வஞ்செய்வது. இன்றும் அப்படியாய்த்து ஆத்ம ஸஸ்யங்களும்
ஜ்ஞாந ப்ரகாசம் செய்ததும். “[illegible]—ஆதித்யாஜ்ஜா
யதே வ்ருஷ்டி:” என்னுமாபோலே இன்றும் க்ருபாவர்ஷமுண்
டிறே. (சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை) புஷ்ப ஸமயமான
சித்திரை மாஸத்தில் அழகிய திருவாதிரையாய்த்து அவதரித்தரு
ளிற்று. அதுக்கு அழகாவது: “அழகாரு மெதிராசர்” அவதரி
க்கையால் வந்த அழகுண்டிறே. “செய்ய திருவாதிரை” திரு

வாதிரைதான் சிவந்திறே யிருப்பது. செய்ய வடிவையுடைய ஸ்ரீமாந் அவதரிக்கையால் அதுவும் அப்படியே யாயிருக்கை. "[illegible]—ஸ்ரீமாந்" என்னுமாபோலே "செய்யதோர் ஞாயிறு" பின்படியாய்த்து இவர் படியும். "சிவந்து வலிய கொடிய ராய்" என்றிறே கம்பியும் அருளிச்செய்தது.

உகூ-ம் பாட்டு.

எந்தை யெதிராச ரிவ்வுலகில் எந்தமக்கா
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—இந்தத்
திருவாதிரை தன்னின் சீர்மைதனை நெஞ்சே
ஒருவாம லெப்பொழுது மோர்.

பதவுரை.

எந்தை-எமது ஸ்வாமியான, எதிராசர்-இராமாநுஜர், இவ்வுலகில்-இந்த உலகத்தில், எந்தமக்கா-எங்களுக்காக, வந்து உதித்த-வந்து அவதரித்தருளின, நாள் என்னும்-திருநக்ஷத்ரமென்று சொல்லும், வாசியினால்-ஏற்றத்தினாலே, இந்த—, திருவாதிரை தன்னின்-திருவாதிரை நக்ஷத்ரத்தின், சீர்மை தன்னை-வைபவத்தை, நெஞ்சே-மனமே! ஒருவாமல்-தவறாமல், எப்பொழுதும்-எக்காலத்திலும், ஓர்-அறிந்துகொள்.

வ்யாக்யாநம்.

இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் இதினுடைய வைபவத்தை ஸர்வசேதநரும் அறியும்படி உபதேசித்தருளினவர், இப்பாட்டில் அவர்களைக் காட்டிலும் தம் உபதேசம் நிரபேக்ஷமாகவே, "மூந்துற்ற நெஞ்சு" ஆயத் திருந்தியிருக்கிற தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, இதின் வைபவத்தை ஸஹ்ருதயமாக ஸதா அநுஸந்தாநம் பண்ணும்படி அருளிச்செய்கிறார் (எந்தை யெதிராசர்) என்று தொடங்கி. நம்முடைய ஸத்தாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமாய் யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமானார். (இவ்வுலகில்) ஸம்ஸாரிகளோடுகூட குக்ஷித்துக் கால்வாங்க வேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்திலே. (எந்தமக்கா வந்துதித்த) எந்தையான முறையாலே இவ்வுலகில எந்தமக்காய் வந்துதித்தது. (எந்தமக்கா) இப்படி இந்தக் கொடுவுலகத்திலே அவதரிக்கைக்கு வேறொரு ஹேத்வந்தரமில்லை. நம்மை ரக்ஷிக்கைக்காகவே "மாயுமென் னுவினை வந்தெடு"க்கைக்காகவாய்த்து,

"இராமாநுச னிப்படியிற் பிறந்தது மற்றில்லை காரணம் பார்த்திடிலே" என்கிறபடியே இவர்க்கிருக்கிறது. "கூபத்தில் வீழுங் குழவியுடன் குதித்து" என்று தொடங்கி, "யதிராசர் தாம்பிறக்கை யென்னை யுய்ப்பதாக" என்றும் "எந்தை யெதிராசர் எம்மை யெடுத்தளிக்க வந்த" என்றுமிறே இவர் வாசிகமாக அருளிச் செய்தது. (எந்தமக்கா வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்) நம்முடைய விடியா வெந்நரகான ஸம்ஸாரத்துக்கு ஒரு விடிவு பிறக்கும்படி "விண்ணின் தலைநின்றும் வீடளிப்பா"னாய் "மண்ணின் தலத்துதித்த" நாள் என்கிற விசேஷத்தினாலே. (இந்தத் திருவாதிரைதன்னின் சீர்மைதன்னை) அநந்தாவதாரத்துக்கும் அடியாய், "சங்கர பாற்கர" இத்யாதியாலும், ஸ்தலாந்தரங்களிலும் பேசும்படியான பெருமையை, கௌரவத்தை. (நெஞ்சே ஒருவாமலெப்பொழுதுமோர்) இப்படி ஸ்வார்த்தமாக அநுஸந்திக்கும்படி அவதரித்தருளின இந்தத் திருவாதிரையினுடைய மஹத்தையை மாநம் பண்ணுகைக்குப் பரிகரமான மனஸ்ஸே! அப்படியே இத்தை விசேஷியாமல ஸர்வகாலத்திலும் அநுஸந்தித்துப் போரு. (இந்தத்திருவாதிரை) யென்று இதில தமக்குண்டான ஈடுபாடு இருக்கிறபடி. இத்தால் "[illegible]— ஆசார்யம்ஸம்ஸேவதா" என்னுமாபோலே அவர் அவதரித்த திருநக்ஷத்ர வைபவமும் இவர்க்கு அநுஸ்மரணத்துக்கு உடலாயிருக்கிறது; அநுக்ஷண உபகாரஸ்ம்ருதியிறே.

௧௦-ம் பாட்டு.

எண்ணருஞ்சீர் பொய்கைமுன்னோர் இவ்வுலகில் தோன்றியவூர்
வண்மைமிகு கச்சிமல்லை மாமயிலை—மண்ணியில் நீர்
தேங்கும் குறையலூர் சீர்க்கலியன் தோன்றியவூர்
ஓங்குமுறையூர் பாணனூர்.

பதவுரை.

எண்ண அரும்-எண்ணுவதற்கரிய, சீர்-வைபவத்தையுடைய, பொய்கை முன்னோர்-பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னுமிவர்கள், இவ்வுலகில்-இந்த வுலகத்தில், தோன்றிய-அவதரித்தருளின, ஊர்-நகரங்களாவன: வண்மை-வளப்பம், மிகு-அதிகரித்த, கச்சி-திருக்கச்சியும், மல்லை-திருக்கடல் மல்லையும், மாமயிலை-சிறந்த திருமயிலையுமாகும்; சீர்-வைபவத்தையுடைய, கலியன்-திருமங்கையாழ்வார், தோன்றிய-அவ

தரித்தருளின, ஊர்-நகரமானது, மண்ணியில்-மண்ணியாற்றின், நீர்-ஜலமானது, தேங்கும்-நிறைந்திருக்கிற, குறையலூர்-திருக்குறையலூராகும், பாணன்-திருப்பாணாழ்வார் (அவதரித்தருளின) ஊர்-நகரமானது உறையூர்-திருவுறையூராகும்.

பொய்கையாழ்வார் திருக்கச்சியிலும், பூதத்தாழ்வார் திருக்கடல் மல்லையிலும் பேயாழ்வார் திருமயிலையிலும் அவதரித்தனர் எனக்கொள்க.

வ்யாக்யானம்.

பத்தாம்பாட்டு.— "அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்" என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக, ஆழ்வார்கள் அவதரித்த நாள் ஊர் திங்களடைவு திருநாமங்களும் அவர்கள் செய்த "வாழ்வான திருமொழிகள்" என்கிறபடியே, ஆழ்வார்கள் தொடக்கமானோர் வைபவங்கள் எல்லாவற்றையும் எல்லாரும் அறியும்படி அதி ஸ்புடமாக அருளிச்செய்தவர், அவ்வோபாதி அவர்கள் அவதரித்த தேசமும் "அயோத்யமதுரா— அயோத்யா மதுரா" திகளோபாதி ஆதரணீயங்களாகையாலே அத்தை அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றை அடைவே நாலு பாட்டாலே அருளிச்செய்வாராய் அதில் இப்பாட்டில் பொய்கையார் தொடக்கமான மூவருடைய அவதார ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிறார், (என்னருஞ்சீர்) என்று தொடங்கி. அதாவது: பரிகணநத்துக்கு முடியாதபடியான கல்யாண குணங்களையுடையரான முதலாழ்வார்கள் மூவரும், "எண்ணில் தொல்புகழ்" போலே பத்மபலேசப்ய கஸ்யங்களாயிறே இவர்கள் குணங்களிருப்பது. இப்படி அநந்யகுணகண மஹா வைபவத்தை யுடையரான இவர்கள் இந்த ஜகத்திலே வந்து அவதரித்தருளின ஊர்கள் இன்னதென்கிறார், (வளமிகு கச்சி மல்லை மாமயிலை) என்று. அதாவது மஹா நகரங்களான காஞ்ச்யாதி நகரத்ரயமும் கீழ் உக்தரான மூவருடையவும் அவதார ஸ்தலங்களென்கை. கச்சிக்கு மிக்கவண்மையாவது "நிறைந்த சீர்மை நீள்கச்சி" என்னும்படி திருப்பதிகளாலே நிறைந்த சீரையுடைத்தாய் "அழகாயகச்சி" என்கிறபடியே நகராலங்காரங்களையும் உடைத்தாயிருக்கை. "நின்றானிருந்தான் கிடந்தானிதுவன்றோ, மன்றார் பொழிற்கச்சி மாண்பு" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே கச்சிவெஃகாவிலே கிடந்த ஸர்வேச்

வரனையும் கச்சிநகர் வந்துதித்த ஆழ்வாரையும் ஸம்ஸாரிகளும் கண்டு வாழும்படி உபகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஔதார்யமாகவு மாம். “மல்லை கச்சிக் கிடந்தவனூர்” என்ற அநந்தரத்திலே “கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்றாரிறே. தத் ஸமமான கடல் மல்லை. “வங்கத்தால மாமணிவந்துந்து முந்நீர் மல்லையாய” என்னக்கடவதிறே. விலையில்லாத ரத்நங்களையிறே உடை கொண்டிருக்கிறது. அதாவது: “சித்தார முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லை பூதத்தாரை” யும “கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறை வாரை” யுமிறே இங்கு உரைக்கிறது. (மாமயிலை) “நீளோதம் வந்தலைக்கும் மாமயிலை” என்னும்படி மஹதாஹ்வயர் அவதா ணத்துக்குத் தகுதியான மஹா நகரமான மயிலை. “வந்துதைத்த வெண்டிரைகள்” இத்யாதி. அதுவும அப்படியே யாயிருக்கை. (சீர்க்கலியன் றோன்றிய ஊர் மண்ணியில் நீர் தேங்கும் குறைய லூர்) அதாவது: “கொண்ட சீர்த்தொண்டன் கலியன்” என்கிற படியே ஜ்ஞாந பக்த்யாதி கல்யாண குணங்களையும், “அரும் பெற லன்பு புக்கிட்டடிமை பூண்டுய்ந்து” என்னுமபடி அத்தாலே உண்டான வாசிக காயிக ரூபமான கைங்கர்ய ஸம்பத்தையும் உடை யான திருமங்கையாழ்வாரென்கை. அன்றிக்கே, “சீர்க்கலி யன்” என்கிறதுக்கு, கலியன் என்னுமபடி அருகாழி முதலாக அங்குளியாதி ஆபரணங்களையும அபஹரித்து, அநந்தரம் அவனு க்கு ஸர்வஸ்வமான பெரிய திருமந்த்ரத்தையும பெற்ற சீராகவு மாம. “அவனுக்குத் திருவடிகளுக்குடுத்த திருவாழி மோதிரத் தோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன ப்ரஸாதித்த திருமந்த்ரமும்” என்னக்கடவதிறே. இப்படியான அத்ருஷ்ட ஸம்பத்தை யுடை யரான, இவர் அவதரித்த ஊரானது “தேங்கும பொருநல் திரு நகரி” யைப்போலே (பொங்கு புனல மண்ணி) என்னுமபடியான மண்ணியாற்றின ஜல ஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருக்குறைய லூரென்கை. அந்த ஜல ஸம்ருத்தியாலேயிறே “கலிமிக்க செந் நெற்கழனி” யையு முடைத்தாயிருக்கிறது. இதுவும் “கலிவயல் தென்னன் குருகூரை” ப்போலே யாயத்து. அந்தத் திருக்குறை யலூர்தான் திருவாலி திருநகரியோடே சேர்ந்து அதில ஏகதே சம் என்னலாமபடியா யிருக்கும். (குறையலூர் சீர்க்கலியன் தோன்றிய ஊர். உறையூர் பாணனூர்) இவை யிரண்டுக்கும்

உண்டான மாஸ சேர்த்தியும் திருநக்ஷத்ர சேர்த்தியுமுண்டிறே. (பாணரூர் ஒக்கு முறையூர்) இதுக்கு ஒக்கமாவது: சேஷத்வத்துக்கு அநுகுணமான உயர்ந்த குலத்தையுடையவர் அவதரிக்கையால் வந்த உயர்த்தியென்கை. அன்றிக்கே, "கோழியுங் கூடலுங் கோயில் கொண்ட கோவலர" என்னும்படி ஸர்வேச்வரன் உகந்து வர்த்திக்கும் திருப்பதியுமாய், "திருவாமுறந்தை" யென்னும் "உறையூர் வல்லியார்" ரென்னும் நிரூபகமாம்படி பிராட்டிக்கு உத்பத்தி ஸ்தானமாகையாலும் உண்டான உச்சராயமாகவுமாம். இப்படி அதிசயத்தை யுடைத்தான ஊராய்த்து இவருடைய அவதாரஸ்தலமென்கை. இதுதான் திருமுகத்துறைக்கு எதிர்த்துறையா யிருப்பது, எதிர்விழி கொடுக்கைக்குப் பாங்கான தேசமாய்த்து.

௩௧-ம் பாட்டு.

தொண்டரடிப் பொடியார் தோன்றியவூர் தொல்புகழ்சேர்
மண்டங் குடியென்பர் மண்ணுலகில்—எண்டிசையும்
ஏத்துங் குலசேகர னூ ரெனவுரைப்பர்
வாய்த்ததிரு வஞ்சிக்களம்.

பதவுரை.

மண்ணுலகில்-பூமியில், தொண்டரடிப்பொடியார்-தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், தோன்றிய ஊர்-அவதரித்த நகரமானது, தொல்-பழமையான, புகழ்-வைபவம், சேர்-கூடியிருக்கும், மண்டங்குடி-திருமண்டங்குடி நகரம், என்பர்-என்று பெரியோர் சொல்லுவர், எண்டிசையும்-எட்டுத்திக்கிலுள்ளவர்களும், ஏத்தும்-துதிக்கும், குலசேகரன் ஊர்-குலசேகராழ்வார் அவதரித்த நகரமானது, வாய்த்த-ஸ்வரூபாநுரூபமான, திரு-அழகிய, வஞ்சிக்களம்-வஞ்சிக்களமென்னும் நகரம், என்று-என்று, உரைப்பர்-பெரியோர் சொல்லுவார்கள்.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்தொன்றாம்பாட்டு.—இதில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருடையவும் குலசேகரப் பெருமாளுடையவும் அவதாரஸ்தலங்களை இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறார். (தொண்டரடிப் பொடியார் தோன்றிய ஊர் தொல்புகழ் சேர் மண்டங்குடி யென்பர் மண்ணுலகில்) இந்த பூமியிலே தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அவதரித்த ஊரானது, (தொல்புகழ்சேர் மண்டங்குடியென்பர்)

துன்னுபுகழ் மாமறையோரான இவர் அவதரிக்கைக்கு அநுகுணமாம்படி ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடைத்தான திருமண்டங்குடியென்பர்கள். அந்த அவதார வைபவத்தை யறிந்து போரும பரம வைதிகரானவர்கள் "மண்டங் குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னிய சீர் தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம்" என்னக்கடவதிறே. தொன்னகரமாகையாலே தொல்புகழை யுடைத்தாய்த்து. அதுதான் திருப்புள்ளம பூதங்குடிக்கு அந்யாஸந்நமாயிறே யிருப்பது. (எண்டிசையு மேத்துங் குலசேகரனூரென வுரைப்பர் வாய்த்த திருவஞ்சிக்களம்) இவருடைய பகவத் பாகவத பாரவஶ்யாதிகளை ஸாவதோதிக்கமாக ஸ்துதிக்கும்படியா யிருக்கிற "முடிவேந்தர் சிகாமணி" யான குலசேகரப் பெருமாளுடைய அவதார ஸ்தலமாகச் சொல்லுவர்கள், அதுக்கு அநுரூபமான திருவஞ்சிக்களம். வாய்க்கை-சேருகை, அதுதான் கோளதேசத்திலே கிகளையென்று பெயரையுடைத்தான மஹா நகரமாயிருக்கும். இதுதான் திருவற்றுவக்கோட்டுக்கு ஆஸந்நமாயிருக்கும்.

௩௨-ம் பாட்டு.

மன்னுதிருமழிசை மாடத் திருக்குருகூர்
மின்னுபுகழ் வில்லிபுத்தூர் மேதினியில்—நன்னெறியோர்
ஏய்ந்த பத்திசாரர் எழில மாறன் பட்டர்பிரான்
வாய்ந்துதித்த வூர்கள் வகை.

பதவுரை.

மேதினியில்-உலகத்தில், நன்னெறியோர்-நல்லதான ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டையிலிருப்போர், ஏய்ந்த-கூடியிருக்கின்ற, பத்திசாரர்-திருமழிசைப்பிரானும், எழில்-அழகிய, மாறன்-நம்மாழ்வாரும், பட்டர்பிரான்-பெரியாழ்வாரும், வாய்ந்து-சேர்ந்து, உதித்த-அவதரித்த, வூர்கள்-நகரங்களினுடைய, வகை-விவரமானது: மன்னு-நிலைபெற்ற, திருமழிசை-திருமழிசையும், மாடம்-மாடங்களையுடைய, திருக்குருகூர்-திருக்குருகூரும், மின்னு-ப்ரகாசிப்பதான- புகழ்-வைபவத்தையுடைய, வில்லிபுத்தூர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருமாகும்.

பத்திசாரர்-திருமழிசையிலும், நம்மாழ்வார்-திருக்குருகூரிலும், பெரியாழ்வார்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலும் அவதரித்தனரெனக்கொள்க.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(மன்னு திருமழிசை) இத்யாதி. இதில் திருமழிசைப் பிரானுடையவும், திருக்குருகூர் காரிமாற

ஞான நம்மாழ்வாருடையவும் வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரானான
பெரியாழ்வாருடையவும் திருவவதார ஸ்தலங்களை இன்னதென்
றருளிச் செய்கிறார். (மன்னுதிருமழிசை) இவர்கள் அவதரித்த
மாஸங்களின் அடைவே ஊர்களையும் அருளிச்செய்கிற இவர்,
திருமண்டங்குடிக்கு அநந்தரம் திருமழிசையை அருளிச்செய்தி
லரேயாகிலும் அந்த அளவிலே ஆகவேணுமென்று கண்டுகொள்
வது. அன்றிக்கே இது, நடந்ததுக்கு அநுகுணமாக "புகழ்மழி
சையயனருள் மாறன" என்கிற சேர்த்திக்காகவுமாம். (மன்னு
திருமழிசை) இதுதான ஸ்ரீஜகந்நாதருடையவும் ஆழ்வாருடைய
வும் ஸம்பந்தம மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே மஹீஸார
க்ஷேத்ரமெனனும்படி பூமியை நொய்தாகப் பண்ணும்படி யிருப்ப
தான திருமழிசை. அதுதான் திருநின்றவூருக்குத் தெற்காய்
அதுக்கு அத்யாஸந்நமாயிருக்கும். (மாடத்திருக்குருகூர்) "மாட
மாளிகை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூர்" எனனும்படி நகராலங்
காரங்களை யுடைத்தான திருநகரி. (மின்னுபுகழ் வில்லிபுத்தூர்)
அதாவது: "பாரார தொல்புகழான் பட்டர்பிரான" வந்து அவ
தரித்தருளுகையாலே திக்குக்களிலே ப்ரகாசமான யசஸ்ஸையு
டைத்தாயிறே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் இருப்பது. (மேதினியில்) பூமி
யிலே இந்த பூமியிலுண்டான ஸ்ரீநகர்யாதி ஸ்தலங்களிலே யா
ய்த்து ஸ்ரீமான்களான இவர்கள் அவதரித்தது. அவாகள ஆர் என்
னில் (நன்னெறியோர ஏய்ந்த பத்திசாரன்) அதாவது. நன்னெறி
யுண்டு ஆசார்யாபிமாநம். அந்த மார்க்கத்திலே நிஷ்டராய், பழு
தாகாத வழியையறிந்து "வேறாகவேத்தியிருக்கு" மவர்களைப்
பறறியிருக்குமவர்கள். கணிகண்ணா-பெருமபுலியூரடிகள் போ
ல்வார. இப்படி அநந்ய ப்ரயோஜநரானவர்களாலே பொருந்தி
நின்று, ஸேவிக்கப்படுகிற ஸ்ரீபக்திஸாரரான திருமழிசைபபிரான்.
அன்றிக்கே. (நன்னெறியோர) என்கிறத்தை மற்றை ஆழ்வார்க
ளோடும் கூட்டி அநுஸந்திக்கவுமாம். அப்போது ஆண்டாள மது
ரகவியாழ்வார் போல்வார ஆகிறது. அவர்களிறே அங்குத்தைக்கு
அநுருபமாக அந்தேவாஸிகளாய நின்று ஸேவித்துப போந்தவா
கள். (எழில்மாறன்) ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர். எழில்-
அழகு. (பட்டர்பிரான்) ஸ்ரீபட்டநாதரான பெரியாழ்வார். இவர்
கள் மூவரும பூமியிலே பெறுதற் கரிதென்னலாம்படி சேதநரு

டைய ரக்ஷணத்துக்கு அநுகுணமாக அவதரித்தவர்களினுடைய வகை இவையாய்த்து. இவைதான் பூர்வபச்சிமோத்தர தக்ஷிண தேச ஸ்தலங்களாயிறே யிருப்பது.

௩௩-ம் பாட்டு.

சீராரும் வில்லிபுத்தூர் செல்வத் திருக்கோளூர்
ஏராரு பெரும்பூதூ ரென்னுமிவை—பாரில்
மதியாரு மாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார்
எதிராசர் தோன்றியவூ ரிங்கு.

பதவுரை.

சீர்-வைபவம், ஆரும்-பொருந்திய, வில்லிபுத்தூர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரும், செல்வம்-ஸம்பத்தையுடைய, திருக்கோளூர்-திருக்கோளூரும், ஏர்-அழகு, ஆர்-நிறைந்த, பெரும்பூதூர்-ஸ்ரீபெரும்பூதூரும், என்னும்-என்று சொல்லப்படும், இவை-இந்தத் தேசங்கள், பாரில்-பூமியின், மதி-ஞானம், ஆரும்-விசேஷித்திருக்கும், ஆண்டாள்-சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாரும், மதுரகவியாழ்வார்-மதுரகவியாழ்வாரும், எதிராசர்-எம்பெருமானாரும், தோன்றிய-அவதரித்தருளின, ஊர்-தேசங்களாகும்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஆண்டாளும், திருக்கோளூரில்-மதுரகவியாழ்வாரும், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில்-எதிராசரும் அவதரித்தருளின ரெனக்கொள்க.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.—இனி "ஆழ்வார் திருமகளார் ஆண்டாள்" என்று தொடங்கி, கீழே அருளிச்செய்யப்பட்டவர்களுடைய அவதார ஸ்தலங்களையும் அடைவே இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். (சீராரும் வில்லிபுத்தூர) என்று, இவர்கள்தான் "வாழ்வாக வந்துதித்த" வர்களாகையாலே ஊர்களும் சீரும செல்வமும் ஏரும் தழைத்திருக்கும்படி, (சீராரும வில்லிபுத்தூர) ஸம்பத் ஸம்ருத்தியையுடைய வில்லிபுத்தூர். அதாவது பொன்னும் மணியும் முத்தும் சேர்ந்தாற்போலே பொன்னடியையுடைய வில்லிபுத்தூருறைவானையும், மணிவல்லி என்னும்படி ஸ்த்ரீரத்நமான நாய்ச்சியாரையும், முக்தாகரமான சோதியிலே அவதரித்து, "இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேன்" என்னும்படி ஒருகரை சேர்ந்திருக்கிற முக்த பராயரான ஆழ்வாரையும் உடைத்தாயிருக்கையாலே நிரவதிக நித்ய ஸ்ரீயையுடைத்தாயிருக்கை, அன்றிக்கே "கோவலர் தம் பொற்கொடி" யான

நாய்ச்சியாரையும் "மணியை வானவர்க்கண்ணனை" என்னும்படி யான ஸர்வேச்வரனையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, "சீர்மல்கு மாய்ப்பாடிச்செல்வ"த்திற்போலே ஆழ்வாரும் திருமகளாரும் கோப ஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணி குணாநுபவைக யாத்ரையாய்ப் போருகையாலே "மலிபுகழ்வண்குருகூர்" என்கிறபடியே க்ருஷ்ண குணங்களாலே பூர்ணமாயிருக்கையைப் பற்றச் சொல்லவுமாம். (செல்வத்திருக்கோளூர்) "செல்வம் மல்கியவன்கிடந்த திருக்கோளூர்" என்கையாலே வைத்தமாநிதியை யுடைத்தாயிருக்கை. (ஏரார் பெரும்பூதூர்) அதாவது: "ஏராரெதிராச"ரவதரிக்கையாலே அழகு மிக்கிருந்துள்ள பெரும்பூதூரென்கை. அன்றிக்கே, "செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல் நாளும் செறிந்த பெரும்பூதூர்" என்கிறபடியே ஊர் வளப்பத்தைச் சொல்லவுமாம். (என்னுமிவை) என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படுகிற இந்த ஸ்தலங்கள். (பாரில் மதியாரு மாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார் எதிராசர் தோன்றியவூ ரிங்கு) அதாவது: பகவத்ஜ்ஞாந பரிபூர்ணையாய், அதுதான் ததீய பர்யந்தமா யிருக்கும்படியான ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஆண்டாள் பூமியிலே அவதரித்தது, (சீராரும் வில்லிபுத்தூர்) "ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் மணிவிளக்கு"ப்போலேயாய்த்து, "வேயர் பயந்த விளக்கும்" இங்கு தோன்றிற்று. தத்த்வ ஜ்ஞாதாராய் தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமானார் இவர்கள் ஆவிர்ப்பவித்த ஸ்தலங்கள், (செல்வத்திருக்கோளூர் ஏரார் பெரும்பூதூர்) என்னுமிவையாய்த்து. (இங்கு) என்கையாலே அங்குள்ளார்கள் இங்கேவந்து ஆவிர்ப்பவித்தார்க ளென்னுமது தோற்றுகிறது. "యథావతారో మధురాపురే రామస్య సాకేతపురీ యథావత్ తథాయతీంద్రస్య సతాముపాస్యా పుణ్యా మహాభూతపురీ బభూవ—யதாவதாரோ மதுராபுரே ராமஸ்ய ஸாகேத புரீ யதாவத் ததாயதீந்த்ரஸ்ய ஸதாமுபாஸ்யா புண்யா மஹாபூத புரீ பபூவ" என்னக்கடவதிறே.

௨௫-ம் பாட்டு.

ஆழ்வார்க ளேற்ற மருளிச் செயலேற்றம்
தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்த்தோர்—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்கள் செய் வியாக்கியைக ளுள்ளதெல்லாம்
வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து.

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள்-ஆழ்வார்களுடைய, ஏற்றம்-வைபவமும், அருளிச்செயல்-அவர்கள் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களுடைய, ஏற்றம்-வைபவமும், தாழ்வு-தாழ்வானது, ஆதும்-யாதொன்றும், இன்றி-இல்லாமல், அவைதாம-அவைகளை, வளர்த்தோர்-வளர்த்த பூர்வாசார்யர்களையும், ஏழ்பாரும்-ஏழுலகமும், உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, அவர்கள்-அந்தப் பூர்வாசார்யர்கள், செய்-அருளிச்செய்த, வியாக்கியைகள்-வியாக்யானங்களாக, உள்ளது எல்லாம்-இருப்பவைகளை யெல்லாம், வாய்ந்து-பொருந்தும்படி, வையம்-பூமியிலுள்ளவர்கள், அறிய-அறிந்து கொள்ளும்படி, பகர்வோம்-சொல்லக்கடவோம்.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—அடியிலே "ஆழ்வார்கள் வாழி யருளிச்செயல் வாழி" என்றும், "அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்" என்றும் இத்யாதிகளிலே உபக்ரமித்தருளினபடியே உத்தரோத்தரம் அவர்களுடைய அவதரண க்ரமாதிகளைப் பரக்க அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ். இனி "தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி, ஏழ்பாரும் உய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாம்வாழி" என்றும் அருளிச்செய்த அம்சத்தையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார் மேலெல்லாம். இதில் ஸகல ஜகதுஜ்ஜீவநார்த்தமாக அருளிச்செயல்களுக்கு ஆசார்யர்களால அருளிச்செய்யப்பட்ட வ்யாக்யாந விசேஷங்களை யெல்லாம் தர்சிப்பித்தருளுகிறோ மென்கிறார். (ஆழ்வார்க ளேற்றம்) என்று தொடங்கி. அவர்களுக்கு ஏற்றமாவது: ஸ்வயத்ந ஸாத்ய ஜ்ஞாநரான ருஷ்யாதிகளைப் போலன்றிக்கே அவனுடைய ஆகஸ்மிக க்ருபையாலே "மயர்வற மதிநலமருள"ப் பெற்ற மாஹாத்ம்யத்தை யுடையவர்களாய் அத்தாலே ப்ராப்ய ஸித்தியைப் பெற்றபோது பெறுகிறோம் என்றறியிருந்து லோக யாத்ரையிலும கண் வைத்திருக்கை யன்றிக்கே "எல்லாம் கண்ணன்" "யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவி" என்றும் "உண்டறியாள் உறக்கம்பேணாள் பந்தோடு கழலமருவாள" என்றும் இத்யாதிகளில சொல்லுகிறபடியே தத்தேக தாரகாதிகளை யுடையராய், அவனை விச்லேஷிக்கில் அரைக்ஷணமும தரியாத தன்மையை யுடையராய், "மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கென்மனம ஏகமெண்ணும்" "வானுலகம தெளிதே யென்

றெய்துவன்" என்றும் பேசும்படியான மநோரதத்தை யுடைய ராய், அத்தைப் பெறுகைக்குத் தடுத்தும் வளைத்தும் பெறவேண்டும்படியான பரமபக்தியை யுடையராயிருக்கை. இதிறே அல்லாதாரிற் காட்டில இவர்களுக்கு ஏற்றம். (அருளிச்செயலேற்ற)மாவது: "அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ் பாடினன்" என்னும்படி அகத பகவத் ப்ரஸாதமடியாக உண்டான திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸூலமாக "அவாவிலந்தாதி" என்னும்படி பக்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்ததாய் அதுதான் பகவதேக பரமாய், விலக்ஷணமாய், போக்யமுமாய், ஸூசகமுமாய், ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய், ஈச்வர ப்ரீதிஹேதுவுமாய், ஸம்ஸார விச்சேதகமுமாய், சீக்ர பலப்ரதமுமாயிருக்கை. இதிறே அல்லாதவற்றிற காட்டில இதுக்குண்டான ஏற்றம். இனி, (தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்க்கை) யாவது: இப்படி விலக்ஷணரான ஆழ்வார்களுடையவும விலக்ஷண ப்ரமாணங்களான அருளிச்செயல்களினுடையவும் வைபவத்தை அவத்யலேசமும் இன்றிக்கே யிருப்பதொரு படித்தானத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போருகை. அதாவது: வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்திலே யாதல் ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்திலே யாதல் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யத்திலே யாதல் உள்ளதொன்றையும் ஸங்கோசியாமல் ஒன்று பத்தாக்கி வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு நடத்திப்போருகையாய்த்து. அவர்கள், "தாழ்வாது மில்குரவர்" ஆகையாலே யாய்த்து 'இவற்றையும் தாழ்வாது மின்றிக்கே வளர்த்தார்கள். (வளர்த்தார்கள்) என்று ஏதத் வர்த்தகரானவர்களுடைய பாஹுள்ய மிருக்கும்படி. இனி அவை வளர்த்தார யிருக்கிறவர்கள்தான் ஸ்வஸ்வ வ்யாக்யானமுகேந வாய்த்து இவற்றை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போந்தது. ஆகையாலே (எம்பாருமுய்ய அவர்கள் செய் வியாக்கியைகளுள்ளதெல்லாம் வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து) என்று அத்தை அருளிச்செய்கிறார். இத்தாலே (எம்பாரு முய்கை) யாவது: இவற்றால் உய்யலாமென்னும், "உலகுய்ய வம்பர்களும் கேட்டுய்ய" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ லோகத்திலுள்ளவர்களும் "செவிக்கினிய செஞ்சொல்"லைக் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படியிறே அவற்றுக்கு மூல ப்ரமாணங்களான அருளிச்செயல் தானிருப்பது. அப்படியே

அத்தை அடியொற்றி க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷத்வாத் யாகார
யுக்தரா யிருக்கிற இவர்களும் அதின் சீரிய அர்த்தங்களை எல்லா
ரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி பரமப்ரயோஜனைக பரதையாலே
“ஏழ்பாரு முய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாம் வாழி, செய்ய
மறை தன்னுடனே சேர்ந்து” என்று அடியிலே அருளிச்செய்த
படியே ஆபதிக்குடலாக வேத தாத்பர்யங்களையும் அநுவிதாநம்
பண்ணிக்கொண்டு அர்த்த ப்ரதிபாதகம் பண்ணுகையாலே முக்ய
தமமான ப்ரமாணமுமாய் அதனாலே ஸாவலேச பரிக்ரஹத்தை
யும் உடைத்தாய ஸர்வர்க்கும உஜ்ஜீவந ஹேதுவுமா யிருக்கும.
(அவர்கள் செய் வியாக்கியைக ளுள்ளதெல்லாம்) என்று அவர
கள்தான் அநேகரா யிருக்கையாலே வியாக்கியைகள் என்றதுவும்
அப்படியே யாயிருக்கிறது. அதெல்லாம் மந்தமதிகளுக்கு அவிச
ஷய ஹேதுவாயிறே யிருப்பது. அவர்கள் செய்த வியாக்கியை
கள் இன்னவைகள் என்கிறத்தை இவர்தாமே “பிள்ளான்” என்
று தொடங்கி, மேலே பரக்க அருளிச்செய்கிறார். (உள்ளதெல
லாம் வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து) அதாவது: “அகலஞா
லத்தவ ரறிய நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த” என்னுமாபோலே
இவர்கள் துர்க்கதி கண்டு, ஒன்றல்லா ஒன்றிலேயாகிலும் ருசிவிச்
வாஸங்கள் பிறக்கக்கூடுமென்று அதிலார்த்தங்களையும் அதில சே
தநரு மறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லக்கடவோமென்று ஸங்கல்
பித்தருளுகிறார். இவருடைய அமோக ஸங்கல்ப மிருக்கும்படி
இதுவாய்த்து. அன்றிக்கே, இன்னாரின்னபடி இந்த ப்ரபந்தத்
துக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினா ரென்று ஸம்ப்ரதாயங்கள்தான்
ஸங்குசிதமாகாமல அவற்றையெல்லாம அறிகதவர்களை ஆதரித்து
உஜ்ஜீவிக்கும்படி அருளிச்செய்கிறா ராகவுமாம். (பகர்வோம
வாய்ந்து) என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாந விசேஷங்
களை ஆபாத ப்ரதீதியாகவன்றிக்கே அதில அர்த்தத்தில் பாவபக்
தமடியாகப் பொருந்த முடையராயத்து இவர் செய்தருளு
வது. “பண்டிவைவாரியரும்” என்று தொடங்கி, “பிறாகத்துக
காதலுடன் கற்பிதது” என்றிறே இவரறயில் இவர்க்குண்டான
ஆதராதிசயமிருப்பது.

௩௬-ம் பாட்டு.

ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்
தாழ்வா நினைப்பவர்கள் தாம்நரகில்—வீழ்வார்கள்
எனறு நினைத்து நெஞ்சே எப்பொழுதும் நீயவர்பால
சென்றணுகக் கூசித் திரி.

பதவுரை.

ஆழ்வார்களையும்-பதின்மரான ஆழ்வார்களையும், அருளிச்செயல்களையும்-அவர்கள் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும், தாழ்வா-தாழ்வாக, நினைப்பவர்கள் தாம்-எண்ணுமவர்கள், நரகில்-நரகத்திலே, வீழ்வார்கள் என்று-விழுமவர்களென்று, நினைத்து-எண்ணி, நெஞ்சே-மனமே, நீ—, எப்பொழுதும்-எந்தக்காலத்திலும், அவர்பால்-ஆழ்வார்களையும் அவர்கள் ப்ரபந்தங்களையும் தாழ்வாக நினைக்குமவர்களிடத்தில், சென்று-போய், அணுக-சேருவதற்கு, கூசி-லஜ்ஜித்து, திரி-சஞ்சரிப்பாயாக.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு.—கீழ் "ஆழ்வார்களேற்றம், அருளிச்செயலேற்றம், தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்த்தோர்" என்று அருளிச்செய்து, அவர்களுக்கும் அவர்கள் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கும் அதிசயவஹராக வேண்டியிருக்க, அத்தைச் செய்யாதே தங்கள் அல்பபுத்தியாலே அவமதி பண்ணுமவர்கள் அத:பதிப்பார்கள் ஆகையால் அவர்கள் பரித்யாஜ்யரென்னுமத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, அருளிச்செய்கிறார். (ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்) என்று தொடங்கி. ஆழ்வார்களாகிறார், நியக்கரை உயர்த்தத் தாழ இழிந்து, "உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்கிறபடியே, ஸர்வ யோநிகளிலும் அவதரித்தவர்கள். "[illegible]—யோநிகஸ்ஸர்வ யோநிஷு" என்னக்கடவதிறே. இதுவும் யோநியென்று ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. (அருளிச்செயல்க)ளாவன: ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்ய ஸங்கல்பத்தாலே சக்கரம்போலே ஸாவோப ஜீவ்யமாம்படி, ஸர்வ ஸுலபமான [illegible] பாஷையாலே "பண்ணிய தமிழ்மாலை" என்னும்படி [illegible]முகேந அவதரித்ததாய், ஸர்வ ஸுலபனும் அர்ச்சா[illegible]ஆன திவ்ய தேசங்களிலும், அவலிகாதிசய அல

க்யேய கல்யாண குணங்களோடே அகில சேதநர்க்கும் ஆச்ரய ணீயனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ப்ரதிபாதிக்கக் கட வதாய், "செந்தமிழ்வேதம்" என்னலாம்படியான த்ராவிட வேத ததுபப்ருஹ்மணங்களான திவ்ய ப்ரபந்தங்களென்னை, இவற்றை (தாழ்வாக நினைக்கை) யாவது: ஏவம்வித மாஹாத்ம்ய அநபிஜ்ஞராய், ஜந்ம மாத்ரத்தையும், பாஷா மாத்ரத்தையும் விசாரித்து நிகர்ஷபுத்யா எண்ணுகின்ற நீசரென்னும்படி "ஸ்வ ஸ்ருஷ்ட—ஸத்யசண்டால" ரான தாங்கள், "ஶூத்ரஸ்ருஷ்டே சாலி—மாதனை சந்த்யஜாதிதாம்" என்னக்கடவதிறே. "த்ரவ்ய பாஷா நிரூபணஸமம் இன்பமாரியில் ஆராய்ச்சியும்" என்றிறே துல்ய தோஷமாக அருளிச்செய்தது. எண்ணிக்கொண்டு, பிறரிய வாய்விட்டுச் சொல்லுகையன்றிக்கே ஸ்வகதமாக மநஸ்ஸாலே சிந்தித்தார்களாகில், "உன்னைச் சிந்தையினாலிகழ்ந்த" என்கிற படியே அதுதான் மஹா அநர்த்தமாய்ப் பர்யவஸிக்கும்படி யாயி றே யிருப்பது. (நினைப்பவர்கள் தாம்) அநர்த்த ஹேதுவான மநஸ்ஸாலே அநர்த்த ரூபமான அபசாரத்தை ஆர்ஜித்துக் கொள்ளாநிற்கும் ஸாஹஸிகளாயிருக்கிற தாங்கள் (நரகில் வீழ வார்களென்று) அவர்கள் "நக்ஷமாமி"க்கு லக்ஷ்யமாகை யாலே "க்ஷிபாமி"க்கு விஷயமாய், ரௌரவாதி நர கங்களிலே படுவர்களென்று புத்திபண்ணி, (நெஞ்சே எப்பொழு தும்) ஆழ்வார்களிடங்களிலும் அவர்கள் திவ்ய ஸூக்திக ளிடங் களிலும், அதிசயமான ப்ராவண்யத்தை யுடைய மநஸ்ஸே! ஸர்வ காலத்திலும் "நீ அவர்பால் சென்றணுகக் கூசித்திரி" நமக்கு சேஷிகளானவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கிற நீ உஜ்ஜீவநத் துக்கு வழிபார்க்கிறவர்கள் விஷயத்தில் அபசாரத்தாலே தங்க ளுக்கு அநர்த்தத்தை ஆர்ஜித்துக் கொள்ளுமவர்கள் இடங்களிலே சென்று கிட்ட பயத்தோடே வர்த்தி. ஸ்வரூப நாசகரோடு ஸஹ வாஸம் பண்ணுகை அநர்த்த மாகையாலே அவர்களை உபஸத்தி பண்ணக் கூசித்திரி. ஸ்வரூபவர்த்தகரோடே சேர்ந்து போந்த நீ இவர்கள்படியை அறிந்து, தத்ஸஹவாஸம் துஸ்ஸஹமென்று தூரே வர்த்தித்துப் போர, அவர்களை யறியும்படி எங்ஙனேயென் னில், "த்யாஜ்யா ஸம்ஸர்கே ஸதாசார்ய த்வேஷா—ததாபி விபரீதாகே புத்தி ராசாரவர்ஜிதா:" என்கிறபடியே அவர்களை துராசாரத்தாலே

அவர்கள் தூபுத்திமை அநுஸந்தித்து அவர்களைக் கண்டால் ஸர்ப்பரக்ஷிகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வர்த்தித்துப்போரு. அவைகள் தேஹநாசகங்கள், இவர்கள் ஸ்வரூப நாசகரிறே. இத்தால் "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப – ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப" த்தோபாதி "ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்-ப்ராதிகூல்ய வர்ஜந"மும வேணுமென்றதாய்த்து. (வியாக்கியைகளுள்ளதெல்லாம் வையமறியப்பகர்வோம்) என்றிறே அருளிச்செய்தது.

௩௬-ம் பாட்டு.

தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள் சீர்மை யறிவாரார
அருளிச்செயலை யறிவாரார்—அருள்பெற்ற
நாதமுனி முதலா நந்தேசிகரை யல்லால்
பேதைமனமே யுண்டோ பேசு.

பதவுரை.

தெருள் உற்ற-திவ்யஜ்ஞானத்தையுடைய, ஆழ்வார்கள்-ஆழ்வார்களுடைய, சீர்மை-வைபவத்தை, அறிவார் ஆர்-அறியுமவர்கள் யார்? அருளிச்செயலை-அவர்கள் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் வைபவத்தை, அறிவார் ஆர்—, அருள்பெற்ற-ஆழ்வாருடைய திருவருளையடைந்த, நாதமுனி முதலாம்-ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலான, நம்-நம்முடைய, தேசிகரை அல்லால்-ஆசார்யர்களையல்லாமல், உண்டோ-ஆழ்வார்களுடைய வைபவத்தையும், அருளிச்செயலின் வைபவத்தையும், அறிந்தவர்கள் வேறே யாரேனும் உண்டோ? பேதை மனமே-அறிவில்லியான மனமே, பேசு-இதை நீ ஆராய்ந்து சொல்லுவாயாக.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்தாறும்பாட்டு,—கீழ்ப்பாட்டில் விலக்ஷண ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு வைபவ அநபிஜ்ஞர், பரித்யாஜ்யர் என்று அருளிச்செய்த இத்தாலே தத் வைபவாபிஜ்ஞரே ஆதரணீயரென்றதாய்த்து. அப்படி ஆதரணீயரா யிருக்குமவர்கள்தான் ஆரென்ன, வேறுண்டோ, ஸ்ரீமந்நாதாதிகளான நம் ஆசார்யர்களை யொழிய என்கிறார். கீழ்ப்பாட்டிலவர்களும் இப்பாட்டிலவர்களும் நிந்திப்பாரையும் வந்திப்பாரையும் போல்வார். (தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள சீர்மையறிவாரார்) "மயர்வற மதிநலமருள" ப்பெற்றவை எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே (தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள்) என்ற அடைவிசேஷணமாக இருக்கிறபடி. "ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பர

நாந:—ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா சேஷோஹி பரமாத்மந:" என்னுமாபோலே, அவன் ப்ரஸாதத்தாலே "உணர்வு மூவிரு மூடமபும் மற்றுலப்பில்லனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெற்று உணர்வெனும் பெரும்பதந் தெரிந்து" என்றும், "மெய்ம்மை யை மிகவுணர்ந்து" என்றும், "தாமரையாள்கேளவ னொரு வனையே நோக்குமுணர்வு" என்றும் "உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞா னியர்" என்றும "ஜ்ஞாநிநஸ்தத்வதர்சிந:—ஜ்ஞாநிநஸ்தத்வதர்சிந:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ யதாதம்ய தர்சிகளாய் அத் தால "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்—ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" என்றும் "அறிவாருயிரானாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரனுக்கு தாரகராய் ஜ்ஞாநிகளாம் அக்ரேஸரா யிருக்குமவர்கள், அல்லா தாரடைய ஆத்மகாமா யிருதாய் உந்மத்தரைப்போலே "இருளா தருமா ஞாலத்"திலே மருளகொண்டோடித் திரியாநிற்க, இவர் கள் "மருளில் வண்சடகோப" னென்னுமபடி. அஜ்ஞாந கந்த ரஹி தராய அந்த ஜ்ஞாநபலமாக ஒளிகொண்ட மோக்ஷம் தேடி வீடு பெற்றவர்களா யிருப்பர்களாய்த்து. ஜ்ஞாநத்ரய பஞ்சக ஜ்ஞாநம் விஞ்சியிறே இவர்கள் விஷயத்திலிருப்பது. தெருளுற்றிருக் கையாவது : அதிலே ஊன்றியிருக்கை யென்றபடி. இப்படி "நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி" யிருக்குமவர் கள். (சீர்மை) யாவது : ஆத்மஜ்ஞாநம் கைவந்திருக்குமவர்க ளிற் காட்டில "பர்வத பரமாணுவோட்டை வாசி" யை யுடை யருமாய் விலக்ஷணமான ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களை யுடையரா யிருக்கிற வைபவமாய்த்து. அதாவது : "ஆழ்வார்களேற்றம்" என்கிற இடத்தில் சொன்ன ப்ரபாவம். சீர்மை-பெருமை. "திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி." என்கிற இடத்துக்கு "கௌரவ" மென்றிறே அருளிச்செய்தது. "இதுக்கு மூலமென்று தொடங்கி, "பட்டபோது எழுபோது அறியாதிருந்த ப்ரபாவம்" என்றிறே நைனாரும் அருளிச்செய்தார். "விண்ணு ளாரிலுஞ் சீரியர்" என்றும் "பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்" என்றும் "மிக்கசீர்த் தொண்டர்" என்றும் சொல்லும்படியிறே இவர்கள் சீர்மையிருப்பது. அன்றிக்கே (தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள் சீர்மை) யென்று தெருளுற்றிருக்கைதானே இவர்களுக்குச் (சீர்

மை) யென்னவுமாம். இப்படியான இவர்கள் ப்ரபாவத்தைத் தாம் அருளிச்செய்யப் புகுகிறவர்களை யொழிய அறிவார் ஆர் என்கிறார். (ஆழ்வார்கள் சீர்மை அறிவார் ஆர்) என்று முதலடியிலே ப்ராக்ருதாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதவர்களோ அவர்களை ஜ்ஞான வைபவத்தை யறிந்தவர்க ளளவுஞ் சென்று அவர்கள சீர்மையை அறியப்புகுகிறார்கள். (அறிவாரார்) தேஹாத்மாபிமானிகள் தொடக்கமான ப்ரதிகூலரானோரோ அநுகூலராயிருக்கிற ஆழ்வார்கள் வைபவத்தை அறிந்துபோருவர். ஆகையாலே (அறிவாரார்) என்று அருமை தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். அதுக்கு மேலே அவர்களாலே ப்ரணீதங்களாய் ப்ரபத்யர்த்த ப்ரதிபாதகங்களான (அருளிச்செயலை யறிவாரார்) அவர்கள் திவ்யஸூக்திகளான திவ்யப்ரபந்தங்களை ப்ரதிபாத்ய அர்த்த கௌரவத்தை யறிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணி அப்யஸிப்பாராரர்? இவ்விடத்திலும் அருளிச்செயலின சீர்மையை அறிவாரார் என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. கீழும், "ஆழ்வார்களேற்ற மருளிச்செயலேற்றம்" என்றன்றோ அருளிச்செய்தது. "தெருள் கொள்ளச் சொன்ன ஓராயிரம் தொடக்கமானவற்றின் வாசியறிந்து ஆதரிக்கும்போது, ஆழ்வார்கள் அருளபெற்றவர்களாக வேண்டாவோ? தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளுக்கு அநுகுணமான ஹேதுவசநாதிகளை ஆதரித்துப்போருமவர்கள், "பாலோடமுதன்ன ஆயிரம்" என்றும், "தொண்டர்க்கமுது" என்றும் "செஞ்சொலாலெடுத்த தெய்வநன்மாலை" யென்றும், சொல்லுகிற படியே நிரதிசய போக்யமான திவ்ய ப்ரபந்தங்களை "பத்தராகக் கூடும் பயிலுமின், உரியதொண்டராக்கும்" என்று இதனை ஸ்வரூபலாபத்துக் குறுப்பாக அறிந்து ஆதரித்துப் போருவர்களோ? அவற்றில் ஆழ்வார்களை பொருளையும் அறிந்து உரைக்குமவராயத்து இவர்தாம். இனி இவ்வைபவாபிஜ்ஞர்தான் ஆரென்கிறார். (அருள்பெற்ற நாதமுனி முதலாம் நந்தேசிகரை யல்லால்) அவர்களாகிறார் "அருள்மாறன்" அருளைப்பெற்ற ஸ்ரீமந்நாதமுனி தொடக்கமாக நடந்து செல்லுகிற ஆசார்யபதஸ்தராய், அருளிச்செயலை ஆதரித்து ப்ரவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போருமவர்கள்தான், "[illegible]நாதம் பங்கஜநேத்ர" என்று தொடங்கி, "[illegible]தேசிகாந்" என்றுமனவும் தாசிப்பிக்கப்பட்ட தேசிகர்

கள், "தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வா ரிறே தம்முடைய தேசிகர். இவர்களை, (நத்தேசிகர) என்கிறது இவர்களே நாதரென்றிருக்கும் தம்முடைய பாரதந்த்ரிய விசேஷத்தாலே. (அருள்பெற்ற நாதமுனி) ஆழ்வார அருளையாதல் அதுக்கடியான மன்னனாருடைய அருளையாதல் பெற்றவரென்னவுமாம். இப்படி பகவத் பாகவதர்களுடைய க்ருபைக்கு இலக்கானவர்களிறே ஆழ்வார்கள் சீர்மையையும் அருளிச்செயலின் சீர்மையையும், அறிந்துபோருவார். அல்லாதவர்களுக்கு இத்தை அறியத் தரமோ? (பேதை மனமே யுண்டோ பேசு) முக்தமான மனஸ்ஸே இப்படி விதக்தரான இவர்களையொழியவுண்டோ? சொல்லிக்காண். இவ்வர்த்தம் இல்லையே என்றபடி. ஆகையால் இதுவுள்ளமறிய ஒருவருமில்லையென்கிறார். இத்தால் ஸ்வயத்னத்தாலே அறியவொண்ணாதது அயத்னத்தாலே அறியலாயிருக்கும் அருள்பெற்றவர்களுக்கென்றதாய்த்து.

௩௭-ம் பாட்டு.

ஓராணவழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிராச ரின்னருளால்—பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று
பேசிவரம்பறுத்தார் பின்.

பதவுரை.

முன்னோர்-பூர்வாசாரியர்கள், ஓராணவழியாய்-ஒருபுருஷ க்ரமமாக, (ஒருவருக்குப் பின்னொருவராக) உபதேசித்தார்-உபதேசித்துக்கொண்டு வந்தார்கள், பின்-பிற்பாடு, ஏர் ஆர்-அழகுபொருந்திய, எதிராசர்-எம்பெருமானார், இன் அருளால்-தம் இனிய அருளாலே, பார் உலகில் பூமியிலே, ஆசை உடையோர்க்கு எல்லாம்-இதில் விருப்பமுடையவர்களுக்கெல்லாம், ஆரியர்காள்-ஆசாரியர்களே! கூறும் என்று-நீங்கள் உபதேசியுங்களென்று, பேசி-நியமித்து, வரம்பு-ஓராண்வழியா யுபதேசிக்கும் வரம்பை, அறுத்தார்-நீக்கியருளினார்.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்தேழாம்பாட்டு. —இனி ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடக்கமானாராலே அறிந்து ஆதரிக்கப்படுமதான அருளிச்செயலில் தாத்பர்யமான ப்ரபத்யர்த்தமானது, ஓராண்வழியாய் நடந்து செல்ல, அதனை எம்பெருமானார் தம்முடைய நிரவதிக க்ருபை

யாலே பேசி வரம்பறுத்து, வழியாக்கி நடத்தியருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார். (ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார்) என்று தொடங்கி. ப்ரபத்யர்த்தமென்ன, திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்தமென்ன, பேதமில்லாமலே திருவாய்மொழியை ப்ரவர்த்திப்பாராக ப்ரபத்யர்த்தத்தை முந்துற அருளிச்செய்தபடி சொல்லுகிறது. "த்வயார்த்தம் தீர்க்கசரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே" என்றிறே அருளிச்செய்தது. த்வயத்தையும் திருவாய்மொழியையும் யாவனொருவன் உபதேசிக்கிறான், அவனுக்கிறே ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளதென்று அருளிச்செய்வர்கள். பெரிய முதலியார்க்கு "[illegible]—ஸமந்த்ரராஜ த்வயமாஹுரஸ்ய" என்று த்வய பூர்வகமாயிறே ஆழ்வார் திருவாய்மொழி முதலான ப்ரபந்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினதும். அப்படியே உபயத்தையும் வர்த்திப்பித்தருளுமவரிறே எம்பெருமானார். ஆகையால் இத்தை முந்துற ப்ரவர்த்திப்பித்தருளினார். த்வயாதிகாரிகளான பின்பிறே திருவாய்மொழியை அதிகரித்துப் போருவது. (ஓராண்வழியாய்) ஒரொரு மஹாபுருஷர்களைக் குறித்து உபதேசித்திறே முன்புள்ளார் இந்த மார்க்கத்தை நடத்திப்போந்தது. (முன்னோர்) அவர்கள்தான் எம்பெருமானார்க்கு அவ்வருகுண்டான அருள்பெற்ற நாதமுனி முதலான ஆசார்யர்கள். அவர்கள்தாம் அர்த்த கௌரவத்தைப் பார்த்திறே மறைத்து உபதேசித்து ரக்ஷித்துவந்தது. நம்பிதாமும் சூழறவுகொண்டிறே இவர்க்கு இவ்வர்த்தத்தை உபதேசித்தருளினார். (ஏரார் எதிராசரின்னருளால்) அப்படியன்றிக்கே யதிகளுக்கு நாதராயிருக்கிற எம்பெருமானார் அர்த்தத்தின் சீர்மையைப் பாராதே இவர்கள் ஆர்த்தத்தையே பார்த்து, அநுக்ரஹைக ஶீலமான அருளாலே யயத்து இப்படி வெளியிட்டது. (ஏரார் எதிராசர்) அதாவது: "[illegible]—ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம்வ்யாசஷ்டே" என்று "ஏராரும் செய்யவடிவு" என்றும் சொல்லும்படியான தம்முடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ப்ரகாசிக்கிற ஸௌந்தர்ய பூர்த்தியாலே ஸர்வரையும் வசீகரிக்கும்படியான எம்பெருமானார், ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்க மாட்டாதே தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே யயத்து இப்படி உபதேசித்தருளிற்று. இவர்தாம் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்ம

குணத்தாலுமாய்த்து ஜகத்தைத் திருத்தி ரக்ஷித்துப் போந்தது. இதுதான் ஆர் அதிகாரிகளாக என்னில், (பாருலகி லாசையுடையோர்க்கெல்லாம்) இந்த பூமியிலே இருந்ததே குடியாக ஆசாலேசமுடையவர்களுக்கெல்லாம் (ஆசையுடையோர்) "நிதியுடையோர்" என்னுமாபோலே "பத்துடையடியவர்க்கு" என்னக் கடவதிறே. பாருலகி லாசையுடையோர்தான் அரிதாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் அவர்களுடைய ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களாலுண்டான உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் பாராதே ஆபிமுக்ய ஸூசகமான ருசியையே பார்த்து, நான் உங்களுக்குச் சொன்ன பரமார்த்தத்தை நீங்கள் அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கோள்; "மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்" என்னுமவருடைய அடிபணிந்த ஆகாரத்தாலே (பாருலகி லாசையுடையோர்க்கெல்லாம்) என்றருளிச்செய்கிறது. (ஆரியர்காள்) "[illegible] கருணமார்யேண" என்கிறபடியே நீங்களும் கேவல க்ருபையாலே உபதேசித்துப் போருங்கோள். தாம் இன்னருளாலேயிறே பேசி வரம்பறுக்கிறது. அப்படியே அவர்களையும் உபதேசிக்கும்படி அருளிச்செய்கிறார். (ஆரியர்காள்,) ஆரியர்காளென்று அப்போது தம்முடைய ஸந்நிதியிலே தெற்காழ்வான் திருமுன்பே தம் உபதேசம் பெற்றிருக்குமவர்களெல்லாரையும் பார்த்து நம்மைப்போலே நீங்களும் ஆசாலேச மாத்ரத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு, ஸர்வர்க்கும் உபதேசியுங்கோளென்று, நடைவிடுகிறார். அன்றிக்கே, (ஆரியர்காள்) என்று ஆசார்ய பதஸ்தராகத் தாம் அபிமாநித்தருளின ஆழ்வான் முதலான எழுபத்துநாலு முதலிகளையாகவுமாம். இத்தால் ஒரு பெருமதிப்பனான ஆசார்யனுடனே கேட்டாரடைய உபதேஷ்டாக்களாகவும் சரத்தையுடையவர்கள் உபதேச்யராகவும் கடவர்களென்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று. (ஆரியர்காள் கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார் பின்) முன்புள்ளார் இதனை "நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே— இதந்தே நாதபஸ்காய" இத்யாதிப்படியே ஒருவர்க்கும் உபதேசியாதே உங்கள் அளவுகளிலே அநுஸந்தித்துப் போருங்கோளென்று, மறைத்துப் போந்தார்கள். பின்பு இவர் பரஸம்ருத்தியைக் கருணையாலே இதனை ப்ரஸித்தமாம்படி சொல்லுங்கோளென்று முக்தகண்டமாக அருளிச்செய்கிறார். (முன்னோர் வரம்

பறுத்தார் பின்) முன்பு முதலிகளாலே கட்டின வரம்பைப் பெருமாள் அடைத்துத் துடைத்தாறபோலே இவரும் அவர்களாலே கட்டின மர்யாதையையும் அமர்யாதமாகப பண்ணியருளினார். மர்யாதாஸ்தாபகரிறே இப்படி செய்தது. "రామానుజస్య కరుణా వరుణాలయస్య—ராமாநுஜஸ்ய கருணா வருணாலயஸ்ய" என்னும்படியான க்ருபைக்கடல் கரையழியப் பெருகினபடி. அதாவது ஓரடிப்பாடாயிருக்கிற வழிகளைப் பெருவழியாக்கி நடத்தும் ராஜாக்களைப்போலே (ஒராண்வழியாய்) நடந்த அடிப்பாட்டை யதிராஜரான இவரும தம்முடைய இன்னருளாலே ஆசையுடையோர்க்கெலலாம் கூறுமென்று பெருவழியாக்கித் தடையறும்படி, நடத்தியருளினார். "శ్రీమాన్ రాజపథంచ కారయదసౌ రామానుజార్యో మునిః—ஸ்ரீமாந்ராஜபதஞ்ச காரயயா ராமாநுஜார்யோமுநி:" என்னக்கடவதிறே. தாம் "ராமாநுஜப் பெருவழி வெட்டி" என்னும்படி நடத்தினாற்போலேயாய்த்து இதுவும். இவர்தாம் "శ్రీవిష్ణులోక మణిమండప మార్గదాయీ—ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணிமண்டப மார்க்கதாயி" யிறே.

௩௮-ம் பாட்டு.

எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதுக்கு
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—அம்புவியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்த
அந்தச்செயலறிகைக்கா

பதவுரை.

இந்த தரிசனத்தை-இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை, எம்பெருமானார்-ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், வளர்த்த-விருத்தி செய்த, அந்தச்செயல்-அந்தக் காரியத்தை, அம்புவியோர்-பூமியிலுள்ளவர்கள், அறிகைக்கா-அறிந்து கொள்வதற்காக, எம்பெருமானார் தரிசனம் என்றே—, இதுக்கு-இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு, நம்பெருமாள்-திருவரங்கத் தெம்பெருமான், பேர இட்டு-திருநாம மாக்கி, நாட்டிவைத்தார்-ஸ்தாபித்து வைத்தார்.

வ்யாக்யாநம்.

முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தருளியும், தத்ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைப் பண்

ணியருளியும், அத்தாலே க்ரமமாக இத்தர்சநத்தை எம்பெரு
மானார், வர்த்திப்பித்தமையும் லோகரும் அறியும்படி நம்பெரு
மாள் அவருடைய தர்சநமென்று அபிதாநமாக்கி ஸ்தாபித்த
படியையும் அருளிச்செய்கிறார். (எம்பெருமானார் தரிசனம்) என்
று தொடங்கி, நாதயாமுநாதிகளும் தர்சந ப்ரவர்த்தகராயிருக்க, இவ
ருடைய பரஸம்ருத்த்யைக ப்ரயோஜநதையே பார்த்து, (எம்பெரு
மானார் தரிசனம்) என்றிட்டு நம்பெருமாள் நாம நிர்த்தேசம்
பண்ணி ஸ்தாபித்தருளினபடி. "[illegible]
[illegible]—மாயாதாநாம்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்
னக்கடவதிறே. அதாவது திருக்கோட்டியூர் நம்பிபாலே பல
கால் நடந்து பெற்ற பரமார்த்தத்தைத் தம்மை யழியமாறி, ஸ்ரீ
தாநம் பண்ணி மீண்டெழுந்தருளின அநந்தரம், "நமக்காவாரை
நாமே தேடிக்கொள்ளுவோம்" என்று அதுக்கு விஷயமான
இவரை நம்பெருமாள், மிகவும் விசேஷாபிதாநம் பண்ணியருளி,
இன்று தொடங்கி, "எம்பெருமானார் தர்சனம் என்னுங்கோள்"
என்று ஜகத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்தருளினாரென்கை. அன்றிக்கே
(நாட்டுவித்தார்) என்று பாடமானபோது இவர் ஆஜ்ஞாலங்க
நம் பண்ணி, அமர்யாதமாக ப்ரபத்தி ப்ரதாநம் பண்ணின ப்ரபா
வத்தைக் கண்டு, திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் அப்படியே "எம்பெரு
மானார்" என்று திருநாமம் சாற்றி "இன்றுமுதல் எம்பெருமானார்
தர்சநம் என்னுங்கோ" ளென்று அருளிச்செய்து, ஆதரித்துப்
போருகையாலே அந்த நம்பியுடனே இத்தை வெளியிடும்படி
அருளிச்செய்த நம்பெருமாள் தாமே தத்வாரா இத்தை ஸ்தாபித்
தருளினார் என்னவுமாம். இவர்தாம் "ஆளுமாளார்" என்று
இவனுடைய தனிமையைத் தீர்க்கைக்கும் ஸம்ஸாரிகள் தனிமை
யைத் தீர்க்கைக்குமிறே இப்படி உபதேசித்துப் போந்தது. இப்
படி நம்பெருமாள் தர்சந ஸ்தாபநம் பண்ணுகைக்கு அடியென்
னென்னில், (அம்புவியோர் இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார்
வளர்த்த அந்தச்செயலறிகைக்காக) என்கிறார். எம்பெருமானார்
அபிதாந விசேஷத்தாலே அழகியதாயிருக்கிற பூமியிலுண்டான
வர்களெல்லாம் பரமவைதிகருமாய், அதஏவ நிரவத்யமுமான
இந்தத் தர்சநத்தை (எம்பெருமானார் வளர்த்த) தம் உபதேச
முகத்தாலே வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போந்த அந்தச் செயலை

கைக்காக. அந்தச் செயலை அம்புவியோர் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. அதாவது, அவர் ஜகதுபகாரமாகச் செய்த அந்த க்ருத்யத்தை ஜகத்திலுண்டானவர்கள் எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமபடி, (நம்பெருமாள பேரிட்டு காட்டிவைத்தார்) என்கை. இத்தால் இவருடைய தர்சந ப்ரவர்த்தகத்வம் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரமுகேந என்னுமது பலிதமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாய்த்து.

௩௯-ம் பாட்டு.

பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை
தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்—பிள்ளை
மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக் காத்த
குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு.

பதவுரை.

பிள்ளான்-திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானும், நஞ்சீயர்-நஞ்ஜீயரும், பெரிய வாச்சானபிள்ளை-பெரிய வாச்சான்பிள்ளையும், தெள் ஆர்-தெளிவையுடைய, வடக்குத்திரு வீதிப்பிள்ளை-வடக்குத்திரு வீதிப்பிள்ளையும், மணவாளயோகி-வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயரும், ஆகிய இவர்கள், திருவாய்மொழியை-திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தை, காத்த-தங்கள் வ்யாக்யானங்களாலே காத்தருளின, குணவாளர் என்று-மஹா குணமுடையவர்களென்று, நெஞ்சே-மனமே, கூறு-நீ சொல்லுவாயாக.

வ்யாக்யானம்.

முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—இனி த்வயார்த்தமான திருவாய்மொழியை "ஈன்றமுதறாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தா யிராமாநுசன்" என்னும்படி இத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போந்தவராகையாலே தத் ப்ரஸாதமடியாகத் தத்திப்ராயமான அர்த்தங்களாலே அருளிச்செயலில் ஸாரமான திருவாய்மொழியை வ்யாக்யாந நிர்மாண முகேந ரக்ஷித்துப் போந்தவர்கள் பிள்ளான்முதலான ஆசார்யர்கள் என்கிறார். (பிள்ளான்) என்றுதொடங்கி. பிள்ளானென்கிறார், திருக்கோட்டியூர் நம்பி செய்தருளின மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, அதில் க்ருதஜ்ஞராயிருக்கும் எம்பெருமானாராலே புத்ராபிமாநம் பண்ணப்பட்டு, திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் என்று திருநாமஞ்சாத்த, இப்படி நம்பி தன் நாமமான ஏற்றத்தையுடையராய், அத்

நாலே அல்லாதார்க்கு அவரோபாதி உத்தேச்யராய அவரிடத்தி
லே அகில வேதாந்த தாத்பர்யங்களையும் அதிகரித்து ஸகல
சாஸ்த்ர வித்தமராய் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட ரூபமான உபயவேதாந்
தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகரா யிருப்பாரொருவர். (நஞ்சீயர்) அவ
ராகிறார், ஸர்வஜ்ஞரான கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராய் ஸகல
சாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டராலே "நம்முடைய ஜீயர்" என்று
அபிமானிக்கப்பட்டு, அவர் ஸந்நிதியிலே ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்
சய விபர்யயமறக் கேட்டு, பின்பு அனரு திருவாய்மொழி நிர்வ
ஹித்து அத்தாலே சதாபிஷேகம் பண்ணப்பெற்றவராய்த்து.
(பெரியவாச்சான் பிள்ளை) அவராகிறார், ஆழ்வாருடைய திருவவ
தாரத்தோபாதியான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து,
தத் ஸேவைக்கு விருத்தங்களான இதர புருஷார்த்தங்களை யெல்
லாம் ஸவாஸநமாகப் பரித்யஜித்து, ஸகலார்த்தங்களையும் அவர்
ஸந்நிதியிலே நன்றாகக் கற்றுக் கேட்டு அவர்க்கு அத்யந்தம் அபி
மதராயிருக்குமவர். (தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை) திரு
வாய்மொழியில் அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படியான மிக்க
தெளிவையுடையராய் அத்தாலே "[illegible]—ஸக்ருஷ்ணத்வ
மௌ" என்னும்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளையோடு ஒரு கோ
வையாய் நம்பிள்ளை திருவடிகளுக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கராய்
அதிக்ருதபரமார்த்தராய் அபிமத சிஷ்டாக்ரகண்யராயிருக்கு
மவர். (மணவாளயோகி) அவராகிறார், அபயப்ரதராஜபுத்ர
ரென்னும்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குக் குமாரரான நாய
னாராச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை "[illegible]—ததாலேஸவை
ச்வர்யாத்" என்னும்படி பழுக்க ஸேவித்து, தர்சந ரஹஸ்ய
தாத்பர்யார்த்தங்களையும் திவ்ய ப்ரபந்த தாத்பர்யார்த்தங்களையும்
அவர் உபதேசமுகத்தாலே லபித்து, மற்றும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களை
யும் அவர் ஸந்நிதியிலே ஸாங்கமாக அதிகரித்து இதர தர்சந நிர
ஸநத்துக்குறுப்பாக, "வாதிகேஸரி" என்னும்படி வாக்வைகரி
யை யுடையராயிருக்குமவர். ஏவம்விதரான இவர்கள் (திருவாய்
மொழியைக்காத்த) அதாவது, ப்ரமாண ச்ரேஷ்டமான திருவாய்
மொழியை அல்ப மதிகளாலே அவிசால்யமாம்படி ஸ்வஸ்வ வ்யாக்
யானங்களாலே ஸுரக்ஷிதமாக ரக்ஷித்த மஹா குணத்தையுடைய
வர்களென்றபடி. அவர்கள்தான் ஆறாயிரப்படி தொடங்கி, பன்

ளிராயிரப்படி பிறகியாக வ்யாக்யானம் பண்ணியருளினபடியை மேலே இவர்தாமே வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார். (காந்தகுண வாளரென்று நெஞ்சே கூறு) இப்படி வ்யாக்யான விசேஷங்களாலே ரக்ஷித்துப்போந்த குணத்தை யுடையவர்கள் என்று அக்குணங்களிலே வணங்கியிருக்கிற நெஞ்சே! அக்குணங்களடியாக வுண்டான அவர்கள் வைபவத்தை உன் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக "[illegible]—தத்வாசாவததி" எனனும்படி சொல்லு. மகல்வாககு த்வாரமாயிறே மற்றைக் கரணங்கள் தான் இருப்பது. அந்த உண்மையைப்பற்ற (கூறு) என்கிறார்.

௪0-ம் பாட்டு.

முன்னுறவே பின்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்
அந்த வியாக்கியைகள் அன்றாகில—அந்தோ
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல
குருவாரிக் காலநெஞ்சே கூறு.

பதவுரை.

முன்னுறவே-முற்படும்படியாகவே, பின்ளான் முதலானோர்-திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலான இவரும், செய்தருளும்-செய்தருளிய, அந்த—, வியாக்கியைகள்-வ்யாக்யானங்கள், அன்றாகில்-அல்லாவிட்டால், அந்தோ-ஐயோ! திருவாய்மொழிப் பொருளை-திருவாய் மொழியின் அர்த்த விசேஷங்களை, தேர்ந்து-தெளிந்து, உரைக்கவல்ல-சொல்லவல்லவரான, குரு-ஆசாரியரானோர், இக்காலம்-இந்தக் காலத்தில், ஆர்-யார் ஆவார்கள், நெஞ்சே-மனமே, கூறு-நீ இதைச்சொல்லுவாயாக.

[illegible]கம்.

நாற்பதாம்பாட்டு.—முற்காலத்திலே அவர்கள் செய்த வ்யாக்யானங்களின் அருமையை வ்யதிரேக முகத்தாலே தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (முன்னுறவே பின்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்) என்று. அதாவது "[illegible] [illegible]—க்ஞானாக்யலபீ பவிஷ்யந்தி" என்று ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஸங்குசிதமாவதற்கு முன்னே, ஏற்கவே, முற்காலே, பின்ளான் முதலாக, ஜீயரளவாக வுண்டான ஆசார்யர்களும் செய்தருளும், (அந்த வியாக்கியைகள) அந்த விலக்ஷணமான வ்யாக்யானங்களானவைகள். (அன்றாகில்) அப்படி அவர்களாலே செய்யப்பெறாவிடில், அன்றென்றது-அல்லதென்றபடி. அக்

காலத்திலே த்ரிகதர்சிகளான அவர்களாலே வ்யாக்யாநம் பண்ணுதொழியில், இன்று நாமிருந்து என்படக்கடவோமென்று விஷண்ணராகிறார். (அந்தோ) “[illegible] — கசேத் ராமாநுஜேந் யேஷா சதுரா சதுராக்ஷரீ காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருசா:” என்னுமாபோலே. (திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல குருவாரிக்காலம் நெஞ்சே கூறு) திருவாய்மொழிப் பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கும்போது, தெளிவான ஞானமுடையாராக வேண்டாவோ? இத்தை இப்போது நிரூபித்துச் சொல்லவல்ல வெளிச்செறிப்பை யுடையாரார்? அவர்களை எங்கே காண்பது? ஏதத் காலத்திலவர்களுடைய ஜ்ஞாநகமாந்த்யத்தையும் “த்ராவிட வேதஸாகரம்—த்ராவிட வேதஸாகரம்” என்னும்படி, “அளவியன்ற வேதாந்தி” யான இதினுடைய அர்த்த காம்பீர்யத்தையும் கண்டு, இத்தை யறிந்து இதுக்கு அநுகுணமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணவல்ல சக்தியை யுடையார் ஆர் என்கிறார். (தேர்ந்துரைக்க வல்ல குருவார்) இவர்கள் செய்த வ்யாக்யாநங்களின் சீர்மையறிந்து, “அறியக்கற்று வல்லார்” என்னுமாபோலே அத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்துப் போருவாராம் ஒருவருக்கு ரென்னும்படி அபூர்வராயிருக்க, ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி, அதுக்கு அநுகுணமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுமவர் அரிதாயிறே யிருப்பது. (உரைக்கவல்ல) என்கையாலே, சப்தார்த்த ஸந்தர்ப்ப கரணத்தில் அருமையிருக்கிறபடி. (உரைக்க வல்ல குருவாரிக்காலம்) அர்த்தாபஹாரம் பண்ணுகிற காலத்திலே அர்த்த ப்ரகாசகரைக் கிட்டுமோ? உண்டாகிலும் தன் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பியோடுங் காலமிறே. “பிறர்கள் பொருளை” யிறே அபஹரித்துப் போருகிறது. “கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் கலியிருளே மிகுகின்ற காலத்து” என்னும்படி, க்ரூரமான காலத்திலே கூரிய மெய்ஞ்ஞானத்தாலே திருவாய்மொழிப் பொருளை ஓர்ந்து உணர்ந்து உரைப்பார் ஒருவரைக் கிட்டுமோ? (நெஞ்சே கூறு) பாஷ்யகாரர் காலந்தொடங்கி உண்டான திருவாய்மொழி ஆசார்யர்கள் இடங்களிலே பவ்யமாய்ப் போருகிற நெஞ்சே! இவர்களைப்போலே ஏதத்தர்த்த தர்சிகளாய்ப் போருமவர்களை இக்காலத்திலே இன்று

ரென்று ஒருவரையாகிலும் சொல்லிக்காண். ஆகையால அவர்கள அல்பராயிறே யிருப்பது.

௪௩-ம் பாட்டு.

தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்
பிள்ளா னெதிராசர் பேரருளால்—உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை யன்றுரைத்த
தின்பமிகு மாறாயிரம்.

பதவுரை.

தெள் ஆரும்-தெளிவு பொருந்திய, ஞானம்-ஞானத்தையுடைய, திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்—, எதிராசர்-ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, பேர்-விசேஷித்ததான, அருளால்-கடாக்ஷத்தாலே, உள்-தமது திருவுள்ளத்தில், ஆரும்-நிறைந்திருக்கும், அன்புடனே-பக்தியுடனே, மாறன்-நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, மறை-த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழியின், பொருளை-அர்த்தவிசேஷங்களை, அன்று-அக்காலத்திலே, உரைத்தது-அருளிச்செய்தது, இன்பம்-இனிமை, மிகும்-அதிகரித்திருக்கும், ஆறாயிரம்-ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யானமாகும்.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்தொன்றும்பாட்டு.—கீழே "பிள்ளானஞ்சீயர்" என்று தொடங்கி, "திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவாளர்" என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யான பஞ்சக ஸங்க்யையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்வாராய் அதில் இப்பாட்டில், "குருகைப்பிரான் பிள்ளானெதிராசர்" என்னும்படி ப்ரபந்நஜ கூடஸ்தரான எம்பெருமானாருடைய நிரவதிக க்ருபையாலே திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் திருவாய்மொழிக்குப் பண்ணியருளின வ்யாக்யான ஸங்க்யை ஷட்ஸஹஸ்ர மென்கிறார். (தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான்) திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதம வ்யாக்யானம் பண்ணுகைக்கு அநுகுணமாக விவேக பரிபூர்ணமான வெளிச்செறிப்பை யுடையரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். அன்றிக்கே தெளிவு மிக்கிருந்துள்ள ஞானத்தை யுடையவ ரென்னவுமாம். (எதிராசர் பேரருளால்) "உன் பெருங் கருணைதன்னை" என்னும்படியான எம்பெருமானாருடைய நிரவதிக க்ருபையாலே, இதுவாய்த்தது இவர் வ்யாக்யானம் பண்ணுகைக்கடி. (உள்ளாரு மன்புடனே) ப்ரீதி லாபா

களை யன்றிக்கே திருவாய்மொழி விஷயமாக வுண்டான நிரவதிக ப்ரேமத்தாலே யென்னுதல். சேதனர் பக்கல் நிரவதிக ஸ்நேஹத்தாலே யென்னுதல். (மாறன் மறைப்பொருளை) "அருளினன் அவ்வருமறையின் பொருள்" என்கிறபடியே ஆழ்வாருடையதான வேதரூபமாய், ஸ்வார்த்த நிர்ணயத்தில், அல்லாதார்க்கு அருமை பட்டிருப்பதான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தது ஆறாயிரமாய்த்து. "அவாவிலந்தாதி" க்கு அநுகுணமான அன்புடனேயாய்த்து உரைத்தது. (அன்புடனுரைத்தது) அதாவது, பாஷ்யகாரர் ஸந்நிதியிலே கேட்டு மநநம் பண்ணி, அர்த்த வைசத்யம் பிறந்திருக்கிற அகாலத்திலேயாய்த்து இவர் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றென்கை. அதின் ஸங்க்யை யெவ்வளவென்னில், (இன்பமிகு மாறாயிரம்) "அமர்சுவை யாயிரம்" என்னும்படி ரஸகமாயிருப்பதாய் அடியார்க்கு இன்பமாரியாய் இருக்கிற இதுக்கு. (இன்பமிகுமாறாயிரம்) ஆய்த்து இவர் அருளிச்செய்தது. இதுவும் அப்படியேயாயிருக்கை மூலத்தைப்பற்றி வருகிற ரஸமிறே. அன்புடனே பண்ணுகையாலே இதுவும் இன்பமிகுமிறே யிருப்பது, இவர்தாம் பௌராணிக புத்ரராகையாலே யாய்த்து, புராணஸங்க்யையிலே யருளிச்செய்தது.

சஉ-ம் பாட்டு.

தஞ்சீரை ஞானியர்கள் தாம்புகழும் வேதாந்தி
நஞ்சீயர் தாம்பட்டர் நல்லருளால்—எஞ்சாத
ஆர்வமுடன் மாறன் மறைப்பொருளை யாய்ந்துரைத்த
தேரொன்பதினாயிரம்.

பதவுரை.

தஞ்சீரை-தம்முடைய வைபவத்தை, ஞானியர்கள் தாம்-தத்வஜ்ஞான முடையவர்கள், புகழும்-புகழ்க்கடவரான, வேதாந்தி-வேதாந்தியான, நஞ்சீயர் தாம்-நஞ்சீயரானவர், பட்டர்-ஸ்ரீபராசர பட்டருடைய, நல் அருளால்-நல்ல க்ருபையாலே, எஞ்சாத-குறையாத, ஆர்வமுடன்-பக்தியுடனே, மாறன் மறைப்பொருளை—, ஆய்ந்து-ஆராய்ந்து, உரைத்தது-அருளிச்செய்தது, ஏர்-அழகிய, ஒன்பதினாயிரம்-ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானமாகும்.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—அதின்பின்பு, பெரிய பட்டருடைய க்ருபையாலே விசேஷித்து, நஞ்சீயர், ஆறாயிரத்திற் காட்

டினும் அரையர் நடத்திருக்கும்படி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்
பதினாயிரமாக ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளினபடியை அருளிச்
செய்கிறார். (நஞ்சீயர்) இத்யாதியால். அதாவது திருவாய்
மொழிக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணுகைக்கீடான தம்முடைய ஜ்ஞா
நாதி குணங்களை ஜ்ஞாதாக்கள் எல்லாரும் ஸ்லாகிக்கும்படியாய்
இருக்குமவரென்னுதல், அன்றிக்கே, தம்முடைய ஜந்மங்களோ
டே துணையாயிருக்கிற ஆசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளாகிற ஆத்ம குணங்
களை "ஆசார்யவான்" என்னும்படி, ஆசார்ய பாரதந்த்ரராயிருக்
கிற விசேஷத்தாலே ஜ்ஞாதாக்களெல்லாரும் கொண்டாடும்படி
யான வைபவத்தையுடையராய், வேதாந்தியென்று நிரூபகமா
யிருக்கிற நஞ்சீயர் என்னுதலாகவுமாம். இப்போது (வேதாந்தி
நஞ்சீயர்) என்கிற விசேஷணத்தாலே, பட்டர், கெடின்துராம்
எழுந்தருளி, திருத்துகைக்குப் போரும் பெருமையுடையவ
ரென்று தோற்றுகிறது. (நஞ்சீயர்தாம்) இப்படி பெருமதிப்ப
ரான நஞ்சீயர்தாம். (பட்டர் நல்லருளால்) பட்டருடைய நிர்
ஹேதுக க்ருபையாலே. இவர்க்கு பட்டருடைய க்ருபை த்ருஷ்
டமாகப் பலித்தது. திருவாய் மொழிக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணும்
படியாகப் பலித்தது. (பட்டர் நலலருளால) (நல்லருள்) "நம்பெரு
மாள்" என்னுமாபோலே. அங்குத் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்
யனுடைய க்ருபை, இங்கு ப்ரதிபாதகருடைய க்ருபை. அவனு
டைய க்ருபையைக் காட்டிலும் விஞ்சியிறே இவருடைய க்ருபை
யிருப்பது. அது ஆயிரத்துக்கு அடியாயிருக்கும். இது ஒன்பதி
னாயிரத்துககு அடியாயிருக்கும. இதுதான ஒன்றுககு ஒன்பதா
யிருக்கிறபடி. (அருளால் எஞ்சாத ஆர்வமுடன்) அவர் நல்ல
அருளாலே இவர்க்கு நலம் உண்டாய்த்து. "நலமருளினன்"
என்னுமாபோலே. இப்படியானவர் அருளாலே வாய்த்து,
இவாககு அஸங்குசிதமான அபிநிவேசமுண்டாய்த்து. எஞ்சல்,
சுருங்குதல். (ஆர்வமுடன் மாறன்மறைப் பொருளையாய்ந்
துரைத்தது) "ஆராதகாதலே" யுடையவருடைய பரபக்தித்துக்குத்
தகுதியாக, "ஆர்வம்பெருக" என்னும்படியான அபிநிவேசத்
தாலே "மாறன் பணித்ததமிழ்மறை" என்னும்படி ஆழ்வாருடைய
த்ராவிட வேதரூபமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை
நிரூபித்து, தததநுகுணமாக வ்யாக்யானம் செய்தது எவ்வள

வென்ன, (ஏரொன்பதினாயிரம்) என்கிறார். ஏரார்ந்த தமிழ்மறைக்கு தகுதியாயிருக்கை. இது ஏரார் திருக்கையாவது : சப்த ஸந்தர்ப்பத்தினுடைய சாதுர்யத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும உண்டான அழகின் மிகுதியை யுடைத்தாகை. இவர்தாம் (வேதாந்தி நஞ்சீயர்) ஆகையாலே வேதாந்த சாஸ்த்ரமான ஸ்ரீபாஷ்ய ஸங்க்யையாலே யாய்த்திறே இதனை இப்படி அருளிச் செய்தது.

௪௩-ம் பாட்டு.

நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளா லேவியிடப்
பின்பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யதனால்—இன்பா
வருபத்திமாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்ன
திருப்பத்து நாலாயிரம்.

பதவுரை.

நம்பிள்ளை-நம்பிள்ளையானவர், தம்முடைய—, நல்லருளால்-நல்ல க்ருபையாலே, ஏவியிட-நியமிக்கவிட, பின்-அதின் பிற்பாடு, பெரிய வாச்சான் பிள்ளை—, அதனால்-அந்த நியமனத்தாலே, இன்பமா-இன்பமாக, வரு-பகவத் கடாக்ஷத்தாலே வந்த, பத்தி-பக்தியையுடைய, மாறன் மறைப்பொருளை—, சொன்னது-அருளிச்செய்தது, இருபத்து நாலாயிரம்-இருபத்து நாலாயிரப்படியாகும்.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.—அநந்தரம் நம்பிள்ளையுடைய நியோகத்தாலே பெரிய வாச்சான்பிள்ளை, கீழ் அருளிச்செய்ததில் மும்மடங்கு என்னும்படி இருபத்துநாலாயிரமாக ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார். (நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிட) சுத்தஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராய், “[illegible]—காருண்யபூர்ணம் கலிவைரிதாஸம்” என்னும்படி, கேவல க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராயிருக்கிற நம்பிள்ளை, தம்முடைய பர ப்ரயோஜனைக பரதையான “தெள்ளுதிலையாகியருளிர்ந்தவரு” ளாலே திருவாய்மொழிக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் பண்ணுமென்று நியமித்தருள, அப்படியே அந்த அநுக்ரஹைக சீலரான அவருடைய நியோகத்தை, “[illegible]—க்ரியதாமிதி” போலவும், “கூவிப்பணிகொள்ளாய்”

என்னுமது போலவும் எண்ணி, (பின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை) இப்படி ஆஜ்ஞாபித்தருளின வசநம, "[illegible]-பாவாகஸ்மி" என்னும்படி அங்குத்தைக்கு அத்யந்த பாதந்த்ரரான ஆசான் பிள்ளை. (அதனாலே) அந்த ஆசார்ய நியமநத்தைப் பற்றி, இத் தால் ஸ்வயத்நத்தாலே செய்த நம்பிள்ளை திருவிதிப்பிள்ளை பட்ட ரையும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டரையும், வ்யாவர்த்திக் கிறது. (அதனால் இன்பாவருபத்திமாறன் மறைப்பொருளை) ஸாக ப்ராப்தமாயிருக்கு மதுக்கு விதியுண்டானால் மிக பரிக்ர ஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்கையாலே "பாலோடமுதென்ற வாயி ரம்" ஆன இதுக்கும் அப்படி ஆசார்ய நியமநம் உண்டாகப் பெற் றது. அதினாலேயாய்த்து (இன்பாவருபத்தி மாறன் மறைப் பொருளைச்சொன்னது) (இன்பாவருபத்தி) ஸமர்த்தவ்ய விஷய ஸ்வாரஸ்யத்தாலே, "[illegible]-ஸ்வரூபம்" என்னும்படி நிரதி சய ஸ்வரூபமாயிருக்கிற பக்தியை, ப்ராப்தருமாய் ஆப்தருமா யிருக்கிற ஆழ்வார், மேன்மேலெனப் பெருக்காறு போலே பெருகிவாராநின்ற அந்த பக்தி பலாத்காரத்தாலே அருளிச் செய்த த்ராவிடவேதமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை இவர் வ்யாக்யாநமாக அருளிச்செய்தது. (இருபத்துநாலாயிரம்) பத்திமாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது. "காதல்குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னுமாபோலே இதுதான் (இன்பாவருபத்தி) அடியாக வந்ததாகையாலே, "[illegible]-பக்தாமருதம்" ஆய் அவதரித்ததிறே. இப்படி நிரதிசய போக்யமான (மாறன் மறைப் பொருளைச் சொன்ன இருபத்துநாலாயிரம்) "[illegible]-சதுர் விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம் முக்த வாந்ருஷி" என்னுமாபோலே இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமா யண ஸங்க்யையாய்த்து இவர் இப்படியருளிச்செய்தது. (இன் பாவருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளை) "ராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ள"த்தின் படியாயிறே இது இருப்பது. ஆகையாலே வ்யாக்யாநமும் தத்துல்யமாயிருக்கை. "ஸ்ரீராமாயணமென்றும் திருவாய்மொழியென்றும இரண்டு மஹா ப்ரபந்தங்கள் உண்டு" என்றிறே இவரிதினுடைய ஸாம்யமிருப்பது.

௪௪-ம் பாட்டு.

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறி தன்னை
வள்ளல்வடக்குத் திருவீதிப்—பிள்ளையிந்த
நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்த
தீடுமுப்பத் தாறாயிரம்.

பதவுரை.

தெள்ளியதா ஆ-தெளிவாக, நம்பிள்ளை—, செப்பும்-அருளிச்செய்யும், நெறிதன்னை-மார்க்கத்தை, வள்ளல்-ஔதார்யமுடைய, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை—, இந்த நாடு-இந்த உலகத்திலுள்ளார், அறிய-அறிந்து கொள்ளும்படி, மாறன் மறைப்பொருளை—, நன்கு-செவ்வையாக, உரைத்தது, ஈடு-ஈடு எனனும், முப்பத்தாறாயிரம்-முப்பத்தாறாயிரப் படியாகும்.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—அனந்தரம், பிள்ளையுடைய திவ்ய ஸூக்தி க்ரமத்தை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஜகத் ப்ரஸித்தமாம்படி திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநமாக அருளிச்செய்தது, (ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம்) என்கிறார். (தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு, நெறிதன்னை) ப்ரஸந்ந கம்பீரமாய் ஸாரஸார விவேக சதுரமாயிருந்துள்ள நம்பிள்ளையுடைய திவ்ய ஸூக்தி க்ரமத்தை (செப்புநெறிதன்னை) என்கையாலே அவர் அருளிசசெய்த மார்க்கமொழியத் தமக்கொரு மார்க்காந்தர மில்லையென்று தோற்றுகிறது. "ஸுப்ரஸந்ந ... —குருப்ரஸாதலப்த ஸுதா:" என்னும்படியிறே இவர் ஆசார்யரை அடியொற்றி நடக்கும் க்ரமம். (வள்ளல வடக்குத திருவீதிப்பிள்ளை) ஸம காலத்திலவர்களை யொழிய, பின்புள்ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி க்ரந்தஸ்தமாக எழுதி ஈடு உபகரித்த ஔதார்யத்தையுடைய வடக்குத்திரு வீதிப்பிள்ளை, (இந்த நாடறிய) "நாடுநகரமு நன்கறிய" என்னுமாபோலே விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ஒரு நாடாக அறிந்து, ஈடுபடும்படி. (மாறன் மறைப்பொருளை) ஆழ்வாருடையதாய் வேதரூபமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை. "மாறன் செந்தமிழ்வேதத்தின் செழும்பொருளை" என்னக்கடவதிறே. (நாடறிய நன்குரைத்தது) அவர் "ஊருநாடு முலகமுந்தமமைபபோ" லாக்கும்படி திருவாய்,

மொழி பாடினாற்போலே இவரும் காட்டியவாய்த்து, ஈடு நன் குரைத்தது. அதாவது ஸுவ்யக்தமாம்படி அருளிச்செய்தது. (ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம்) பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநத்தைக் காட்டிலும் பன்னீராயிரம் அதிகமாம்படியிறே இவர் அருளிச் செய்தது. (ஈடு) என்பது-பொருள். மாறன் மறைப்பொருளை ஈடும்படியிறே அருளிச்செய்தது. "இதுதான் ச்ருதப்ரகாசிகையில்" என்றிறே அநதிமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்தருளினார். அந்தக் கட்டளையிலே யாய்த்து அருளிச்செய்தது. "[illegible]—குருப்போக்தச் ச்ருதசசப் தைஸ்தத்ப்ரயுக்தைச்ச யோஜித:" என்கிறபடியே இங்கும் ச்ருதமான அர்த்தத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. (நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை) யிறே இவர் எழுதியருளினார். "எழுது ஏரார் தமிழ் வேதத் தீடுதன்னை" என்று இவர்மேலே அருளிச்செய்கையாலே இவர்க்கு லேககாந்வயமாத்ரமேயுள்ளது. இதுதான ச்ருதப்ர காசிகைக்கு முன்னே அவதரித்ததானாலும் பின்புள்ளார் இதின் படியை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யக் குறையில்லை.

௪௫-ம் பாட்டு.

அன்போ டழகிய மணவாளச் சீயர்
பின்போருங் கற்றறிந்து பேசுகைக்கா—தம்பெரிய
போதமுடன் மாறன் மறையின் பொருளுரைத்த
தேதமில் பன்னீரா யிரம்.

பதவுரை

அன்போடு- அன்புடனே, அழகிய மணவாளச்சீயர் - வாதி கேஸரி அழகிய மணவாளஜீயர், பின்போரும்-தமக்குப் பிற்பட்டவர்களும், கற்று அறிந்து-அப்யஸித்தறிந்து, பேசுகைக்கா-சொல்லுவதற்காக, தம்-தாமுடைய, பெரிய-விசேஷித்ததான, போதமுடன்-ஞானத்துடன், மாறன் மறையின் பொருளை—, உரைத்தது-சொல்லியருளினது, ஏதம் இல்-தோஷமில்லாத, பன்னீராயிரம்-பன்னீராயிரப்படியாகும்.

வ்யாக்யாநம்.

நாற்பத்தஞ்சாம்பாட்டு.—இனி வாதிகேஸரி அழகிய மண வாளஜீயர், தம்முடைய அதிசயமான ஜ்ஞாநத்தாலே திருவாய் மொழியின் அர்த்தத்தை யுரைத்தது பன்னீராயிரம் என்கிறார், (அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்) திருவாய்மொழியில் தமக்

குண்டான ப்ரேமம் பெருக்கவாய்த்து அருளிசசெய்தது, “ஜ்ஞாந வைராக்ய–ராஸ்யபக்தி ஸுகாத்” என்னுமாபோலே. அன்பிக்கே (அன்போடழகிய மணவாளச சீயா) என்று சேதநர் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே அருளிச்செய்தார் என்னவுமாம், “செறியுள்ளி யுரைத்த கணக்கறு நலத்தனன்” என்னுமாபோலே. (பின்போருங் கற்றறிந்து பேசுகைக்கா) பின்புள்ளாரும் இத்தைக்கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்குமிறே. அதுக்கு அநுகுணமாகப் பின்புள்ளாரும் இதனை அப்யஸித்து அதில் தாத்பர்யங்களை நன்றாக அறிந்து பரப்ரதிபாதநம் பண்ணவல்லராம்படியாக, இத்தையொழிய நாலு வ்யாக்யாநமுண்டானாலும சப்தார்த்த நிர்ணயத்துக்கு இத்தைக் கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டுமிறே. (தம்பெரிய போதமுடன்) திருவாய மொழியைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல தம்முடைய மஹத்தான புத்தியாலே. (மாறன் மறையின் பொருளுரைத்தது) ஆழ்வாருடைய திருப்பவளத்திலே அவதரிக்கையா லுண்டான அதிசயத்தை யுடைத்தாய், த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை (உரைத்தது) உரையாக ப்ரதிபிம்ப வ்யாக்யாநமாக அருளிசசெய்தது. (ஏதமில் பன்னீராயிரம்) “ஏதமிலாயிர” மான இதுக்கு (ஏதமில் பன்னீராயிர) மாய்த்தது. ஏதமில்லாமை-குற்றமற்றிருக்கை, அதாவது ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செலுகை. இதுதான் பிள்ளானுடைய வ்யாக்யாநத்தில் த்விகுணமாய் ஆச்சான்பிள்ளையுடைய வ்யாக்யாநத்தில் அர்த்தமாய இப்படி அடியொத்திருக்கவிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையால் அதி ஸங்கோசமும அதி விஸ்தரமுமில்லை யென்றபடி. ஏதத் ஸங்க்யைக்கு அநுகுணமான விலக்ஷண ப்ரமாண முண்டாகில், தத் ஸங்க்யையாக அருளிசசெய்தாரென்று நிர்வஹிக்கக்கடவது.

சஎ-ம் பாட்டு.

பெரியவாசசான்பிள்ளை பின்புள்ளவைகளும
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய
அருளிசசெயலபொருளை ஆரியாகடகிபபோ
தருளிசசெயலாய்த் தறிகது.

பதவுரை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை—, பின்புள்ளவைக்கும்-மற்றுமுள்ளவையிற்றுக்கும், தெரிய-யாவரும் தெரிந்துகொள்ளும்படி, வியாக்கியைகள்-வியாக்கியானங்களை, செய்வால்-செய்ததினாலே, அரிய-அருமையான, அருளிச்செயல்-ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களின், பொருளை-அர்த்தவிசேஷங்களை, ஆரியர்கட்கு-பின்புள்ள ஆசார்யர்களுக்கு, இப்போது-இந்தக் காலத்தில், அருளிச்செயல் ஆய்த்து-அருளிச்செயலாய் ஆயிற்று.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்தாறும்பாட்டு.—பின்னான் கஞ்சியென்று தொடங்கி, உத்தேசித்தபடி த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணினவர்களையும் தத் க்ரந்த ஸங்க்யைகளையும் இவ்வளவாக நிரூபித்தருளி, இனி தத்வ்யோபாங்கங்களான மற்றை அருளிச்செயல்களுக்கும் வ்யாக்யானம் பண்ணினார். இன்னாரென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்வாராய் அப்படியே அவை எல்லாவற்றுக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் செய்தருளின படியையும் அருளிச்செய்கிறார் இதில் (பெரிய வாச்சான் பிள்ளை) அவர் குமாரரான நாயனாராச்சான் பிள்ளையும் நாலூராச்சான் பிள்ளையும் உண்டாகையாலே (பெரிய வாச்சான் பிள்ளை) என்று இவரை விசேஷிக்கிறது. (பின்புள்ளவைக்கும் தெரிய) சடகோப வாங்மயமான திருவாய்மொழியை யொழிந்த திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி, திருமடலளவாக வுண்டான திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் இருபத்து மூன்றுக்கும் (தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்) தம்முடைய பரமக்ருபையைக ப்ரயோஜனமாக்கொண்டு ஸ்பஷ்டமாம்படி வ்யாக்யானம் செய்தருளுகையாலே (அரிய அருளிச்செயல் பொருளை) "அரியவின்கவி" என்றும் "அறிவித்தேனாழ்பொருளை" என்றும் சொல்லும்படியாயிறே அருளிச்செயல்களினுடைய சப்தார்த்தங்களின் அருமை யிருக்கும்படி. "செந்தொசொலகவி" என்றும், "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்றும் "செஞ்சொல மலைத்த தெய்வ நன்மாலை" என்றும் "செந்தமிழ்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே சரணை ஸௌம்யமை பிடித்து, விலக்ஷண போக்யமாய், த்ராவிடபாஷையானமத்தால அதிமதுரங்களாய் அதவல அதிஸூக்ஷ்மமாய் இருந்ததேயாகிலும், தாத்பர்ய நிர்ணயத்தில வந்தால் அத்யந்த துர்ஞானமாயிறேயிருப்பது. இப்படி அருமை பெருமை

களை யுடைத்தான அருளிச்செயல்களின் அர்த்தமானது, (ஆரியர் கட்கிப்போது) ஆச்சான்பிள்ளைக்கு இவ்வருகிலுண்டான ஆசார்யர்கள் எல்லார்க்கும் (இப்போது) இவர் வ்யாக்யானம் செய்தருளின பின்பென்னுதல். அன்றிக்கே, தமக்கு ஸமகாலத்திலவாக ளாய் உள்ளவர்களுக் கென்னுதல். அப்போது அவர் அப்படி செய்தருளுகையாலே வாய்த்தது இப்போது இப்படி அருளிச் செய்ய லாய்த்து. "அரியது எளிதாகும்" எனனும்படி அவர் ப்ரஸாதத்தாலே (அருளிச்செயலையத் தறிந்து) அதாவது அதி துரவகாஹமான அர்த்தங்களை இவர் வ்யாக்யான விசேஷங் களாலே நன்றாக அறிந்து, அத்தை ஸ்வாநுபவ ரூபமாகவும் பரோ பதேச ரூபமாகவும் அருளிச்செய்யும்படி வாய்த்தது. அல்லாத ஆசார்யர்களிற் காட்டில இதிறே இவர்க்கு வைபவம்.

௪௭-ம் பாட்டு.

நஞ்சீயர் செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே—தஞ்சீரால்
வையகுருவின்றம்பி மன்னுமணவாளமுநி
செய்யுமவை தாமுஞ் சில.

பதவுரை.

நஞ்சீயர்-நஞ்சீயரானவர், செய்த-அருளிச்செய்த, வியாக்கியைகள்-வ்யாக்யானங்கள், நாலிரண்டுக்கு-இவைற்றுக்கேயாகும், எஞ்சாமை-குறை வில்லாமல், யாவைக்கும்-எல்லா அருளிச்செயல்களுக்கும், இல்லை-இல்லை யேயாகும், வையகுருவின்-பின்ளை லோகாசார்யருடைய, தம்பி-திருத்தம்பி யாரான, மன்னும்-நிலைபெற்ற, மணவாளமுநி-அழகியமணவாளப் பெரு மாள் நாயனார், தம் சீரால்-தம்முடைய கல்யாண குணங்களாலே, செய்யுமவைதாமும்-செய்த வ்யாக்யானங்களும், சில-சில அருளிச்செயல் களுக்கேயாகும்.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—இதிலே நஞ்சீயர் தொடக்கமான ஆசார்யர்களும் சிறிது ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளி னபடியை அருளிச்செய்கிறார். (நஞ்சீயர் செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு) என்று. அதாவது பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப் போலே அசேஷ திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யானம் பண்ணு கை யன்றிக்கே, அவற்றிலே நாலிரண்டு ப்ரபந்தங்களுக்காய்த்து

அவர்முன்னே வ்யாக்யானம் செய்தருளிற்றென்கை. (காலிரண்டுக்கு) என்று ஸங்க்யா நிர்த்தேசமன்று. ஒரு முழுச்சொல் இருக்கிறபடி. அதாவது அல்பத்திலே தாத்பர்யம். மேலும் சிலவென்றிறே யருளிச்செய்தது. இவர் தாம் செய்தருளினதாயக் கண்டது திருப்பாவைக்கும் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புக்குமிறே யுள்ளது. பின்னையு முண்டாகில கண்டுகொள்வது. (எஞ்சாமை யானைக்கு மில்லையே) அதாவது ஸங்கோசமற ஸகல திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும வ்யாக்யானம் செய்தருளவில்லை யென்றபடி. (இல்லையே) என்று தேற்ற மிருக்கிறபடி. எஞ்சல்-ஒழிதலும், சுருங்குதலும். "எஞ்சாமை வைத்தடக்கி" என்னக்கடவதிறே. (தஞ்சீரால வையகுருவின்றம்பி) அருளிச்செயலிலே வந்தால் அல்லாத ஆசார்யர்கள் எல்லாரையுங் காட்டிலும் அத்யந்த அவகாஹத்தையுடைய ராமபடியான தம்முடைய ஜ்ஞாநாதி கல்யாண குணங்களாலே "காந்தகுணவாளர்" என்னுமாபோலே தஞ்சீராலே யாய்த்து இவரும சிலவற்றுக்குச செய்தருளினது. "மன்னுபுகழ்ன்மா மறைப்பொருளில மாறனைச்சீர், துன்னு மதுரகவி சொற்பொருளும் மன்னுகடைத், திக்கணமுகவலலியுரை செம பொருளுந் தென்முடிமபை, எங்கண்மணவாளர்க்கிறை" என்னும படியிறே இவற்றில் இவருடைய அவகாஹ மிருப்பது. (வைய குருவின்றமபி) இதுகசெல்லாமடி, அவர பின் பிறப்பாய்த்து. அதாவது பிள்ளை லோகாசார்யரென்று ப்ரஸித்தியை யுடையரானவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரென்கை. இவர்க்கு அதிசயாவஹமான ஸம்பந்த மிருக்கிறபடி. ராஜகுமார ரென்றாற்போலே, இவர்க்கும் "ஜகத் குருவராநுஜ" ரென்றிறே நிரூபகம். "தம்பியுடன் ஞாநாதியாலும்" இத்யாதி. (மன்னுமணவாளமுனி) இவ்வர்த்தத்தில பொருந்தமுடையவராய், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச சீயரென்று நிலைநின்ற நிரூபகத்தையுடைய ரானவர், இப்படி திருநாமத்தையுடையரான இவர்கள் இருவரும் (செய்யுமவைதாமுஞ்சில) இவர்களாலே செய்யப்படும் வ்யாக்யானங்கள் தாமும் சிறிது ப்ரபந்தங்களுக்கென்றபடி. (அவைதாமும்) என்று சிறிலவற்றுக்கே ஸூசிக்கிறது. திருப்பாவைக்கும் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புக்கும் நாயனார் செய்தருளினதாயும திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாப

தேச வ்யாக்யானம் ஜீயர் செய்தருளினதாகவும் கண்டது. இன் னும் இவற்றை யொழிய உண்டாகிலும் கண்டுகொள்வது.

௪௮-ம்பாட்டு.

சீரார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையெழு
தேரார் தமிழ் வேதத் தீடுதனைத்-தாருமென
வாங்கி முன் நம்பிள்ளை ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத்
தாம் கொடுத்தார் பின்னதனைத் தான்.

பதவுரை.

சீர்ஆர்-வைபவமுடைய, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை—, எழுது-எழுதியரு ளிய, ஏர்-விலக்ஷணமான, ஆர்-பொருந்திய, தமிழ்வேதத்து-திருவாய் மொழியின், ஈடுதன்னை-ஈடென்னும் முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யானத்தை, நம்பிள்ளை—முன்-முற்பட, தாரும்என-கொடுமென்று, வாங்கி-பெற்றுக் கொண்டு, ஈயுண்ணிமாதவர்க்கு—, தாம்-தாமே நம்பிள்ளை, பின்-பிற்பாடு, அதனைத்தான்-அந்த ஈட்டை, கொடுத்தார்-கொடுத்தருளினார்.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஆகக்கீழ் தாம் பண்ணின ப்ரதிஜ் ஞாநுரூபமாக வியாக்கியைகள் உள்ளது என்றத்தை உபபாதித்த ருளினவர், "நம்பிள்ளை செப்புநெறி" என்று ப்ரஸ்துதமாய் ஸகல திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாநார்த்தங்களையும் தனக்குள்ளே உடைத் தாம்படியிருப்பதாய் ஏதத் ஸ்ரவணத்தாலே எல்லாம் ஸர்வித்த தாம்படியான ஸ்ரேஷ்டத்தையுமுடைத்தான ஈட்டினுடைய வர லாற்றையும் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அத்தையும் இரண்டு பாட்டாலே எல்லாரும் அறியும்படி "இவரீ டளித்ததற கேய்ந்தமாதவர்" என்று சொல்லுகிற அடைவே அரு ளிச் செய்கிறார். (சீரார்வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை) இவர்க்கு ஸீரார்த்திருக்கையாவது : ஆசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே அவர் அருளிச் செய்த அர்த்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் தெரிந்தெழுதி எல்லார்க் கும் உபகரிக்கும்படியான ஜ்ஞாநாதி குணபூர்த்தியை உடையரா யிருக்கை. அன்றிக்கே, திருவீதிக்கு விசேஷணமான போது "சீரார் நெடுமறுகு" என்னுமாபோலே இவர் தொடக்கமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயாலே பூர்ணமாயிருக்கிற என்றுமாம். (வடக் குத்திருவீதிப்பிள்ளை) தெற்கில் திருவீதிப்பிள்ளையும் உண்டாகை யாலே அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி. அவர் எழுந்தருளியிருக்கிற

க்கு வடக்குத்திருவீதியிலே யாய்த்து இவர் எழுந்தருளியிருக்கிறது. அது தான் ராஜன் துறைக்கு அருகான ஆதிகேசவப்பெருமாள் கோயிலுக்கு அடுத்து அணித்தாயிருக்கும். இப்படி வ்யாவ்ருத்தமான ஸ்தலத்திலே யாய்த்து இப்படி வ்யாக்யாநம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருப்பது. ஆகையால அதுவே நிரூபகமாய்த்து இவர்க்கும், இவர் ஆசார்யரான நம்பிள்ளைக்கும், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையென்றிறே நிரூபகம். "கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்" என்னுமா போலே. இப்படி ஜ்ஞாநவர்த்தகமான தேசத்தை யிட்டு நிரூபிக்கும்படியாக இருக்கிற இவர் (எழுது மேரார் தமிழ் வேதத் தீடுதன்னை தாருமெனவாங்கி) அதாவது "நம்பிள்ளைசெப்பு நெறிதன்னை" யிறே இவர் எழுதியது. ஆகையாலே எழுதின மாத்ரத்தைக் கொண்டு பிள்ளான் முதலானோரோடே ஸஹபடிதராய்த்து. இத்தால் முழுதும் நம்பிள்ளையுடைய திவ்ய ஸூக்தியிறே. (ஏரார் தமிழ்வேதத்தீடுதன்னை) "ஏரார்ந்த தமிழ்மறை" என்கிறபடியே விலக்ஷணமான சப்தார்த்த ஸந்தர்ப்பங்களாலே வந்த அழகின் மிகுதியையுடைத்தாய த்ராவிடரூபமான வேதத்திநுடைய வ்யாக்யாநத்தை. திருவாய்மொழி ஈடு தானை ஆனைக்கோலம் செய்தாற்போலே அதயாகர்ஷகமாயிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்ற ஏரார்ந்திருக்கை ஈட்டுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். (ஈடுதன்னைத் தாருமென வாங்கி) இப்படி அதிமநோஹரமாம்படியான ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்தையும் எழுதி, நம்பிள்ளை ஸந்நிதியிலே வைக்க, அப்போது அத்தை அவிழ்த்துத் திருக்கண் சாத்தி, போரவும் உகந்து, ஆறும் நம்முடைய காலத்திலே நம்முடைய அநுமதியுமின்றிக்கே எழுதினீர், இப்படி எழுதின நம்முடைய க்ரந்தத்தைத் தாருமென்று அவர் திருக்கையிலே நின்றும் வாங்கி, (முன் நம்பிள்ளை) முற்காலத்திலே நம்பிள்ளை. அதாவது சிஷ்யாசார்ய ஸவ்யவஹார க்ரமம் நன்றாக நடந்து போருகிற பூர்வகாலத்திலே அந்த க்ரமத்தை நன்றாக நடத்திப் போருகிற நம்பிள்ளை, (ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார் பின்) தம்முடைய ஸந்நிதியிலே வைத்தபின்பு. (ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார்) அதாவது ஈயுண்ணி என்கிற குடியிலே அவதரித்தவராய், தம்முடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்த அநந்தரம், மாதவப் பெருமாள் என்று தமக்கு ஆசார்யரான நஞ்ஜீயருடைய

திருநாமத்தைச் சாத்தப்பெற்றவராய், தமக்கு அத்யந்த அபிமத விஷயமாயிருக்கிற அவர்க்கு, (தாங்கொடுத்தார் பின்) "மாதவ சிஷ்யர்" என்றும் "ஸ்ரீமாதவனடிக்கன்பு செய்யும்" என்றும் அதனையே நிரூபகமாக உடையராய் திருவாய்மொழிக்கு முப்பத்தாறாயிர க்ரந்த ஸங்க்யையாம்படி உபந்யஸித்தருளினதாம், இவர் பெறும்பெறும்படி கொடுத்தார். தம்தாம் ஸ்வத்தைத் தம்தாம் வேண்டினவர்களுக்கு விநியோகிக்குமாபோலே "இதனை ஒருவர்க்கும் ப்ரகாசியாதே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரும்" என்று அவர் கையிலே காட்டிக்கொடுத்தார். மாதவப் பெருமாளுக்கு இந்த மஹைச்வர்யத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தார். (பின்) அவர் திருமுன்பே வைத்த அகந்தரத்திலே (அதனைத்தான) அப்படி அநுமதியின்றிக்கே எழுதின க்ரந்தத்தைத்தான். மூழூசொல இருக்கிறபடி, ஆகையால் இப்படி சீரியதான அர்த்தத்தை ஸ்ரீமாதவரிடத்திலே மேல் எல்லார்க்கும் உதவும்படி செயித்து வைத்தருளினாராய்த்து.

சஅ-ம் பாட்டு.

ஆங்கவர்பாலபெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை
தாங்கொடுத்தார தம்மகனார் தங்கையில்—பாங்குடனே
நாலூர்பிள்ளைக்கவர்தாம் நல்லமகனார்க்கவர்தாம்
மேலோர்க்கீந்தார் அவ[illegible] மிக்கு.

பதவுரை.

ஆங்கு-அவ்விடத்திலே, அவ[illegible] றற-நஞ்சீயரிடத்திலே லபித்த, சிறியாழ்வானப்பிள்ளை-ஈயுண்ணி [illegible]ப்பெருமாள், தம்மகனார் தம்கையில்-தம் திருக்குமாரரான [illegible] பெருமாள் என்பவர் திருக்கையிலே, தாம்கொடுத்தார்-தாமே [illegible]ருளினார், பாங்குடனே-தக்கபடியே, அவர்தாம்-அந்த பத்பநாபப்பெருமாள் என்பவர், நாலூர்பிள்ளைக்கு-நாலூர் பிள்ளை என்பவருக்கும், அவர்தாம்-அவரே, நல்லமகனார்க்கு-அவர் நல்ல திருக்குமாரரான நாலூராச்சான்பிள்ளைக்கும், அவர்தாம்-அவரே, மேலோர்க்கு-பிற்பட்ட மேலோருக்கும், மிக்கு-விசேஷித்து, ஈந்தார்-கொடுத்தருளினார்.

வ்யாக்யானம்.

நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—இப்படி நம்பிள்ளையுடைய ப்ரஸாதத்தாலே (சிறியாழ்வானப்பிள்ளை) என்ற திருநாமத்தை

புடையரான சயுண்ணிமாதவப் பெருமாளுக்கு ப்ராப்தமான நடா
னது, தம்முடைய ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையளவும்
ஸம்ப்ரதாயமாக நடந்துவந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (ஆங்
கவர்பால் பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை) என்று. (ஆங்கு) அந்த
திவ்ய கோஷ்டியாயிருக்கிற அவர் திருமுன்பே, அனுமிகவே, வடக்
குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருக்கையில் தினமும் வாங்கின அத்தனை
யிலே என்னவுமாம், (அவர்பால்பெற்ற) அந்த கோஷ்டிக்கு
நாயகமாய் அந்த நடைக்கு பாத்ரமாக வந்தவரான நம்பிள்ளையிடத்
திலே நிதிபெற்றாற்போலே "உறுபெருஞ்செல்வ" மடியாக வந்த
அர்த்தத்தைப் பெற்றவராய்த்து இவர்தாம். ஒருதேசமும் தேசி
கரும் கோசமுமிருந்தபடி. (சிறியாழ்வானப்பிள்ளைதாம்) இவரு
டைய சிறுபேர் இருக்கிறபடி. இப்படியான இந்த நிதியைப்பெற்
றுடைய (தாம்கொடுத்தார் தம்மகனார் தம்கையில்) ஸஹ்ருதயங்
காட்டுவாரைப்போலே மாதவப் பெருமாளான தாம், பத்மநாபப்
பெருமான் என்று நிரூபகமாயிருக்கிற தம்முடைய குமாரர் கை
யிலே காட்டிக்கொடுத்தார். அதாவது: அவர்க்கு ஈடு முப்பத்
தாறாயிரத்தையும் ப்ரஸாதித்தபின்பு அவர் திருக்கையிலே திருவா
ராதநமாயிருந்த ஸ்ரீகோசத்தையும் காட்டிக்கொடுத்தாரென்கை.
ஆகையிறே "மாதவபத்மநாப" என்றது. இப்படி இவர்கள்
இரண்டுபேர்களுடைய காலத்திலும் ஓராண்வழியாய உபதேசித்
துக்கொண்டு, ஸ்ரீகோசத்தையும் ப்ரகாசிப்பியாமல் கோயிலாழ்
வாரிலே திருவாராதநமாயப் பேணிக்கொண்டு பிள்ளையுடைய
நியமநத்தின்படியே நடந்துபோந்தாய்த்து திருவாய்மொழியின்
ஈடுதான். இப்படி நிதியை நோக்கிக்கொண்டு போருமாபோலே
இத்தை நோக்கிக்கொண்டு போந்ததுதான் பெருமாள் கோயிலில்
பட்டர்கள் திருவீதியில் திருமாளிகையிலே யாய்த்து. (பாங்கு
டனே நாலூர்பிள்ளைக்கவர்தாம்) அதாவது பத்மநாபப்பெருமாள
திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து, அவரை ப்ரணிபாத நமஸ்கார பரிய
ஸாக்குக்களாலே "குருக்களுக்கநுகூலராய்" அவரை மிகவும
உகக்கப்பண்ணி, இப்படி பல ஸாதந காருண்யத்தையுடையரா
யிருக்கிற நாலூர்பிள்ளைக்கு ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நராயிருக்கிற பத்ம
நாபபெருமாள், சட்டை இவர் ஒருவர்க்குமே ஓராண்வழியாக
முன்பு நடந்து போந்தபடியே ப்ரஸாதிப்பதாக இவரைப் போரு

ளாளப் பெருமாள், திருமுன்பேகொண்டுபுக்கு, ப்ரமாண புரஸ்ஸ
ரமாகச் சூளுரவுகொண்டு சொல்லவேணுமென்று ஸ்ரீசடகோபனை
அர்ச்சகமுகேந இவர் திருமுடியிலே உவந்துவைக்க, அவர் அத
னை ஒருவர்க்கும் வெளியிடாமைக்கு உவந்துவைக்கிற ஆகாரத்தை
ஸர்வஜ்ஞரான இவர் அறிந்து, பெருமாள் திருமுகமண்டலத்தைப்
பார்த்து, தம் திருமுடியிலே வைத்த அந்தச் சடகோபனை "அரு
ளாளர் திருவடியை பூண்டினவர்" என்னும்படி தாம் திருக்கை
யாலே ஊன்றி ஸமஞ்ஜைபண்ணின அது, ஸர்வஜ்ஞரான
பெருமாளை திருவுள்ளத்திலே உற்று, இத்தை நீர் எல்லார்க்கும்
ப்ரகாசிப்பியுமென்று அர்ச்சகமுகேந நியமித்தருள,
அத்தைக்கேட்ட பத்மநாபரும் எண்ணினவாறு ஆகாமையாலே
"திருவுள்ளமானபடி" என்று பின்பு உகப்புடனே, ப்ரஸாதித்
தருளினரென்கை. இவர் இத்தை எல்லார்க்கும் வெளியிட
வேணுமென்கிற தம்முடைய ஸங்கல்பத்தைப் ப்ரயோஜகதாரூப
மான திருவுள்ளக் கருத்தாலே பேரருளாளப் பெருமாளைக்
குறித்து, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளைப் பண்ணியும் அதிகாமனை
ஹேதுவான சரணக்ரஹணம் பண்ணியுமாய்த்து இவர் இப்படி
ஆர்த்திதநது. அவரும் ஆர்த்திதராகத பரிதாக நிக்ஷிதராகை
யாலே இப்படி செய்தருளினார் ஆகையிறே "ஸுமநஸ்ஸ்ரீச தேவாதி
ஹோமந:கோலேச தேவாதிபா:" என்று அருளிச்செய்தது:
அப்படியே ஜீயரைப் பிள்ளையும் அரங்கர் தம் தாளை ஊன்றுவித்
திறே திருவாய்மொழியின் ஈட்டை ப்ரவர்த்திப்பித்தது. "சரணா
ஸமர்ப்பணார்த்தம் ... சரணுபஜஸமர்ப்பணாத
தாஸ்யந்து க்ரஹணார்த்தாக் த்ரமிடோப நிஷத்கிரம்" என்னக்
கடவதிறே. (கலைமகனார்க்கவர்தாம்) அந்த காருணிகளையும
தம்முடைய திருவுள்ளக் கருத்தின்படியே பெருமாளை தலைக்கட்டி
யருளுகையாலே பெற்றுப் பெரியபடியான அந்த உபகாரத்துக்
குத் தமக்குக் குமாரர் அவதரித்த உடனே "தேவப்பெருமாள்"
என்று திருநாமம் சாத்த, இப்படி பேர் பெற்று ஸகல கலாபூர்ண
ராய், வளர்ந்து போருகிற (கலைமகனு)ரான காருணாசார்யன்
னைக்கு இத்தை வாசிப்பித்துக்கொண்டு போருமென்று ஈட்டை
ப்ரஸாதித்தருளினார். அவர் ஸௌமநஸ்யம் போலேயாய்த்து
இவர் குணசாலியானதும். அன்றிக்கே, "இவ்வருளாளர் திருவடி

பூன்றினவா" என்றதுக்கு இவர் என்று பத்மநாபரைச் சொல்லி, அவருடைய அருளையுடையவரென்று நாலூரான்பிள்ளையைச் சொல்லி திருவடிபூன்றினவரென்று சட்டை ப்ரஸாதிக்கும்படி நாலூர் பிள்ளையாலே பேரருளாளப் பெருமாள், திருவடி பூன்றப்பட்ட நாலூராச்சான்பிள்ளையைச் சொல்லி, அப்படி "திருவடி பூன்றின தேவப்பெருமாளைக் கைக்கொண்டருளுந் திருமலையாழ்வார்" என்று திருவாய்மொழிப்பிள்ளையைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச் செய்து போருவர்கள். இந்த யோஜனை, (மேலோர்க்கீந்தார வரேமிக்கு) என்கிறதுக்கு மிகவும் சேர்த்தியாயிருக்கும். (மேலோர்க்கீந்தாரவரே மிக்கு) என்று அதாவது, கீழவர்களைப்போலே ஓராண்வழியாய் நடத்திப்போருகையன்றிக்கே, தம்முடைய ஔதார்யத்தாலே கோலவராஹப் பெருமாளாலே கொடுக்கப்பட்ட தேவப்பெருமாளான தாம், திருமலையாழ்வாரைக் கைக்கொண்டருளி, அவர் தொடக்கமாகத் திருநாராயணபுரத்தில் ஆய், பிள்ளை இவர்களுக்கும் ப்ரஸாதித்தருளினார். ஆகையிறே (மேலோர்) என்று பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணியருளிற்று. "[illegible]—த்ரேதாபரவர்த்ய புஷ்ய:ப்ரதயாம்சகார" என்று அவர் தனியனிலுமுண்டிறே. "[illegible]—ஸ்ரீசைலநாதகுருமாந் குருத்தமப்யாம் ஸ்ரீஸூக்தி தேசிகவரேணசயஸ்த்ரி தைவம" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அவரேமிக்கு) என்கையாலே இவர்களுடைய ஆத்திக்யமும் மிகையென்னலாம்படி தம்முடைய ஔதார்யத்தாலே தாமே கைக்கொண்டருளி, அருளிச்செய்தார் என்னுமது தோற்றுகிறது. அவ்வளவுமன்றிக்கே, அருளிச்செயலனைத்துக்கும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு நாலூராச்சான்பிள்ளை ப்ரஸாதித்தருளினதுக்கு த்யோதகமாக "மாறனுத்தாய" என்கிறபாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே ஜீயர்தாமே ஸூசிப்பித்தருளினார். ஜீயர்தாம் அருளிச்செய்தருளின பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம் பலவிடங்களிலும் "நாலூர் பிள்ளை ப்ரஸாதித்ததாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்" என்றிறே அருளிச்செய்தருளுவது. பித்ரு புத்ரர்களுக்குத் திருவாய்மொழிமூலமாக வுண்டான சிஷ்யாசார்ய ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டாய இடங்களிலும் அப்யபாதராஜ தந் புத்ரர்களிடங்களிலும்

க்ருஷ்ணபாத லோகாசார்யர் இடங்களிலும், மாதவ பத்மநாபர் இடங்களிலும் கேசவேச தேவாதிபர் இடங்களிலும் தர்சிப்பிக்க லாயிருக்கும். "தேவப்பெருமானை கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வார்" ஆலே "திருமலையாழ்வார் தீவினையோந்தம்மைக் குருவாய் வந்துய்யக்கொண்டு" என்னும்படி அங்கீக்ருதரான ஜீயரும், "[illegible]—ஆர்யாச்சரீசைல நாதாந்திகதசடஜித்ஸூக்தி பாஷ்யபோமஹிமா" என்றும், "[illegible] ஸ:—ஆஸிசருயதயம்பூய ஸ்ரீசைலாதீச தேசிக: அசேஷசடருணோத திவ்யாந் ப்ரபந்தாந் பகதகசித:" என்னும்படி திருவாய்மொழி முதலான அசேஷ திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களையும் அவர் உபதேசமுகத்தாலே லபித்தருளி, அநந்தரம் அவற்றை ஸர்வ லோகப்ரசாரமுண்டாம்படி நடத்தியருளினாரிறே. "[illegible]—ஏசாப்ய வேளம்ய வரயோகி வாராச்சடாரி ஸ்ரீஸூக்திபாஷ்ய மதிதப்ரதிதம் விதேநு:நாம்பட்டநாத முநிவாகமஹாத்ரியோகி வாதூலவம்சய வரதார்ய முகாம்பஜாம:" என்னக்கடவதிறே.

௫0-ம் பாட்டு.

நம்பெருமா னம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
என்ப ரவரத மேற்றத்தால்—அன்புடையோர்
சாற்றுதிருநாமங்கள் தானென்று நன்னெஞ்சே
ஏத்ததனைச்சொல்லி நீ யின்று.

பதவுரை.

நம்பெருமாள்—நம்மாழ்வார்—நஞ்சீயர்—நம்பிள்ளை,—என்பர்-என்று சொல்லுமவர்களான, அன்புடையோர்-அன்புடையவர்கள், அவரவர்தம்-அவரவர்களுடைய, ஏற்றத்தால்-வைபவாதிசயத்தாலே, சாற்று-சொல்லப்பட்ட, திருநாமங்கள்தான் என்று-திருநாமங்களாகுமென்று, நன்னெஞ்சே-நல்லமனமே, நீ—, அதனை-அந்த வைபவத்தை, இன்று-இப்போது, சொல்லி-எடுத்துச்சொல்லி, ஏத்து-துதிப்பாயாக.

வ்யாக்யானம்.

ஐம்பதாம்பாட்டு.—இனி வகுளபூஷண திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாந அநந்தரம் அதில் தாத்பர்யமான ஸ்ரீவசநபூஷணார்த்த விசே

டாக்ரமங்களையும் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று அதுக்கு அடி சொல்லுகிறார். அது எங்ஙனே யென்னில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான நம்பெருமாள் தொடக்கமான அவர்களுக்கு அதிசயமான திருநாமங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்த ப்ரஸங்கத்திலே நம்பிள்ளையென்று ப்ரஸ்துதரானவர்க்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம் வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்தத் திருநாமமானது பிள்ளை லோகாசார்யருக்கு ப்ராப்தமாய் அவரடியாக எங்கும் வந்து பரந்தபடியையும் ஓரொரு பாட்டாக மூன்று பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார். அதில இப்பாட்டில் முன்பு சொன்ன (நம்பெருமாள்) தொடக்கமானோருக்கு அதிசயமான திருநாமங்கள், வருகைக்கு அடி இன்னதென்கிறார (நம்பெருமாள்) என்றுதொடங்கி. அதாவது: 'இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்'' என்னும்படி ஆசார்யர்களுக்கு அநுபாவ்யரான நம்பெருமாள். (நம்மாழ்வார்) "முகில் வண்ண வடிவினையை அடைந்தருள் சூடியுய்ந்த" நம்மாழ்வார். (நஞ்சீயர்) நம்பெருமாள் குமாரரான பட்டராலே விஷயீக்ருதரான நஞ்சீயர். (நம்பிள்ளை) நஞ்சீயராலே விசேஷாபிமானம் பண்ணப்பெற்றவராய், "நம்பிள்ளை கோஷ்டியோ? நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ?" என்று விகல்பிக்கும்படி அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு ஆன்தேவிகைபோல் வந்த மஹாஸம்ருத்தியையுடைய நம்பிள்ளை. (என்பர்) என்று சொல்லுவர்கள். (அன்புடையோர்) என்று கூட்டக்கடவது. (அவரவர்தம் ஏற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்று திருநாமங்கள் தான் என்று) அவரவர்களுடைய ஆதிக்யத்தாலே அவர்களிடத்திலே அதிஸ்நேஹத்தையுடையவர்கள் அவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்து சாற்றின திருநாமங்கள். (தானென்று) இவையும் சில அதிசயமான திருநாமங்கள் இருந்தபடி என்தான் என்று, (இன்றதனைச் சொல்லி நீ ஏத்து) என்று மேலே அந்வயம். (அன்புடையோர் சாற்றுகை)யாவது: "இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்" என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே. முன்பொருகாலத்திலே ஒரு கலஹத்திலே க்ரூரராயிருப்பார் சிலர் பெருமாளையும் அத்தேசத்திலுண்டான எம்பெருமான்களையும் கொண்டுபோந்து, "கெட்டேன்" என்னும்படி வாரி, வடக்கே கொண்டுபோக,

அப்போது, பெருமாள் திருவடிகளுக்குப் போரக் கலவராயிருக்கிற ராஜகண்ட கோபாலரென்கிற வீணைப்பருசெய்வார், "எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டு" என்கிறபடியே பெருமாளைப்பிரிய க்ஷம ரன்றிக்கே "இருவிலங்கைசைதுழா" விக்கொண்டு போய், அங்கே சென்று, அவனைக்கண்டு தம்முடைய "நுடங்குகேள்வியிசை" என்னலாம்படியான பண்களாலே அவனைப் பண்படுத்த, அவனும் அதிப்ரீதனாய் உமக்கு வேண்டுவது என்னென்ன, "நம்முடைய பெருமாளை இங்கேவந்தார் அவரைத் தரவேணும்" என்ன, ஆகில "கொண்டுபோம்" என்று பல விக்ரஹங்களையும் கொண்டுவந்து காட்ட, அப்போது அவர்கள் நடுவே தேடிக்காணாமல், "சிந்திக குந்திசைக்கும்" இத்யாதிப்படியே கலேசித்திருக்க, அப்போது அவனுடைய பெண்பிள்ளை அழகியமணவாளப் பெருமாளான இவரைத் தன் அந்தஃபுரத்திலே ஆதரித்துக்கொண்டு போராநிற்க, அச்செய்தியை அறிந்த அவன் அவளை அறியாமல் கொண்டுவந்து, "இவரோ உம்முடைய பெருமாள்" என்று காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு "ஸ்ரீரங்கநாத மம நாத—ஸ்ரீரங்கநாத மமநாத" என்றும், "அரங்க மாளியென்னாளி" என்றும், "என்னரங்கத்தின்னமுதர், குழலழ கர்வாயழகர் கண்ணழகர்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அழகிய மணவாளப் பெருமாளை அதிப்ரீதியுடனே "இவர்தாம் நம்பெரு மாள்" என்றணைத்துக்கொண்டு, அதித்வரையுடனே கோயிலேற எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்போது அனைவரும் பெருமாள் அன்றென்று சங்கித்ததுக்கு ஆயி ஆழ்வார் பிள்ளையும் "இவர் நம்முடைய பெருமாளாம்" என்று மேலெழுதிட்டருளினாராம். அன்றுதொடங்கி, அவர்க்கு அதுவே நிரூபகமாய்த்தென்றும் அருளிச்செய்வார்கள். இனி, நம் மாழ்வார் என்று திருநாமமானதுக்கு அடி, முற்காலத்திலே பெரு மாள், அல்லாத ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் ஆழ்வாரை நம்மாழ் வார் என்று அபிமானித்தருளி, பெரிய திருவத்யயநத்துக்கும் அப்படியே திருமுகம் எழுதித் திருநகரிக்குப் போகவிட்டருளின ரென்றும் உண்டிறே. அதுவுமன்றிக்கே, ஒருகால் மலைநாட்டிலே பெருமாள் வலசையாக எழுந்தருளினபோது, மற்றும் உண்டான திருப்பதியில் எம்பெருமான்களும் ஆழ்வாரும் அங்கே யாத்ருச் சிகமாக ஸங்கதராக, அப்போது, பெருமாள், ஆழ்வாரை, "பல

ரடியாரென்றருளிய” என்கிறபடியே மிகவும் க்ருபைபண்ணி யருளி, “நம்முடைய ஆழ்வார் நம்மருகேவாரும்” என்று தம்முடைய திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்திலே வைத்துக்கொண்டு, முத்தின் சட்டை, வட்டமணி முதலான வரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, “தம்மையே யொக்க வருள்செய்தார்” என்றும் அருளிச்செய்து போருவர்கள். அத்தைப்பற்ற “நஞ்சடகோபனைப்பாடினையோ வென்று நம்பெருமாள் விரும்பியவாதரத்தாற்கேட்ப” என்றுய்த்து அவனும சொன்னது. அதுவுமன்றிக்கே, பெரிய முதலியார், மற்றை ஆழ்வார்களிற் காட்டில் அங்கே விசேஷ ப்ரதிபத்தி பண்ணி, த்வயப்ரஸ்ஸாமாகத் திருவாய்மொழி முதலான ப்ரபந்தங்களையெல்லாம அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்று, அந்த வ்யாவ்ருத்தி தோன்ற, நம்முடைய ஆசார்யர் என்னுமோபாதி “நம்முடைய ஆழ்வார்” என்றுய்த்து அபிமாநித்துக்கொண்டு போருவது. அத்தைப்பற்றவிறே “ [illegible] குலபதேர் வகுளாபிராமம்” என்று அருளிசசெய்தது. இனி நம்மாழ்வாருடைய திருவாயமொழியில் அநவரதபரிசீலநத்தாலே அபிவிக்தரான நஞ்சீயருக்கு இக்காம மாகைக்கு அடி, இவர பட்டர் திருவடிகளை ஆசரயித்த அநந்தரம், மேல்நாட்டிலே ஸந்யஸித்து, அங்குண்டான ப்ரிக்ரஹங்களையடைய ஸவாஸநமாகப் பரித்யஜித்து, கோயிலேறவந்து, பட்டர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்கக்கண்டு, போரவுகந்து “நம்முடைய ஜீயர்வந்தார்” என்று கட்டி எடுத்துக்கொண்டு உபலாளித்த அன்று தொடங்கி, வேதாந்திகளுக்கு “நஞ்சீயர்” என்று திருநாமமாய்த் தென்கை. இனி இவர்க்கு அத்யந்த அபிமதராய், நம்மாழ்வாருடைய அவதாரம் என்னலாம்படியான நம்பிள்ளைக்கு இத்திருநாமம் வந்தபடி- நஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிர க்ரந்த ஸங்க்யையாக ஒரு வ்யாக்யாநம் செய்தருளி, அந்தப் பட்டோலையை நன்றாக எழுதிக்கொண்டு வரும்படிக்குத் தம் திருவடிகளை ஆசரயித்த வரதராஜரான இவர் திருக்கையிலே கொடுத்தருள, இவர் ஊரேறப போகிறபோது ஆற்றிலே ஒழுகிப்போக, பின்பு ஓர் அலேகத்திலே அதின்படி ஒன்றும் தப்பாதபடி எழுதிக்கொண்டுவந்து, நஞ்சீயர், ஸந்நிதியிலே வைக்க, அத்தை அவிழ்த்து, திருக்கண்சாத்தியருளி, அதுமிகவும் நன்றாயிருக்கையாலே, இது ஏது என்று கேட்ட

ருள, இவரும் தம் ஹேதுக்களை யெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டு, இது ஒரு புத்தி விசேஷம் இருந்தபடி என்னென்று மிகவும் உகந்தருளி, "நம்முடைய பிள்ளை—திருக்கலிகன்றிதாஸர்" என்று அருளிச்செய்ய, அன்றுதொடங்கி, "நம்பிள்ளை" என்று திருநாமமான இது லோகப்ரஸித்தமிறே. (அவரவர்தமேற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்று திருநாமங்கள்) இதுவாய்த்து. (நன்னெஞ்சே) இந்தத் திருநாமங்களின் வாசியறிந்து, உகந்திருக்கிற நெஞ்சே! (ஏத்ததனைச் சொல்லி நீ யின்று) இந்தத் திருநாமங்களை அநுஸந்திக்கைக்கு ப்ராப்த காலமான இன்று, இதின் சுவடு அறிந்த நீ இவையும் சில திருநாமங்கள் இருந்தபடியே என்று வாயாரச்சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்ணு. அநாதிகாலம் இத்தை அநுஸந்தியாத இழவு தீர ருசிபிறந்த இன்று "[illegible]-ப்ரத்யக்ஷேகுரவஸ்துத்யா:" என்றும, "[illegible]-குரோர்நாமஸதாஜபேத்" என்றும் "சொல்லுவோமவன் நாமங்களே" என்றும் "என்மனம் ஏத்தியனறி ஆற்றகில்லாது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்துதிரூபமான அநுகூல வ்ருத்தி பண்ணியே ஸ்வரூபம் பெறப்பார்.

௫௧-ம் பாட்டு.

துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முகப்பால
என்ன வுலகாரியனோ வென்றுரைக்கப்—பின்னை
உலகாரியனென்னும்பேர் நம்பிள்ளைக்கோங்கி
விலகாமல்நின்றதென்றும் மேல்.

பதவுரை.

துன்னு-பொருந்திய, புகழ்-வைபவத்தையுடைய, கந்தாடைத்தோழப்பர்—, தம் உகப்பால்-தம்முடைய ப்ரீதியினாலே, என்ன-நீரென்ன, உலகாரியனோ-லோகாசாரியனோ! என்று உரைக்க-என்று சொன்னதினாலே, பின்னை-பிறபட்டகாலத்தில், உலகாரியன் என்னும்-லோகாசார்யரென்னும், பேர்-திருநாமமானது நம்பிள்ளைக்கு—, ஓங்கி-விர்த்தியடைந்து, விலகாமல்-நீங்காமல் மேல்-மேலாக, நின்றது-நிலைபெற்றது.

வ்யாக்யாநம்

ஐம்பத்தொன்றாம்பாட்டு—இனி இவர்களில் ஆர்யரான நம்பிள்ளைக்கு அதிலும் அத்யந்த விலக்ஷணமான லோகாசார்யர்

என்று திருநாமம் வருகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (துன்னுபுகழ் இத்யாதியால). அவரங்கிறார், அபிஜந வித்யா வ்ருத்தங்களாலுண்டான பகல் ஸம்ருத்தியை யுடையராய், பச்சைவாரணப்பெருமாள் எனனும் திருநாமத்தை யுடையராய், முதலியாண்டானுடைய திருப்பேரனாய் கந்தாடையாண்டானுடைய குமாரராய் இருப்பார் ஒருவரிறே. ஏவம்பூதரானவர், செய்தபடி சொல்லுகிறது : (தம்முகப்பால்) என்று. அதாவது, நம்பிள்ளையுடைய ஜ்ஞாந ஸம்ருத்தியையும, சிஷ்ய ஸம்பத்தையும் கண்டு, அஸஹிஷ்ணுவாய அஸூயை கொண்டாடி அவரைப் பெருமாள் திருவோலக்கத்திலே பரிபவித்து, பின்பு, திருமாளிகையிலே எழுந்தருள அதுகேட்டிருக்கிற அவர் தேவியார், இத்தைக்கேட்டு, அநுதாபஹேதுவாகச் சில வார்த்தை சொல்ல, அப்படி சொன்ன அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, "ప్రమాదాద్బుద్ధిదోషాద్వా యదాగః క్రియతే సతా అనుతప్తస్య తస్యైవ క్షమయేన్నిర్వ్యథా యః–ப்ரமாதாத் புத்திதோஷாத்வாபி யதாக:க்ரியதேஸதா அநுதப்தஸ்ய தஸ்யைவ க்ஷாமயேத்காம்ய நாசம:" என்கிறபடியே அஸூயையால் வந்த கலக்கம் தெளிந்து, அதயந்தம் அநுதாபத்துடனே செவித்தவிடத்திலே தேடும்படி அவரை க்ஷாமணம் பண்ணுவதாக ஸஹகாரிகளுடனே புறப்படவர, அவ்வளவிலே, "శ్రీకేశవార్య మనుష్యస్త్రియః ప్రత్యుద్గతైః ప్రాజ్ఞైః ప్రసాద యిః-அஹோதோஷ மலைகளோத மாசயக்கச்யுத பரியம பரமோத்ய விவிதாயத்னை: ப்ராஞ்ஜோதிக: ப்ரஸாதயேத்" என்கிறபடியே தம்மை உகப்பிப்பதாகத் தம் திருமாளிகை வாசலிலேவந்து, கைப்புடையிலே கிடக்கிற நம்பிள்ளையுடைய அதயந்த நைச்யமான உக்தி வ்ருத்திகளைக கண்டு, கேட்டு, மிகவும் ப்ரீதராய இது ஒரு பரிமாற்றம இருந்தபடி என் என்று தம்முடைய ஆகராதிசயத்தாலே இவரைப பார்த்து, தேவரீர இத்தனை நாளும நம்பெருமாளுக்கு ஆசார்யராய் இருந்தீர ; இப்போது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யராக பாபதராகாநின்றீர என்று. (என்ன உலகாரியனோ வென்றுரைக்க) என்ன லோகாசார்யரோ என்று அருளிச்செய்ய, "లోకాచార్యేతి నామ్నాసౌ కలిజిద్దాసపూర్వకమ్ వ్యాజహార స్వయం తస్య వరదా కరుణాశ్రీనిధానకమ్ వరదాయం దేవరాజస్య ప్రియతన్త్రేణ ప్రాప్త"

ஸ்ரீமத் ஸாத்விகஸ்ரீகம் — லோகாசார்யாபிதாம் ததௌ: வர்த்திதாவ ஸாத்மயே ஜயதே பேசல்யசா யென்னவ காலே ஸ்வீகிரேந்த்ரயே நடாயாம் தேவராஜஸ்ய தாசாத்யர்ய லங்கதே: அபிவருத்தி காம்வந்தே ஹாரீதவிபஸ்சிதம்" என்னக்கடவதிறே. (பின்னை புலகாரிய னென்னுமதே) இதுவாதி. அப்படி அவராலே பேர் பெற்றபின்பு, லோகாசார்யர் என்னும் திருநாமம் உபசாரமாகத் தனை யுடைத்தாய், ஸர்வ லோகத்திலும் நம்பிள்ளைக்குப் போகாமல் நின் றது. ஆசார்யமே போக்கிருக்கையாலே போராதே போகாமலிருக் கிறபடி. இத்தால இவர் லோகாசார்யத்வம் கூரகுலத்திலவர்க ளும் வாதூல வம்சயரும் அநுவர்த்தித்து ஆச்ரயித்தபோதே ஸர்வ லோக ஸம்ப்ரதிபந்ந மென்றதாய்த்து. இப்பாட்டில் சொல்லு கிற அர்த்தமும் இதின் மேல் சொல்லுகிற அர்த்தங்களும் எல்லாம் அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பரமாசார்ய ரான பெரிய பட்டர்பிரான் ஜீயர் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய் தருளினார், அதிலே கண்டுகொள்வது.

௫௨ம் பாட்டு.

பின்னை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை யன்பால்
அன்ன திருநாமத்தை யாதரித்து—மன்னுபுகழ்
மைந்தர்க்குச் சாத்துகையால் வந்து பரந்ததெங்கும்
இந்தத் திருநாமமிங்கு.

பதவுரை.

பின்னை-பிறபாடு, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை-நம்பிள்ளை சிஷ்யரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, அன்பால்-ப்ரீதியினாலே, அன்ன-அப்படிப்பட்ட, திருநாமத்தை—, ஆதரித்து-விரும்பி, மன்னு-நிலைபெற்ற, புகழ்-கீர்த்தியையுடைய, மைந்தர்க்கு-தம்முடைய திருக்குமாரருக்கு, சாத்துகையால்-சாத்தினபடியாலே, இந்தத் திருநாமம்-இந்த லோகாசார்யர் என்னும் திருநாமம், வந்து-க்ரமமாக வந்து, இங்கு-இவ்வுலகத்தில், எங்கும்-எல்லாவிடத்திலும், பரந்தது-பரவியது.

வ்யாக்யானம்.

ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—இனி இந்த லோகாசார்யர் என்னும் திருநாமமானது லோகமெங்கும் வந்து பரந்தது இன்னதாலே யென்னுமதை தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (பின்னை) என்று தொடங்கி, அதாவது: நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யர் ... திருநாமம் ... நடந்து செல்லுகிற அக்காலத்திலே

அதி விரக்தராய் ஆசார்ய கைங்கர்யமே அநவரதம் செய்து கொண்டு போருகிற வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைக்குத் தந்தியோக மடியாக, தத் ஸம்வத்ஸரத்திலே ஒருகுமாரர், திருவவதரிக்க, அநந்தரம் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டரான அவர், (அன்பால் அன்ன திருநாமத்தை ஆதரித்து) அன்புடையோர் சாற்றப்பட்டதாகை யாலே தாமும் அப்படியே அன்பாலே அவர் திருவடிகளிலே ஸங்க ஞத்தாலே அவர் மங்கள வைபவமான அந்தத் திருநாமத்தை ஆதரித்து, (மன்னுபுகழ் மைந்தர்க்குச் சாற்றுகையால்) திருநாம சாத்துகைக்குப் பொருந்தும்படியான பொருந்தின புகழையுடைய தம் குமாரருக்கு. அதாவது: நம்பூர் வரதருடையவும் திருவத் தியூர் வரதருடையவும் திருவவதாரமாகையாலே “ஏறும் பெரு புகழ்” உடைய தம் குமாரருக்கு. இப்படி மன்னுபெரும்புக ழையுடைய மஹாத்மாவாலே மைந்தர்க்கு அநுரூபமாகச் சாத்து கையாலே. இப்படி க்ருஷ்ணபாதராலே ஸாதரிக்கப்படுகையாலே தந் ஸூநுவான இவருடைய இந்தத் திருநாமமானது, இன்று எங் கும் வந்து பரந்தது. ஒருபோ வெள்ளமிட்டபடி. இவருடைய இந் தப் பிள்ளைலோகாசார்யர் என்னும் திருநாமமானது இந்த லோக மடைய எதிர்பாய்ந்து, பரந்து பலித்தது. கிண்ணகம் உடை ப்பட்டவாறே காடுமேடுகளெல்லாம் வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்து பரக்குமா போலே இப்பேர் வெள்ளமானது, அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் விபாகமற எல்லாரும் அறிந்து அநுஸந்தித்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி எங்கும் விஸ்த்ருதமாயித்து. ஜீயர்தாமும் “வாழியுலகாசிரியனை” என்கிற திருநாமத்தைத் தாமும் பலகாலும் அநுஸந்தித்தருளி, தமக்கு அந்தரங்கரானவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநத்துக்குடலாக உபதேசித் தருளியும் இதில் விமுகராயிருப்பாரையு முட்பட “இப்படி எளி தும் இனிதுமான திருநாமமிருக்க, இதனை அநுஸந்தித்து உஜ் ஜீவியாமல் அநர்த்தப்பட்டுப் போவதே” என்று வெறுத்தருளு வாரம்.

௪௰-ம் பாட்டு.

அன்னபுகழ் முடும்பை யண்ண லுலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்தகலை யாவையிலும்—உன்னில்
திகழ் வசனபூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை
புகழல்லவிவ் வார்த்தை மெய்யிப்போது.

பதவுரை.

அன்ன-அத்தன்மையான, புகழ்-வைபவத்தையுடைய, மூடும்பை-மூடும்பை யென்னும் க்ராமத்துக்கு நிர்வாஹகராய், அண்ணல்-புருஷச்ரேஷ்டரான, உலகாசிரியன்-லோகாசார்யர், தம்முடைய, இன்-இனிமையான, அருளால்-க்ருபையாலே, செய்த-அருளிச்செய்த, கலை-சாஸ்த்ரங்கள், யாவையிலும்-எல்லாவற்றிலும், உன்னில்-யோசித்துப்பார்த்தால், திகழ்-விளங்குவதான, வசநபூடணத்தின்-ஸ்ரீவசநபூஷண மஹாசாஸ்த்ரத்தின், சீர்மை-வைபவம், ஒன்றுக்கு-வேறொரு சாஸ்த்ரத்துக்கு, இல்லை-இல்லையே யாகும், இப்போது—, இவ்வார்த்தை-நான் சொல்லும் இவ்வார்த்தை, புகழ் அல்ல-புகழ்ந்து சொல்லுவதல்ல, மெய்-ஸத்யமேயாகும்.

வ்யாக்யானம்.

ஐம்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.—இப்ப்ரபந்தாரம்பத்திலே "தாழ்வாது மில்குரவர்" என்றும "அவர்கள் உரைத்தவைகள்" என்றும் ஏதத் விவரணமான "ஆழ்வார்களேற்றம்" என்கிற பாட்டிலே "அவர்கள் செய்த வியாக்கியைகளுள்ள தெல்லாம்" என்றும அருளிச்செய்தவற்றில், சேஷமானதான பிள்ளைலோகாசார்யருடைய வைபவத்தையும் அவராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய "வசநபூஷண சாஸ்த்ரஸாரம்" என்றும் "[illegible]—ஸாவகாசில த்ராவிட ஸம்ஸ்க்ருதரூபவேதஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாய்மொழியினுடையவும் மற்றை அருளிச்செயல்களினுடையவும் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்குமதாய் பூர்வோக்தமான அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யாநங்களையும் பொதிந்துகொண்டிருப்பதாய் அதுதான் பகவத்விஷயம் என்னுமது தோற்ற பகவதவதார விசேஷமான அவராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதுமாய் ஸக்ரமமாக ஸ்வயார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய் சரமபர்வ நிஷ்டையை முடிவாம்படி அதனை முடிபோலே உடையதுமாய், அதனாலே அத்யுத்க்ருஷ்டமாயிருப்பதான ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாக அருளிச்செய்வாரான இவர், இப்பாட்டில் இப்படி லோகாசார்யர் என்று லோகப்ரஸித்தரான இவர் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தம்முடைய க்ருபையாலே செய்தருளின ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களிற் காட்டில், ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குண்டான சீர்மையை அருளிச்செய்கிறார் (அன்னபுகழ் மூடும்பையண்ணலுலகாசிரியன்) என்று. "[illegible]—ஜ்யாரமமஹத்யச:"

என்கிறபடியே திருநாமமுடையராக வந்ததாயிருப்பதான எண்ணி
றந்த யசஸ்ஸையுடையராய், "மும்மையிறையவன்" என்னும்
படி மும்மையென்னும் மாநகரத்துக்கு நிர்வாஹகரான லோகா
சார்யர். அன்றிக்கே மும்மை யுலகாசிரியனென அண்ணலென்
றுதல. மும்மை-மூடிபபோ. கீழே "ஈயுண்ணிமாதவர்" என்
றாற்போலே இவரையும் (மும்மையுலகாசிரியன்) என்கிறது.
ஜ்ஞாநாதிகருடைய ஸம்பந்தமுள்ளது அடங்கலும் அடிக்கழஞ்சு
பெற்றிருக்குமிறே. (உலகாசிரியனின்னருளால் செய்தகலையாவை
யிலும்) இவர் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்முடைய அஹேதுக
மான க்ருபையாலேயாயத்து அசேஷ திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும்
அருளிச்செய்தது. அண்ணலான முறையாலேயிறே இவற்றை
இன்னருளாலே செய்து போந்தது. அவைதான் அநேகங்களாகை
யாலே (யாவை) என்னுமித்தனை. (யாவையிலும்) என்றதுக்கு இப்
படி அருளிச்செய்த அசேஷ ரஹஸ்யங்களிலும் வைத்துக்கொ
ண்டு, ஒரு ரஹஸ்யத்துக்கும், (உன்னில்) நன்றாக ஆராய்ந்து நிரு
பிக்கில. (திகழ் வசநபூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை)
அத்யுஜ்வலமான ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய கௌரவம் ஒன்றுக்
கில்லை. அவை பல என்னுங்காட்டில் அவற்றில் ஒன்றுதான்
அர்த்த பூர்த்தியையுடைத்தான இதினுடைய பெருமைக்கு ஒப்
பாகவல்லதோ? அதாவது: ஆர்ஷவசநங்களான அத்யாத்ம சாஸ்
த்ரங்களிற் காட்டில், மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள்
அருளிச்செயல்கள் மேலாய், அத்தைக்காட்டிலும் ஆழ்வார்கள்
அருள்பெற்று அவர்கள் அருளிச்செயலில் தாத்பர்யங்களை வெளி
யிடுகிற ஆசார்யர்கள் திவ்ய ஸூக்திகள் மேலாய், அவற்றைக்காட்
டிலும், ஆசார்யர்கள் அருளையுடைய இவருடைய மந்த்ராக்ர்ய
மான திவ்ய ஸூக்திகளாயுள்ள அசேஷ ரஹஸ்யங்களும் மேலாய்,
அவற்றிற்காட்டிலும் அதிசயிதமாத கௌரவத்தை யுடைத்தாய்,
"இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட" இத்யாதியிற் படியே கீழ் உக்தமான
அர்த்தங்களையும், அநுக்தமான அர்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பித்துக்
கொண்டிருக்கையால், வந்த பெருமையை யுடைத்தாகையாலே
ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஸ்வபர ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் அதிசயி
தமாயிருக்கத் தட்டில்லை. ஆகையாலேயிறே இவர் இப்படி
அலங்க்ருதமாக அருளிச்செய்தது. ஆசார்யர்கள் திவ்யஸூக்தி

களிலும் இவர் திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் அதிசயிதமாகிறது—இவற்றைக் கொண்டே அவற்றின் தாத்பர்யம் அறியவேண்டுகையாலே. (புகழல்லவிவ்வார்த்தை) "புகழ்வில்லை" என்னுமாபோலே இப் ப்ரபந்தத்தை விசேஷமாகச் சொல்லுகிற இவ்வார்த்தை கேவலம் ஆதரவாதமாய் ஸ்துதிபரமாயிருப்பதொன்றன்று. (மெய்யிப் போது) இப்போது இதின் வைலக்ஷண்யத்தை நிரூபித்துச் சொல்லுகிற இப்ப்ரபந்த விஷயமான வார்த்தை ஸத்யமே. இவர் தாம் பொய்யிலாதவ ராகையாலே (மெய்யிப்போது) என்று இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்திக்குடலாக ஸத்யம் பண்ணி ஸாதித் தருளுகிறார். (வசநபூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை.) என்கிற இவ்வார்த்தை (மெய்) "ஸத்யம் ஸத்யம்" என்னுமா போலே. இத்தால இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் பல வென்னுமதுவும் அவற்றிலும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் அஸத்ருசமான வைபவத்தையுடைய தென்னுமதுவும் த்யோதிப்பிக்கப்பட்டது.

௫௪-ம் பாட்டு.

முன்னங்குரவோர் மொழிந்த வசநங்கள்
தன்னைமிகக் கொண்டு கற்றோர் தமுயிர்க்கு—மின்னணியாச்
சேரச்சமைத்தவரே சீர்வசநபூடணமென்
பேரிக்கலைக்கிட்டார் பின்.

பதவுரை.

முன்னம்-முற்காலத்தில், குரவோர்-பூர்வாசார்யர்கள், மொழிந்த-அருளிச்செய்த, வசநங்கள் தன்னை-வசநங்களை, மிக-விசேஷமாக, கொண்டு-சேர்த்து, கற்றோர் தம்-வாஸித நிரதவர்களுடைய, உயிர்க்கு-ஆத்மாவுக்கு, மின்-ப்ரகாசமுடைய, அணியா-ஆபரணமாக, சேர-சேரும்படி, சமைத்து-செய்துவைத்து, அவரே-அந்தப் பிள்ளைலோகாசார்யர் தாமே, பின்-பிற்பாடு, சீர்-வைபவமுடைய, வசநபூடணம் என-ஸ்ரீவசந பூஷணம் என்னும், பேர்-திருநாமத்தை, இக்கலைக்கு-இந்த மஹா சாஸ்த்ரத்துக்கு, இட்டார்-இட்டருளினார்.

வ்யாக்யானம்.

ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—ஏவம்வித வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இப்ப்ரபந்தத்துக்கு வக்தாவானவர் தாமே, தத்குணமாகத் திருநாமம் சாத்தினபடியை அருளிச்செய்கிறார், (முன்னங் குரவோர்) என்று தொடங்கி. அதாவது: பூர்வகாலத்திலே

பின்னை லோகாசார்யருக்கு அவ்வருகுண்டானவர்களாய், தமக்கு முந்தரான பூர்வாசார்யர்கள், ஸர்வாத்மாக்களுடையவும், ஹிதத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகள் தன்னை மிகவுமத் பாசுரமாம்படி இதுக்கு ஆப்தப்ரமாணமாக அங்கீகரித்தாய்த்து இவர் இத்தை ப்ரபந்தீகரித்தத் தென்கை. (மொழிந்த வசனங்கள்) ஜ்ஞாநத்வயாதத ப்ரகாசகமாக அருளிச்செய்த திவ்ய வசனங்களை. அவர்கள் தாம் பலர் ஆகையால அப்திகுடலான அவர்கள் வசனங்களும் பலவாயிருக்கிறபடி. (வசனங்கள் தன்னை மிகக் கொண்டு) "𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌸𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚—தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச்ச" என்கிறபடியே அல்லாத ப்ரமாணங்கள் அநேகங்கள் உண்டாயிருக்கவும் அதில் அநுஷ்டாதாக்களான இவர்களுடைய மக்த்ரகாயமான திவ்ய ஸூக்திகளாகையால அத்தை இதுக்கு முக்ய ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து, அந்த வசன பாசுரமாயிறே இதனை அருளிச்செய்தருளிற்று. ரத்நபூஷணம் சமைப்பார், பல ரத்நங்களை முந்துறச் சேர்த்துக்கொண்டு சமைக்குமாபோலே இவரும் வசனபூஷணம் சமைக்கிறவராகையாலே ஆப்ததமரான வசனங்களை மிகவுங்கொண்டு கூட்டினபடி. "𑌸𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌹𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌧𑍀𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤 𑌶𑌿𑌲𑌹𑌾𑌰𑍀 𑌶𑌿𑌲𑌂 𑌯𑌥𑌾—ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்தத: ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஶிலஹாரீ ஶிலம்யதா" என்னக்கடவதிறே. இப்படி இவற்றைக் கொண்டு செய்கிறது ஆர்க்கு என்னில், (கற்றோர்தம் உயிர்க்கு) கற்றோர்க்கு வரிசை கொடுக்கைக்காக. அதாவது: தங்களுக்கு ஹிதைஷிகளாயிருக்கிற ஆசார்யர்களுடைய ஸந்நிதியிலே ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தங்களையும், நன்றாகக் கற்றுக்கேட்டிருக்கிறவர்களுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு, "கின்றிருவெட்டெழுத்துங்கற்று, அரியகற்று வல்லார்" என்னக்கடவதிறே. (மின்னணியா) ஏவம் விதரான அதிகாரிகளுடைய ஸ்வரூப ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை உண்டாக்கும்படியான ஒளியையுடைய பூஷணமாக. (உயிர்க்கு மின்னணியா) அநித்யமான உடலுக்கு பூஷணம் சமைப்பார் நடுவே இவர் நித்யமான உயிருக்கு பூஷணம் சமைத்தாரிறே. (உயிருக்கு மின்னணியா) கௌஸ்துபத்துக்கும் கௌஸ்துபமென்னலாம்படி யிருக்கை. "வைகுண்ட ப்ரியகண்ட பூஷண"மாயிறே இருப்பது. (மின்னணியாச் சேரச்சமைத்த

வரே) ஔஜ்வல்யரூபமான ஆபரணமாய்ச் சேரும்படியென்னு
தல். ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படியென்னுதல். கீழ்சசொன்ன
வசநங்களெல்லாம் அங்கோபாங்கமும் ஸந்தர்ப்பமாம்படி. சமைத்த
வரே, பேரிட்டார். சமைக்க என்கிறது—பண்ண என்றபடி,
"ஆராசமைக்க" என்றிறே இவர்கள் சாதிப்பேசிருப்பது.
(சமைத்தவரே சீர்வசநபூடண மென் பேரிக்கலைக்கிட்டார்பின்)
அதாவது: ஆபரண நிர்மாணகர்தாமே அந்த ஆபரணத்துக்கு
அநுகுணமானதோர் அபிதாநத்தைக் கற்பிக்குமாபோலே வசந
ஸந்தர்ப்ப ரூபமான வசநபூஷணத்தை நிர்மித்த அந்தப்பிள்ளை
லோகாசார்யர்தாமே ஸ்ரீவசநபூஷணம் என்கிற இந்த அதிசயித
மான திருநாமத்தை இந்த ப்ரபந்தத்துக்கு சாத்தியருளினாரென்
கை. (பின்) சேரச்சமைத்த பின் என்னுதல். அந்த ஸூக்திகங்
களை அருளிச்செய்த பின்பு என்னுதல். (அவரேபேரிட்டார்)
[illegible]—பிதாபுத்ரஸ்யநாமகுர்யாத்" என்கிறபடியே
தமக்கு அதிசயமான திருநாமத்தைத் தமப்பனார் ஆதரித்துச
சாத்தினாம்போலே இத்தை ஈன்ற தாயான தாமும் அப்படியே
இதுக்கு அதிசயமான திருநாமத்தைச் சாத்தியருளினாராய்த்து.
இப்ப்ரபந்த மூலமாகவிறே இவருடைய ஜ்ஞாந ஸந்தாநம் அவிச்
சிந்நமாய் நடந்து செல்லுகிறது. (வசநபூடணமென்பேரா) "ரத்ந
ப்ரசுரமான பூஷணத்தை ரத்நபூஷணம் என்னுமாபோலே ஆசார்
யவசந ப்ரசுரமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்வல்யகரமாயி
ருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணம் என்று திருநாமமாய்த்து"
என்று ஜீயர் தாமே இதின் வ்யாக்யாந ப்ரவேசத்திலே அருளிச
செய்தருளினாரிறே. (வசநபூடண மென்பேரிக்கலைக் கிட்டார்)
இந்த "வசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ர" த்துக்கு இப்படி திவ்யமா
யிருப்பதொரு நாமத்தை நிர்தேசித்தருளினார். மூகமறிந்தவன்
கோத்த முத்துத்தாழ்வடத்தை "இதொரு கோவை இருந்தபடி
என்" என்று அதின் வாசி அறிந்தவர்கள் கொண்டாடுமாபோலே
இதுவும் "[illegible]—வாக்மணிஸரத்நை வேய
பூஷாத்மகம்" என்னும்படி வசந ஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத்தாகை
யாலே. (இக்கலை) என்று இவர்க்கு உபாதேயமாயிருக்கிறது.

௫௪-ம் பாட்டு.

ஆர்வசனபூடணத்தி னாழ்பொரு ளெல்லாமறிவார்
ஆரதுசொன்னேரி லநுட்டிப்பார்—ஓரொருவர்
உண்டாகி லத்தனைகா ணுள்ளமே யெல்லார்க்கும்
அண்டாத தன்றோ வது.

பதவுரை.

உள்ளமே-மனமே, வசனபூடணத்தின்-ஸ்ரீவசநபூஷணமஹா சாஸ்த்ரத்தின், ஆழ்பொருள் எல்லாம்-கம்பீரமான அர்த்தவிசேஷங்களை யெல்லாம், அறிவார்-அறிந்துகொள்ளுமவர்கள், ஆர்-ஆரிருக்கிறார்கள்? அது-அந்த ஸ்ரீவசநபூஷணம், சொல்-சொல்லுகிற, நேரில்-க்ரமத்திலே, அநுட்டிப்பார்-அநுஷ்டிக்குமவர்கள, ஆர்-ஆரிருக்கிறார்கள்? ஓரொருவர்-அதின் பொருளையறிந்து அவ்வாறே அநுஷ்டிக்குமவர் எங்கேனும் ஓரொருவர், உண்டாகில்-உண்டாயிருப்பார்களாகில், அத்தனைகாண்-அவ்வளவேயுள்ளது, அது-அதினபொருளை அறிந்து அநுஷ்டித்தல், எல்லார்க்கும்-எல்லாருக்குமே, அண்டாதது அன்றோ-கிட்டாததல்லவோ?

வ்யாக்யாநம்.

ஐம்பத்துமூன்றாம்பாட்டில்,—கீழ் வசநபூஷணம் என்று திருநாமம் சாத்தும்படியான இதன் பெருமையை அருளிச்செய்தார். இதில் இதில் சொன்ன அர்த்த நிஷ்டர்களுடையவும் அதில் ப்ரதிபாத்ய அநுஷ்டாதாக்களுடையவும் அருமையைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (ஆர்வசநபூடணத்தி னாழ்பொருளெல்லா மறிவாரார்) ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலுடைய அகாதமான அர்த்தத்தை அதிலே அவகாஹித்து உள்புகுந்து உள்ளதெல்லாம் அறிவாரார்? எத்தனை அதிசயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் இத்தை ஸ்வயத்நத்தாலே அறியவென்றால் துரவகாஹமுமாய் துஸ்தரமுமாயிறே யிருப்பது. முதலடியிலே அல்லாதவற்றில் இதுக்குண்டான வாசியறிகை, இத்தைப் பாடம் பண்ணுவார், அரிதாயிருக்கும். அதொருபடி செய்தார்களாகில, அர்த்தமறிகை அரிதாயிருக்கும். அதுவும பெருவருத்தத்தோடே கூட மேலெழ ஒருபடி சிறிது அறிந்தார்களாகிலும ஆழ்பொருளெல்லா மறிவார் மிகவும் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. (ஆழ்பொருள்) ரத்நாகரமானது, “மலைகளும் மாமணியும மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல்” என்னும்படி ஆழ்கடலான தனக்குள்ளே

மணிமுக்தாதிகளான நிதிய பதார்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கும்; அதுக்கு தேசிகரான முழுக்குவரிறே முழுகியெடுப்பார். மற்றை யாருக்கும் கரையருகும் செல்லவொண்ணுதாயிருக்கும். அப்படியே "வசநபூஷணவாரிராசி" யான இதுவும "மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொரு" ளான "ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்" என்கிற அகாத அர்த்தத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். இதுவும "அவிவித்தே ஆழ்பொருளை" என்னும்படி, தேசிக அர்விதா லாய்த்து அறியலாவது: "[illegible] ச்ருதம் [illegible] வாக்யஜாதநி நிதயாநி சருகம்விநா மஹதாமப்யசக்யாநி" என்றிறே அறிகையிலுள்ள அருமையிருப்பது. அங்கும் "செழுங் கடலமுதினிற்பிறந்த" அவள ப்ரயோஜகமாயிருக்கும். இங்கும் "புருஷகாரவைபவம்" தொடங்கி, "ஆசார்யாபிமாநம்" ஈறாக ஆறு ப்ரகரணத்தாலும் சொல்லுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் ஆழ் பொருள்களாய இருக்கசெய்தேயும் சரமப்ரகரணத்தில், சரமோபாயத்துக்குச் சேஷமாயிறே யிருப்பது. ஆகையிறே, "திருமாமகள் தன் சீருளேற்றமும்" என்று தொடங்கி, "மணவியவின்பமுமாகதியுங் குருவென்னு நிலைபெறு மின்பொருடனையும்" என்றிறே பொருள் முடிவாக அருளிச்செய்தது. பெருவிலையனை ஆபரணத்துக்கு நாயகக்கல் போலேயாய்த்து, வசநபூஷணத்துக்கு இப்பரதேசம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி. "இதனையும் அருளிசெய்கையைப் பற்ற அதிஷ்டிக்கையிட்டுக் கொண்டுவந்தது. கீழ் அடங்கலும் மேல் அங்கலும் இதின் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது" என்றிறே "ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்" என்கிற இடத்துக்கு ஜீயா வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று. ஆகையால் இதுவே ஆழ்பொருளாகக்கடவது. "வேதமொருநான்கினுட் பொருள்தந்த மெய்ப்பொருளை" என்று தொடங்கி, "நீதில்சாஜ கதிதந்த தன்னிறைவன் குருவேயாவாறு மென்னுமது" என்றிறே அருளிச்செய்தார். அன்றிக்கே, "பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை" என்றுதொடங்கி, "நல்குருவின வண்மையோ டெல்லாம வசநபூடணமதில் தேறிடநமக்கரு" ளுகையாலே, ஆறுப்ரகரணத்தில உகதமான அசேஷார்த்தங்களும் ஒரு சேதநனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு ஒன்றோன்றே ஜ்ஞாதவ்யமாக வேண்டுகையாலே, எல்லாம ஆராய்ந்தறியவேணுமென்று (ஆழ்பொருள்) என்கிற

ராகவுமாம். முந்தின யோஜனையில், (ஆழ்பொருளெல்லாம்) என்கிறதுக்குச் சேர, மற்றை அர்த்தங்களெல்லாம ஆச்ரயணவிதி சேஷங்களாய அறியப்படுமதாயிருக்கும். தன்னை அறியும்போது, உக்தலக்ஷணயுக்தனான தான் என்றறியவேணும். ஆசார்யனை அறியும்போது ஆறு ப்ரகரணத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஷட்பத நிஷ்டனாக அறியவேணும். ஆகையால, ஆழ்பொருளெல்லாம் அறியவேணும், இதில அர்த்தங்கள்தான் சப்தமாக மேலெழத் தோன்றியிருந்ததே யாகிலும் இதுகளெல்லாம் "ஸ்வாநுகூல ஸௌர்ய—ஸாரார்த்தாக விபரீதாம்ச" என்னும்படி விபரீதார்த்தத்தைக் கல்பித்து, அர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்வார் ஒழிந்து, இதில யதார்த்த ஜ்ஞானத்தையுடையராய், இத்தை விச்வஸித்து, உஜ்ஜீவிப்பார் அரிதாயிறே யிருப்பது. "ஆமாறறிவுடையாராவரிதன்றே" என்னக்கடவதிறே. ஆகையாலே, (அறிவாரார்) என்கிறார். இனிமேல் இதின் அநுஷ்டாதாக்களின் அருமையை அறிவிக்கிறது (ஆர் அது சொன்னெறி லநுட்டிப்பார்) என்று. அறிவாரைக்கிடைக்கை அரிதாயிருக்க, அநுஷ்டிப்பாரைக் கிடைக்கை அரிது என்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? அநுஷ்டானமாவது: அதற்காம் நிலையிலே நிற்கை. அதாவது: "மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்" என்கிற ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டையை உடையராயிருக்கை யென்கை. அதில ஸர்வாத்மாக்களும் ஸங்க்ரஹிதமாயிறே யிருப்பது. (அது சொன்னெறி லநுட்டிப்பாரார்) தத் விபரீதங்களை அநுஷ்டித்துப் போருமதொழிய ததுக்தார்த்தத்தின்படி நேரே நெறியே ஆசரித்துப் போருவாராரா? வசநபூஷண வழியிலே வழிபடுவார் உண்டாவது அரிதாயிறே யிருப்பது. அல்லாத சாஸ்த்ரங்களை அறிந்து அநுஷ்டிப்பார உண்டாகிலும், இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரத்தின்படி அநுஷ்டிப்பார் அரிதிறே. ஆகையாலே அருளிசசெயதவர தாமே, அதின்படியை "ஊனமற ஆசரித்திருக்கும் காளெயை நினைந்து" என்று அந்தப் பரமரஹஸ்ய ப்ரதிபாதகமான அர்த்தத்தின்படி அனுகுணமாக அநுஷ்டிக்கும்படியையும் தத் பலமாக ஆசார்யாநுஸ்மரணத்தையும் அருளிச்செய்தாரிறே. இதின ஆழ்பொருளை யறிந்தும் அது சொன்னெறி லநுஷ்டித்தும் போருவார், உலகாரியனருள் தப்பாமை லெய்தின தரத்தையுடைய ஜீயர தாம் ஒருவருமிறே யுள்ளது.

இனி இந்த மஹாப்ருதிவியிலே எல்லாம் ஸம்பாவிதங்களாயிருக்கத் தாத்ருசரான இவர்களைக் கிட்டாதோவென்று தம் திருவுளத்துக்குக் கருத்தாக, (ஓரொருவ ருண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே) என்கிறார். இத்தை அறியவும் அநுஷ்டிக்கவும் அருமருந்துபோல ஓரொரு மஹாத்மாக்கள் உண்டாகில, உண்டாமத்தனைகாண். (ஓரொருவர்) ப்ரதிவாதி பயங்கரமண்ணனும் அவர்க்கு ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய் செந்தமிழ்சேர் பட்டர்பிரான் ஜீயரையறித் தேவுமற்றறியாத அழகியமணவாள ஜீயரும, தத் பாரதந்த்ரரிறே. "அண்ணனை யென்னில் மற்றொருவரை யென்றுறெதன்னளவி லிரலே" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸரான அண்ணமதிக்கும்படியான மதுரகவிதாஸர், அண்ணன்போல்வார் ஒருவர் உண்டாகில உண்டா மத்தனை. "ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:–ஸமஹாத்மாஸுதுர்லப:" என்றும் "ஸுதுர்லபா பாகவதா ஹி லோகே–ஸுதுர்லபா பாகவதாஹிலோகே" என்றும், "தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்ட ப்ரியதர்சநம்–தத்ராபிதுர்லபம் மந்யே வைகுண்ட ப்ரியதர்சகம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் பாராபிருபபார்களதான் தேட்டமாயிறேயிருப்பது. இனி அநுகூலரான ஆசார்யபாரதந்த்ரர் அத்யந்த அபூர்வராயிறேயிருபபது. பகவத் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு "ராமோ ராமோ ராம இதி–ராமோ ராமோ ராம இதி" என்று ஒரு காடாக உண்டாய்த்து. ஆசார்ய பாரதந்த்ர்யத்துக்கு பரதாநுஜரான ஸ்ரீசத்ருக்காழ்வான் ஒருவரிறேயுள்ளது. "உண்டபோதொரு வார்த்தையும், உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துபேருண்டிறே, அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே. வடுகநம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையரென்பர்." என்கிறபடி. "குருபக்த்யோத்தமோத்தம:–குருபக்தோத்தமோத்தம:" என்னும்படி குருபக்தராகையாலே உத்தமோத்தமராய் ஸ்ரீமான்களான அதிகாரிகள் ஓரொருவரையிறே அருளிச்செய்தது. (உண்டாகில) என்கிற பதிசபதத்தாலே ஓரொருத்தர் தானும் துர்லபமென்று தோற்றுகிறது. இப்படி அலப்யலாபமானது கிட்டிற்றாகில் அவ்வளவுகாண். (உள்ளமே) வசநபூஷண பூஷிதமான மநஸ்ஸே! அதில ஆகாரமான அர்த்தத்தை அறிந்து, ததுக்தமான அநுஷ்டாநத்தையும் ஆசரித்துக்கொண்டு போருமவர்களை ஆதரித்துக்கொண்டு

பொருளாய நீயேயன்றோ? என்? ஒருவருக்கொழிய எல்லார்க்கும இது உண்டாகாதோ என்ன, (எல்லார்க்கு முண்டாகாததன்றோவது) தாங்களும் தங்களிலே வைஷ்ணவர்கள் என்றிருக்கில, எல்லார்க்கும் அதில கம்பீரமான அர்த்தத்தை ஸ்வயத்நரூப ஜ்ஞானத்தாலே அறியவும், தத்ப்ரதிபாத்யமான விலக்ஷணாநுஷ்டானத்தை ஸ்வயத்நரூபமான சக்தியாலே அநுஷ்டிக்கவும அசக்யமாயிருப்ப தொன்றன்றோ? (உண்டாகாதது) அடங்காதது. அத்தாலும் அசக்யமானது என்றபடி. ஆர்க்கும் அக்கேள் நிறைகை அரிதாயிறே யிருப்பது. (அது) என்று அர்த்தத்தில துர்ஜ்ஞானத்வமும் அநுஷ்டானத்தில் அசக்யத்வமும் தோற்றியிருக்கிறது. “[illegible]—லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே தத்வார்த்த தர்சிநோ லோகே தந்நிஷ்டாச்ச ஸுதுர்லபா: ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத் வசநபூஷணே தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்டாம் தேஹி நாத யதீந்த்ர மே” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

௬௧-ம் பாட்டு.

உய்ய நினைவுடையீ ருங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்
வையகுரு முன்னம்வாய்மொழிந்த—செய்யகலை
யாம்வசன பூடணத்தி னாழ்பொருளைக் கற்றதனுக்
காம்நிலையில் நில்லுமறிந்து.

பதவுரை.

உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, நினைவு உடையீர்-எண்ணமுடையவர்களே! உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்—, வையகுரு-பிள்ளை லோகாசார்யர், முன்னம்-முற்காலத்தில், வாய்மொழிந்த-அருளிச்செய்த, செய்ய-செவ்வையான, கலை ஆம்-சாஸ்த்ரமாகிய, வசனபூடணத்தின்-ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின், ஆழ்-கம்பீரமான, பொருளை-அர்த்தவிசேஷங்களை, கற்று-அப்யஸித்து, அதனுக்கு-அப்படி கற்றதற்கு, ஆம்-தகுந்ததான, நிலையில்-அநுஷ்டானத்திலே, அறிந்து-தெளிவுடனே, நில்லும்-நிற்பீர்களாக.

வ்யாக்யானம்.

ஐம்பத்தாறும்பாட்டில் “ஒருவருண்டாகிலத்தனைகாணுள்ளமே” என்னும்படி அதிகாரிகள் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடி.

யைக்கண்டு, ஸர்வரும் வசநபூஷண அதிகாரிகளாம்படி திருத்து வோமென்று, திருவுள்ளம்பற்றி அபிமாநராயிருக்கிறவர்கள் ஆபிமுக்யமே பற்றாசாக இதில் ஆர்த்திநிஷ்டையுடையராம்படி அவர்களைக் குறித்துப் பரோபதேசம் பண்ணியருளுகிறார். (உய்ய நினைவுடையீர்) உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்கிற மநஸ்ஸையுடையவர்களே, "மநமுடையீர்" என்கிறபடியே மஹல்லாபமாகிற ஸம்பத்தையுடைய நீங்களே இந்த ஸம்பத்தினமேலே எந்த அதிகாரத்தை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளப் போகிறீர்கோள், ஈச்வரன் படியைப் பார்த்தாலும் ஆபிமுக்யத்துக்கு அவ்வருகே "அத்ருஷ்டே த்ருஷ்டே—அந்யக்லேசஸதி" என்னும்படியிறே இருப்பது. திருமந்த்ரத்திலுடைய தாத்பர்யமான இப்ரபந்த அப்யாஸ அநுஷ்டாநங்களுக்கும் சாத்தையேயிறே வேண்டுவது. ஆகையால இவ்வளவு ஆநுகூல்யமுடைய (உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்) உங்கள் உஜ்ஜீவநத்திலே ஊன்றியிருக்கிற நான் உங்கள் கார்யம் பலிக்குந்தனையும் இந்தப் பரமார்த்தத்தைச் சொல்லாநிற்கிறேன். சொல்ல உபக்ரமித்தல் சொல்லிமுடித்தல செய்யவில்லை. நீங்கள் அதிலே நிலைநிற்குந்தனையும் நான் சொல்லுகைதவிரேன். ஆகில நீர் சொல்லப்புகுகிற அந்த ரஹஸ்யந்தான் ஏது என்னில், (வையகுரு முன்னம் வாய்மொழிந்த) பூர்வாசார்யர்களைப்போலே அர்த்தத்தின் சீர்மையைப் பார்த்து, ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே, பிள்ளை லோகாசார்யர் தம்முடைய கரைபுரண்ட க்ருபையாலே பின்புள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி முற்காலத்திலே "மொழிபட்டோடும்" என்னும்படி தம்முடைய அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாக அருளிச்செய்தருளின. (செய்யகலையாம் வசந பூடணத்தி னும்பொருளை) அநுகூலர்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசத்தைப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதான ஆர்ஜவத்தையுடைத்தாய் சாஸ்த்ரரூபமாயிருப்பதான ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலுடைய கம்பீரமான அர்த்தத்தை. (கற்று) ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டரான ஸதாசார்யர்கள் ஸந்நிதியிலே அவர்கள் அப்யஸிப்பிக்க அப்யஸித்து, தத் பலமாக (அதனுக்காம் நிலையில் நில்லுமறிந்து) அந்த அப்யஸ்தமான அர்த்தத்துக்கு அநுகுணமான நிஷ்டையிலே அதினுடைய கௌரவத்தையறிந்து நில்லுங்கோள். உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும். (அம்பொருளைக் கற்றதனுக்காம் நிலையில்

நிற்கை) யாவது: "ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்" என்கிற அகாத அர்த்தத்தை ஸ்வாசார்யர்கள் ஸந்நிதியிலே ஸேவித்து அதின் கௌரவத்தையறிந்து அதுக்கு அநுகுணமான நிஷ்டையிலே நிஷ்டராயிருக்கை யென்றபடி. "கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்" என்றும் "கேட்டிருப்பார்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் ஸ்ரீவசநபூஷணோக்த நிஷ்டையே உஜ்ஜீவக மென்றதாய்த்து.

ருஎ-ம் பாட்டு.

தேசிகர்பால் கேட்ட செழும் பொருளைச் சிந்தைதன்னில்
மாசறவே யூன்றிமனனஞ்செய் - தாசரிக்க
வல்லார்கள் தாம்வசந பூடணத்தின் வான்பொருளைக்
கல்லாத தென்னோ கவர்ந்து.

பதவுரை.

தேசிகர்பால் - ஆசார்யர்களிடத்தில், கேட்ட - தாங்கள் கேட்ட, செழும்-செழுமையான, பொருளை-அர்த்தவிசேஷங்களை, சிந்தைதன்னில், மனத்தில், மாசு அற-தோஷம் தீரும்படி, ஊன்றி-ஸ்திரப்படுத்தி. மனனம் செய்து-சிந்தனை பண்ணி, ஆசரிக்க வல்லார்கள் தாம்-அநுஷ்டிக்கவல்லவரான நாங்கள், வசநபூடணத்தின்-ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின், வான்-உயர்ந்த, பொருளை-அர்த்தவிசேஷங்களை, கவர்ந்து-அபேக்ஷையுடனே, கல்லாதது-கற்காதது, என்னோ-யாதுக்காகவோ ?

வ்யாக்யாநம்.

ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—"சாறதலுக்காம் நிலையில் நின்று மகிழ்ந்து" என்று அந்வயத்தாலே இதில அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தவர், (கல்லாததென்னோ கவர்ந்து) என்று வ்யதிரேகத்தாலும் இதில் அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தருளுவாராய, அபிமுகராய், செய்தீரென்று ஆறியிருக்க, நிற்பவர்களைக் குறித்து, இவர்கள் இத்தை அபிநிவேசத்துடன் அதிகரியாமைக்கு அடியொன்றும் காண்கிறிலோமென்று, ஸவிஷாதமாகப் பேசியருளுகிறார். (தேசிகர்பால் கேட்டசெழும்பொருளை) வ்யபதிஷ்டபராயிருக்கிற தேசிகர்கள் ஸந்நிதியிலே "ப்ரசககால பரதீக்ஷ" ராய், ச்ரவித்த சலாக்யமான அர்த்தத்தை (சிந்தைதன்னில மாசறவே) ஸம்சயவிபர்யய ரூபமான மநோமாலிந்யாதிகள் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. (ஊன்றமனனஞ்செய்து) "[illegible]-ச்ருதஸ்

யார்த்தஸ்ய யுக்திதோநு சிந்தநம்மநநம்" என்கிறபடியே அந்த ச்ருதமான அர்த்தத்தை ஹ்ருத்கதமாக "மாசற்றுலமனனம்" என்னும்படி மநநம்பண்ணி. (ஆசரிக்கவல்லார் தாம்) உக்தமான அநுஷ்டாநத்தில், ஒன்றும் நழுவாமல், ஆசரிக்கவல்ல சக்தியை யுடைய தாங்கள். (வசநபூடணத்தின் வான்பொருளை) தங்கள் அநுஷ்டாநத்துக்கு அநுக்ரமணிபோலே யிருக்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய சீரியதான அர்த்தத்தை, கனத்தபொருளை. (கல்லாத தென்னோ கவர்ந்து) குருவான அர்த்தத்தை குருக்கள் ஸந்நிதியிலே அபிநிவேசத்துடன் இவர்கள் அதிகரியாமைக்கு ஹேது வென்னோ? "மாநிதியாம் வசநபூடண முண்டே அதின்படியை பூணமறவாசரித்து" என்னும்படி மஹா நிதிபோலேயிருக்கிற இதைப் பெற்றுவைத்து, அந்தன் நிதிகண்டாற்போலே அபேக்ஷையோடே அதிகரிக்கவேண்டியிருக்க, அதை உபேக்ஷித்து, "வரிலபொகடேன், கெடில தேடேன்" என்றிருக்கிறது ஏதோ? இவர்கள் தங்களுக்கு ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் உண்டாய இதுக்கு அர்த்த பூர்த்தியும் உண்டாயிருக்க, இதை மேல்விழுந்து மண்டி அதிகரியாமைக்கு அடியறிய அரிதாயிருக்கிறது. அறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்கும் ஈடான ஜ்ஞாந சக்திகள் தங்களுக்கு இல்லையென்ன வொண்ணாது. அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான இதுக்கு அர்த்தபூர்த்தி இல்லையென்ன வொண்ணாது. ஆயிருக்க, இப்படி யிருக்கிறது அபிநிவேசமாத்ரமிறே என்றத்தைத் தாம் நிரூபிக்கிற முகத்தாலே இது உண்டாம்படி திருத்தியருளுகிறார். "[illegible]—ஸாத்தசாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத" என்னும்படி சாஸ்த்ராநுஷ்டாந யோக்யமாயிறே மநுஷ்ய ஜந்மந்தானிருப்பது. இத்தால் இவ்வர்த்தம் பெறாதபோது பெறுகிறோமென்று ஆறியிராமல் ஸத்வரராய் ஸமக்ரமான இச்சையாலே ஸாதித்தறிய வேணுமென்று கருத்து.

௫௮-ம் பாட்டு.

ஸச்சம்பிரதாயர் தாமுடையோர் கேட்டக்கால்
மெச்சும் வியாக்கியைதா னுண்டாகில்—நச்சி
அதிகரியு நீர் வசநபூடணத்துக் கற்ற
மதியுடையீர் மத்தியஸ்தராய்,

பதவுரை.

சச்சம்பிரதாயம் தாம் உடையோர்-ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் அந்வயமு டையவர்கள், கேட்டக்கால்-கேட்பார்களாகில், மெச்சும்-யாவரும்புகழும், வியாக்கியைதான்-வ்யாக்யானம் தான், உண்டாகில்-உண்டாயிருக்குமாகில், நச்சி-விரும்பி, வசநபூடணத்துக்கு-ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கு, அற்ற-தீர்ந்த, மதி உடையீர்-அறிவுடையீர்காள், நீர்-நீங்கள், மத்தியஸ்தராய்-கட்சியில்லாமை யுடைய மத்யஸ்தராய், அதிகரியும்-அதிகரித்துக்கொள்வீர்களாக.

வ்யாக்யாநம்.

ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—"உய்ய நினைவுடையீர்" என்று கீழே இவராலே உபதேசிக்கப்பட்டவர்கள் இந்த உபதேசம், பலித்தவாறே, "வசநபூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாம்" என்றும் "வசநபூடணத்தின் வாழ்பொருளைக் கல்லாததென்னோ" என்றும் இப்படி அதின் அர்த்தத்தை நாங்களும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் படி அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே பலகாலும் அருளிச் செய்யா நின்றீர், நாங்கள் அதில் அர்த்தத்தை க்ரஹணம் பண்ணும் உபாயம் என் னென்ன, ஆகில், ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டராலே ச்லாகநீயமான வ்யாக்யானம் உண்டாகில் அத்தை அதிகரித்து அம்முகத்தாலே அறியுங்கோள் என்கிறார். அன்றிக்கே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமான தத் அர்த்தவிஷயமாக வ்யாக்யானம் உண்டாகில் அத்தையும் நிரு பணமுகேந அறிந்து ஆதரியுங்கோள் என்கிறாராகவுமாம். (சச் சம்பிரதாயந் தாமுடையோர் கேட்டக்கால்) அதாவது "ஜ்ஞாநாநுஷ் டாநங்களிரண்டுமுடைய ஆசார்யவசநம் ஓது வித்து ஆசியாயவரும்" என்கிறபடியே விசேஷஜ்ஞரான ஸத்ஸம்ப்ர தாயத்திலே ஸம்பந்தத்தையுடையராய், தம்மைப்போலே, "వాక్య ప్రతీ వాక్యాని వ్యాఖ్యాతారమ్-வாக்யாலங்க்ருத வாக்யாநி வ்யாக் யாதாரம்" என்றும் "వాక్యపద్ధతివాక్యార్థ తాత్పర్యాణియథాశ్రుతం వ్యాకుర్వ న్తేవతుర్వేషాం వర్తమానపదేపదే స్వమనీషికయానైవ కల్పయన్త్యర్థమన్యథా సంప్రదాయానుసారేణ కురుత్త్వే సాధ్వాకర్ణనదక్షితే-வாக்ய பத்ததி வாக்யார்த்த தாத்பர்யாணியதாச்ருதம் வயாகுர்வதேவைபூர்வேஷாம் வர்த்த மாநே; பதேபதே ஸ்வமநீஷிகயாநைவ கல்பயந்தி அந்யதாப்யயம் ஸம் ப்ரதாயாநுஸாரேண குருத்வே ஸாதாநதக்ஷிதே" என்றும் சொல் லுகிறபடியே வசநபூஷண வ்யாக்யாந விசக்ஷணராய் ஆசார்ய ஸந் நிதியிலே அநவரத ச்ரவணத்தை யுடையராயிருக்குமவர்கள் ச்ரவி த்தக்காலென்கை. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களெல்லாம் விசதமாகக்

கைவந்திருக்கும்படியான மதிப்பையுடையரா யிருக்கும் தாங்கள் கேட்டக்கால், (மெச்சும் வியாக்கியைதானுண்டாகில்) அதாவது: ஸீதாசரிதமான ஸ்ரீராமாயணத்தைக் கேட்ட விசேஷஜ்ஞரெல்லாம் "[illegible]—அஹோ கீதஸ்ய மாதுர்யம்" என்று ஆதரித்தாற்போலேயும் "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" ஆன திருவாய்மொழியை "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்னுமாபோலேயும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகரானவர்கள் இதனைக்கேட்டு இதுவும் ஒரு வ்யாக்யான மிருந்தபடியே என்று ஈடுபட்டுக்கேட்குமதான வ்யாக்யானம் தானுண்டாகில். அன்றிக்கே, (மெச்சும் வியாக்கியைதான்) என்று மதிப்பரானவர்கள மதிக்கும்படியான வியாக்கியைதான் என்னவுமாம். (வசனபூடணத்துக்குற்ற மதியுடையீர்) என்று வசனபூஷணத்திலே அற்றுத்தீர்ந்த மதியுடையீர் என்னவுமாம். "[illegible] [illegible] [illegible]—வசோபூஷா வ்யாக்யா ருசிர வரயோகீந்த்ர ரசிதா வசோபிஸ்ஸர்வேஷாம் வரநிகமனைகாஸ் ஸுபஹுனா கம்பீர வாக்யார்த்தைரபி பரிதவத்ஸங்கதி கணை: ப்ரஸக்தாமே ஸ்வார்த்தம் ப்ரகடயது தஸ்யைவ க்ருபயா" என்னக்கடவதிறே. (ஆகில) என்கிற பக்ஷத்தாலே அதினுடைய தௌர்லப்யம் தோற்றுகிறது. இப்படி அலப்யமானது லபித்ததாகில், (நச்சியதிகரியும் நீர்) வசனபூஷணாதிகாரிகளாய் உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்கிற இச்சையையுடைய நீங்கள் இத்தை விருப்பத்துடனே அதிகரியுங்கோள். "கல்லாதவனென்றே கவர்ந்து" என்னவேண்டாதபடியாயிற்று இப்போது இவர்க்கு. (வசனபூடணத்துக்குற்ற) வசனபூஷணத்துக்கு மெச்சும் வியாக்கியையாய் இருக்குமதானவற்றை. (மதியுடையீர் மத்தியத்தராய) நச்சி அதிகரிக்குமிடத்து, விவேகபரிகரமான மதியையுடைய நீங்கள் மத்யஸ்தபாவனையாலே அதனுடைய சீர்மையை ஆராய்ந்து பார்த்து, உங்கள் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாக அதிகரியுங்கோள். இத்தால் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸம்யுக்தரான ஆசார்யர்களாலே ஆதரணீயமான வ்யாக்யானமே ஸத்பரிக்ராஹ்ய மென்றதாய்த்து. (சச்சம்பிரதாயந் தாமுடையோர் கேட்டக்கால் மெச்சும் வியாக்கியைதான்) என்றது நாலூராச்சான் பிள்ளை ஸந்நிதி

யிலே திருவாய்மொழி ஈடுதொடக்கி அதின் தாத்பர்யமான ஸ்ரீவசநபூஷணார்த்தத்தையும் திருநாராயண புரத்தில் ஆய், திருவாய்மொழியாசார்யர், ஆயி சிஷ்யரான நல்லப்பநாயன் இவர்களை தாஸிப்பிக்கிறது. "மாறில் மூடும்பையுலகாரியன் வசனக்கலனும், மாறன்கருத்தின் மணவாளன வார்த்தையும் வலசெருக்கைச், சீறும்படி திருத்தாழ்வரைதாதன் தெரிசொலக்குத், தேறும்படியுரைத்தான திருத்தாளகவென் சென்னியதே" என்றும், "ஆசார்ய [illegible] — ஆசார்ய ஹ்ருதயத்துக்கு நிபந்தநம் வ்யாக்யாதாமகாமதீ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்ய ஹ்ருதயங்களாகிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதம வ்யாக்யானம் செய்தவர் திருநாராயண புரத்தில் ஆயிறே. அவரை அடியொற்றியிறே மற்றை வ்யாக்யானங்கள் உண்டானது. அவர்களோபாதி காஞ்சாசார்யரான பிள்ளை அவர் ஸந்நிதியிலே திருவாய்மொழி ஈடு தொடக்கமான ஸகல ப்ரபந்தங்களுக்கும் ஸ்ரீவசநபூஷணாதி திவ்ய ரஹஸ்யங்களுக்கும் அர்த்தம் கேட்டார் என்று ப்ரஸித்தமிறே. அவரும் ஒரு வ்யாக்யானம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குப் பண்ணினாரென்னுமதுவும் ப்ரஸித்தமிறே. "அஸ்த்ய [illegible] -அதிஸ்ரீ சதுர்க்ராமாசார்ய தேவபதேர்குரோ: ஸாதுமார்த்தைர்லேபிரே யேந ஸாவேச த்ராவிடாகமா:" என்னக்கடவதிறே.

௫௪-ம் பாட்டு.

சீர்வசநபூடணத்தின் செம்பொருளைச் சிந்தைதன்னால்
தேறிலுமாம் வாய்கொண்டு செப்பிலுமாம்—ஆரியர்காள்
என்றனக்கு நாளும் இனிதாக நின்றதையோ
உன்தமக்கெவ்வின்ப முளதாம்.

பதவுரை.

ஆரியர்காள்-ஆரியர்களே! சீர்-வைபவத்தையுடைய, வசநபூடணத்தின்-ஸ்ரீவசநபூஷண மஹா சாஸ்த்ரத்தின, செம-செவ்வையான, பொருளை-அர்த்தவிசேஷங்களை, தேறிலுமாம்-அறிந்தாலும், வாய்கொண்டு-வாயைக்கொண்டு, செப்பிலுமாம்-சொன்னாலும, என்றனக்கு-எனக்கு, நாளும்-எப்போதும், இனிதாகின்றது - இனிமையுடையதாய் நிற்கின்றது,

* சதுர்க்ராமாசார்ய தேவபதி என்பது காஞ்சாசார்யரான பிள்ளையை.

ஐயோ !—உந்தமக்கு-உங்களுக்கு, எவ்வின்பமுண்டாம்-எவ்விதமான இன்பமுடையதாயிருக்கும்.

வ்யாக்யாநம்.

ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— "ஸ்ரீவசநபூஷணமாம் தெய்வக்குளிகை பெற்றோம் பாருலகைப் பொன்னுலகாகப் பார்க்க வல்லோம்" என்கிறபடியே தம்முடைய பரமக்ருபையாலே பரோபதேசம் பண்ணி ஸத்கார ஸஹவாஸ யோக்யரானவரையும் திருத்தி, இனி தம உபதேச ஸாபேக்ஷராகவே திருத்தின ஸதாநுபவ யோக்யரான ஆசார்யர்களைப் பார்த்து இதின் ரஸ்யதையை அவர்களுடனே பேசி அநுபவிக்கிறார். அன்றிக்கே தம் உபதேசம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களை (ஆரியர்காள் !) என்று கௌரவ்யதை தோற்ற அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். "உதவவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே" என்றும் "ஆரியர்கள் கூறும்" என்றும் அருளிச்செய்தாற்போலே இவர்தாம் தம்முடைய சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்களை மக்குரு என்றும் கம் இறைவரென்றுமிறே அருளிச்செய்து போருவது. (சீர்வசந பூடணத்தின் செம்பொருளை) அந்யர்க்கு அரும்பொருளாய் அதிரஸ்யமாயிருக்குமது தமக்குச் "செம்பொருள்" என்று செவ்விதாயிருக்கிறபடி. (செம்பொருளைச் சிந்தைதன்னால் தேறிலுமாம் வாய்கொண்டு செப்பிலுமாம்) நெஞ்சாலே நிரூபிக்கிலுமாம்; வாக்காலே அநுஸந்திக்கிலுமாம். இதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏதேனும் ஒரு கரணத்தாலே அநுஸந்திக்கப் பெறிலும் நித்யாபூர்வமான போக்யமாயிருக்கும். "ஸாரஸ்ருஷ்டம்—ஸாரார்த்தவைகரஸம்" ஆகையாலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிற மனஸ்ஸுக்கு இனிதாயிருக்கும். "ஸர்வஸ்வாத்ம்யம்—மஹாரஸவாக்யஜாதம்" ஆகையாலே வாக்குக்கு இனிதாயிருக்கும். இவர், மனத்தாலும் வாயாலும் கலந்து அநுபவிக்கிறார். கேழிலவர்களையிறே கல்லுங்கோள் ! சொல்லுங்கோள் ! என்று விதிக்கவேண்டுவது. தமக்கு அவையன்றிக்கே, இது பண்பமுடையதாயிருக்கிறபடி. "கற்றதனுக்காம நிலையில நிலலும்," "சிந்தைதன்னால கலவாததென்னே கவர்ந்து" என்னக்கடவதிறே. (ஆரியர்காள் என்றனக்கு நாளும் இனிதாக நின்றதையோ) "செஞ்சொற்கவிகாள்" என்னுமாபோலே இதில் அநுபவத்துக்கு தேசிகராயிருக்குமவர்களே ! என்கிறார். (என்றனக்கு நாளும் இனி

தாகாநின்றது) உங்களைப்போலே பேறளவுடையவன் அன்றிக்கே, “அடியேன சிறியஞானத்தன” என்கிறபடியே, அத்யல்ப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனுமிருக்கிற எனக்கு. “அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென் னாராவமுதமே” என்கிறபடியே “தொண்டர்க்கமுது” ஆன வகுளபூஷண வாகம்ருதத்தினுடைய ஸாரமான வசநபூஷணமானது நித்யாபூர்வமுமாய் நிரதிசயபோக்யமுமாய் இராநின்றது. “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரா ரய்யோ” என்னுமாபோலே ஒரர்த்தப்ரகாசகர்த்தா வுண்டாமதொரு பாசுரம் (ஆரியர்காளுக்கமக் கெவ்வினையுமுளதாம்) ஆர்யபோகமாயிருக்கிற இதடியாக தநேக போகராயிருக்கிற உங்களுக்கு எவ்வளவு ஆநந்தம் உண்டாம். அங்கே உண்டான ஆநந்தம இவர்க்கு இதடியாக இங்கே உண்டாகிறபடி. அதுதான் “இன்பமிகுவிண்ணா” டிறே. (உந்தமக்கெவ்வினையுமுளதாம்) எனக்கு என்னளவிலே யாயிருக்குமாபோலே உங்களுக்கும் உங்கள் அளவுகளிலே யாயிராதோ? “[illegible] — வைதேஹி ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயா ஸஹ” என்னுமாபோலே “இஷ்டரைக்கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலே” கண்டு, அவர்களோடே அதில் அநுபவரஸ்யதையை அநுபவித்தருளுகிறா ராகவுமாம். இதுதான் “எம்மனை சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும” திருவாய்மொழியில்படியாய்த்து. இத்தால் இதினுடைய நிரதிசய போக்யதாதிசயத்தால உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

௬0-ம் பாட்டு.

தன்குருவின் றாளிணைகள் தன்னிலன்பொன் றில்லாதார்
அன்புதன்பால செய்தாலு மம்புயைகோன்—இன்பமிகு
விண்ணாடுதானளிக்க வேண்டியிரா னாதலால்
நண்ணாரவர்கள் திருநாடு.

பதவுரை.

தன்குருவின்-தன் ஆசார்யனுடைய, தாள் இணைகள் தன்னில்-திருவடிகள் இரண்டில், அன்பு ஒன்று இல்லாதார்-ப்ரீதி சிறிதும இல்லாதவர்கள், தன்பால்-ஈச்வரனான தன்னிடத்தில், அன்பு செய்தாலும்-பக்தி செய்தாலும், அம்புயைகோன் தான்-கமலவாஸிநியான பெரிய பிராட்டியாருக்கு நாயகனான எம்பெருமான்தான், இன்பம் மிகு-இன்பம் அதிகரித்த, விண்ணாடு-பரமபதத்தை, அளிக்க-கொடுப்பதற்கு, வேண்டியிரான்-இச்சையு

டையனா யிருக்கமாட்டான், ஆதலால்—, அவர்கள்—ஆசார்ய ப்ரேமயில்லாதவர்கள், திருநாடு—பரமபதத்தை, நண்ணார்—அடையமாட்டார்கள்.

வ்யாக்யாநம்.

அறுபதாம்பாட்டு.—ஆகக் கீழ் பிள்ளை லோகாசார்யராலே நிர்மிதமான ரஹஸ்யங்களில், ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கு உண்டான அப்ரதிம வைபவத்தையும் அதுக்கு ஸ்ரீவசநபூஷணமென்று திருநாமமானதுக்கு அடியையும் ஏதத் ஆர்த்தாபிஜ்ஞரும் அநுஷ்டாதாக்களும் ஏகைக புருஷரென்னுமத்தையும் ஏதத் அர்த்த க்ரஹண விஷயமாகப் பரோபதேசம் பண்ணியருளியும் இதின் அர்த்தத்தை அபிநிவேசத்துடன் அங்கீகரியாமைக்கு ஹேது சிந்தனையும் ஏதத் விஷயமாக விலக்ஷண பரிக்ரஹ வ்யாக்யாநம் உண்டாகில் அது அங்கீகாரம் என்னுமத்தையும் இதுதான் ஸ்வாபர விபாகமற நிரதிசய போக்யமாயிருக்குமென்னுமத்தையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார். இனி வசநபூஷணமாகிற இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்திலே "வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது" என்றுதொடங்கி, "அத்தாலே அது முற்பட்டது" என்னுமளவாக, ப்ரதிபாத்ய அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணங்களை ஒருங்கவிட்டு, "இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டம்" என்றுதொடங்கி, "ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான்பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்கந்தானுள்ளது" என்று உத்தரார்த்தத்தை இதுக்குக் கீழ் நிகமித்து, "அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவருண்டிறே அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்." என்று சரம ப்ரமேயத்துக்கு சரம ப்ரமாணத்தை ஒருங்கவிட்டாற்போலே இவரும் அருளிச்செயல்களினுடையவும் ஏதத் வ்யாக்யாநங்களினுடையவும், தாத்பர்யரூபமாய் சரம ப்ரகரண பர்யந்தமான அந்த வசநபூஷணத்தைக் கீழ் அடங்கலும் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களுக்கும் மேல் அருளிச்செய்யப்புகுகிற சரமபர்வ நிஷ்டாக்ரமங்களுக்கும் அபதமமான ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்தபடியே அகில தாத்பர்யமான சரமபர்வ நிஷ்டாக்ரமங்களைச் சரமத்திலே இப்பாட்டுத்தொடங்கி, மேலெல்லாம் தர்சிப்பித்தருளுகிறார். இதில் முதல் பாட்டில் தங்களுக்கு அஸாதாரண சேஷியான ஆசார்யன் விஷயத்தில் அல்பமும் பக்தியின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள் ஸாதாரண சேஷியான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே பக்தியைப்பண்ணிலும், பக்தி கருத்தனை அவனை

ஞன் அவர்களுக்கு ப்ராப்ய லாபத்தைப்பண்ண இச்சித்திரான் ஆகையாலே அவர்கள் ப்ராப்யத்தைப் ப்ராபியார்கள் என்கிறார். (தன் குருவின் றாளிணைகள் தன்னில்) "மருளாமிருளோட மத்தகத்துத் தன்றாளருளாலே வைத்தவ" ராய், தனக்கு வகுத்த விஷயமான ஆசார்யனுடைய அங்க்ரியுகளந்தன்னிலே வாய்த்து ப்ரபத்திபண்ண ப்ராப்தம். "அவன்றனையே யுன்னுவதே சாலவுறும்" என்றிறே இருப்பது. ஆகையால் "[illegible]—தல்மாத்பக்திர்குரௌ கார்யா" என்கிறபடியே, அவன் விஷயத்திலே அதி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணவேண்டியிருக்க, அத்தைச்செய்யாதே, (அன்பொன்றில்லாதார்) பக்த்யைகதேசமுமில்லாதார், "அந்தாமத்தன்பு செய்து" என்று ஈச்வரனுங்கூட அதிஸ்நேஹம் பண்ணும் விஷயத்திலே வாய்த்து இவர்கள் அபிநிவேசலேசமும் இன்றிக்கே யொழிகிறது. அது இன்றிக்கே யொழிந்தால் ஆவதென்? பகவத்பக்தி யுண்டானால் என்ன, (அன்புதன்பால் செய்தாலும்) ஸ்வ விஷயத்திலே பக்தி ஜநகனானவன் இடத்திலன்றிக்கே, அன்பனான தன் விஷயத்திலே அன்பைச்செய்தாலும், "பிறாக்கரிய வினைபாகத்தி" என்றும் "அரும்பெறலன்பு" என்றும், சொல்லும்படியான பெறுதற்கரிதான பக்தியை, சரமபர்வ விஷயத்திலன்றிக்கே, ப்ரதம பர்வமான ஸ்வவிஷயத்திலே பரிபூர்ணமாகப் பண்ணினாலும் அப்படிப்பட்டவர்கள், தன் ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரமன்றிக்கே யொழிகையால (அம்புயைகோன் இன்பமிகு விண்ணாடுதானளிக்க வேண்டியிரான்) ஆசார்ய விஷயீகாரமடியாக வுண்டான பிராட்டி புருஷகாரபலத்தாலே "ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கு, வானங்கொடுக்குமவனான மாதவன்" ஆசார்ய விஷயத்தில் ஆதரமற்றவராயிருக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்ய ப்ரதாநத்தில், ப்ரீதியின்றியிலே யொழியும். (ஆதலால் நண்ணாரவர்கள் திருநாடு) இப்படி கொடுக்குமவன் கொடாதொழிகையால், "தெளிவிசும்பு திருநாடு" ஆன ப்ராப்யதேசத்தை ப்ராபியார்கள். "ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகதாலே" என்னக்கடவதிறே. (இன்பமிகு விண்ணாடு) "அந்தமில் பேரின்பம்" என்றும் "கலமந்தமில்லதோர் நாடு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்வவிஷயத்தில் ஆபிமுக்யலேசமே பார்த்து, மோக்ஷ ப்ரதாநத்திலே

நிக்ஷித்திருக்குமவன்றான், அவர்கள் விஷயத்தில் ஔதார்யத்தைப் பண்ண இசையான். (விண்ணாடு தானளிக்க வேண்டியிரான்) தான் விண்ணாட்டில் சாலவிருமபும் விஷயத்தில விருப்பமின்றிக்கே யொழிகையால், பரம வ்யோம சப்தாபிதேயமான பரம பதத்தை அநுக்ரஹிக்க இசையான். ஆகையால "கிடந்த வழியான் பாதம மறவாதார்க்குண்டாமோ வான" என்கிறபடியே அவர்களுக்குத திருநாடு லபிக்கை அரிதாயிருக்கும். "வானவர் நாட்டை நீ கண்டுகொள்" என்று கொடுக்கும உதாரனானவன தான் கொடுக்க இச்சியாதொழிந்தால் இவர்களுக்கு ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்க விரகென்? "இழக்கேபோம இத்தனையென்று மனத்து மிரக்கும்" இத்யாதி. இத்தால "ஆசார்ய ஸம்பந்தங்குலையாதே கிடந்தால" என்றுதொடங்கி "இதனை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்" என்னுமளவும் அருளிசசெய்த அர்த்தம் பரதிபாதிக்கப்பட்டது.

௬௧-ம் பாட்டு.

ஞான மனுட்டான மிவை நன்றாகவேயுடைய
னானகுருவை யடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர்
தேனாகமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
றானே வைகுந்தந் தரும்.

பதவுரை.

ஞானம்-ஜ்ஞாநமும், அநுட்டானம்-அநுஷ்டாநமும், இவை-ஆகிய இவைகள், நன்றாகவே-செம்மையாகவே, உடையனான-உண்டானவனான, குருவை-ஆசார்யனை, அடைந்தக்கால்-ஆச்ரயித்தால், மாநிலத்தீர்-பெரிய பூமியிலுள்ளவர்களே! தேன் ஆர்-தேனை பொருந்திய, கமலம்-தாமரைப் புஷ்பத்திலிருக்கும், திருமாமகள் கேள்வன்-பெரிய பிராட்டியாருக்கு நாயகனான எம்பெருமான், தானே—, வைகுந்தம்-ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, தரும்-கொடுப்பன்.

வ்யாக்யானம்.

அறுபத்தொன்றாம்பாட்டு.—இனி கேவல ஸதாசார்ய ஸம்பந்த மாத்ரத்தாலே ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேச்வரன்றானே, ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தந்தருளுமென்கிறார். (ஞானமநுட்டானம்) இத்யாதியால. ஞானமாவது: உபாய அத்யவஸாய ரூபமாயும் உபேயத்வரா விஷயமாயும் உண்டான அறிவு. அநுட்டானமாவது:

தத்துணமாக "அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா உன்னடிக்கீ
ழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்றும் "வழுவிலாவடிமை செய்ய
வேண்டும்" என்றும், "காவேன் வந்தடைந்தேன் கல்கியாளென்
னைக்கொண்டருளே" என்றும் சொல்லப்படுகிற உபாயோபேய
அநுஷ்டானமென்கை. இத்தை வாக்ய த்வயத்தில ப்ரதிபாதிக்
கிறது. ஆகையால் ஷட்பத நிஷ்டனான ஸதாசார்யனையிறே
இங்கு ஸமாச்ரயணீயனாக அருளிச்செய்கிறது. "இவனுக்காகத்
தான் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல மஹாபாகவதன்"
ஆகவேணுமிறே. (இவை) "இவையன்றே நல்ல இவையன்றே
தீய இவையென்றிவை யறிவனேலும்" என்கிறபடியே ஸதஸத்
விவேக பரிகரமான ஜ்ஞானமென்றத்தாலே விடுமவற்றை விட்டு,
பற்றுமவற்றைப் பற்றியும் போருகிற த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமா
யிருக்கிற அநுஷ்டானங்களென்கிற இவையாகவுமாம். "ஆசார்ய
னுக்குடையான மறிவுமநுஷ்டானமும்" என்றும் "விலக்ஷணரு
டைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சையும்" என்றிறே ஆசார்
யர்கள் அருளிச்செய்தது. "𑌸𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑍍—ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம ப்ராப்யஜ்
ஞாநம் முமுக்ஷுபி: ஜ்ஞாந த்ரயமுபாதேயம்" என்னும்படி ஸ்வ
ரூபாநுரூபமான உபாயோபேய விஷயஜ்ஞானம். இப்படி த்வ
யார்த்த ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலுடைய ஜ்ஞானா
நுஷ்டானங்களை. (நன்றாகவேயுடையனான குருவை) இவற்றால்
பரிபூர்ணனாயிருப்பானொரு பரமஸாத்விக நிஷ்டனை ஆச்ரயித்தா
லாய்த்து கார்யகரமாவது. இவற்றில் ஒன்று குறையிலும் ஆச்ர
யிக்குமவனுக்கு அந்த ஆச்ரயணபலம் தலைக்கட்டாது. காட்டுத்
தீ சூழ்ந்தவிடத்து, அந்தனும் பங்குவும் கூடியிருந்தால் அப்ரயோ
ஜநமாயிறேயிருப்பது. சக்ஷுஷ்மானுமாய், சரணவானுமாயிருப்
பான் ஒருவனாலேயிறே அத்தைத் தப்பிப் பிழைக்கலாவது.
ஆகையால அநுஷ்டான ஹீநமான ஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானஹீநமான
அநுஷ்டானமும அகிஞ்சித்கரமிறே. "𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌗𑌰𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯—ஜ்ஞாந
ஹீநம் குரும்ப்ராப்ய" என்று தொடங்கி, "[illegible]—யதா
பாரம் நகச்சதி" என்னக்கடவதிறே. கண்ணும் காலும உண்டா
னாலிறே ஒருவனைக் கரை யேறலாவது. "[illegible]—அ

தோஷகந்த க்ஷமணவசக" இத்யாதி. "தன்னை அக்கரையேற்ற வல்ல ஜ்ஞாநாதி பரிபூர்ணனாயிருப்பானொருவன்" என்றிறே ஆசாரான்பிள்ளை அருளிச்செய்ததும். ஆகையாலே அஸங்குசித ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை உடையவர்களையாய்த்து ஆசார்யர்களாக ஆசரிப்பது. (குருவையடைந்தக்கால்) அஜ்ஞாந நிவர்த்தகனாய் ஆசாரப்ரவர்த்தகனாயிருக்கிற ஆசார்யனை "[illegible] —உபாயோபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே தனக்கு ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் அத்யவஸித்து ஆச்ரயித்தக்கால். (அடைந்தக்கால்) கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே "அஞ்சிறையபுகலிடம்" ஆன ஆசார்யாபிமானத்தை அவன் ப்ரஸாதத்தாலே பரிக்கப் பெற்றால். தங்களுக்காகச் சரணவரணம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவனாக தாங்கள் சரணமாக அடைந்தக்கால், (குருவை யடைந்தக்கால்) "[illegible] —குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம" என்றும், "பித்தவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகிவந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே குருதானான குருவை ஆச்ரயித்தக்கால். இப்படி அலப்யலாபமானது லபிக்கப் பெற்றால், அந்த ஆச்ரயண ராஜகுல மாஹாத்ம்யத்தாலே ஸ்ரீயப்பதியானவன், ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். (அடைந்தக்கால் மாநிலத்தீர்) "[illegible] —[illegible] யா:" என்கிறபடியே அவனுடைய அபிமானத்திலே அந்தர்ப்பாவத்தையுடையரானக்கால். (மாநிலத்தீர்) மஹாப்ருதிவியிலுள்ளவர்களே! "ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்" என்கிறபடியே அவனோடுண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தம் உடையவர்களாகையாலே உங்களை விடமாட்டுகிறிலன் "ஞாலத்தார் மக்தபுத்நியும்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. இப்படி ப்ரதிபத்தியிலும் அதிஸுலபமான உபாயத்தையிறே நாம் உங்களுக்கு விதிக்கிறது. ஆனால் நீர் சொன்னபடி அடைந்தால் ஆவது என்னென்னில், (தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்றானே வைகுந்தந்தரும்) தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்றானே குருவாகையாலே ததாச்ரயணத்துக்கு "[illegible] —தேவைஷ்வதேப்யாஸ்வ[illegible] தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்கிறபடியே அந்தத் திருமாமகள் கொழுநன்றானே வைகுந்தந்தரும் என்கிறார். "திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்"

என்றும் "அரவிந்தப்பாவையுந் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனிடத்திலே "என்னுள்ளம் மாலுக்கிடம்" என்னும்படி விசிஷ்ட அதிஷ்டானமாக எழுந்தருளியிருக்கையாலே அவன்றனையென்று சொல்லலாயிற்று, "ஆசார்யனைப்பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி" என்கிற அருளிச்செய்கை இப்படி அவிநாபாவரூபமாய் அதிகாமனா ளொருவுமாயிருக்கிற இவ்வுபாயத்தாலே "தேனார்மலர் மேல் திருமங்கை" என்னும்படியான பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவன் அவன சாவான ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டர்க்கு பலம் கொடுப்பது அவளுக்கு உகப்பாகையாலே "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம்" என்று அவள் முகமலர்த்திக்காகக் கேவலம் ஸம்பந்தமாத்ரமே பற்றாசாகக்கொண்டு, தானே மேல் விழுந்து, ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தந்தருளும். "ஸ்வயமேவ பரந்தாம ஸ்வயம் ததிமாதவ:" என்னுமாபோலே. (தேனார் கமலத்திருமாமகள் கொழுநன்) தன்னுடைய சோத்தியாலே மதுஸம்ருத்தியை யுடைத்தான தாமரைப்பூவைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகவுடையளாய் ஸ்ரீயென்று திருநாமத்தை யுடையளான பெரிய பிராட்டியார், தனக்கு வல்லபனானவனை வசீகரித்து, ஸ்வஸம்பந்தமடியாக வுண்டான கடகத்வத்தையுடைய ஆசாரியனை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு, பல ஸித்தியைப்பண்ணுவிக்கு மவளாகையாலே அவளுடைய ப்ரீதிக்காகத் தான் எதிரிட்டுக்கொண்டு உபயநிரபேக்ஷனாய "ஸர்வபாபேப்யோ அஹம்மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே (திருமாமகள் கொழுநனுமே) "திருமால் வைகுந்தம்" என்று சொல்லப்படுகிற தன்னதான வைகுந்த வான் போகந்தன்னைத் தந்தருளும். (வைகுந்தந் தரும்) "வீடும் தரும்" என்கிறபடியே இருவருமான சேர்த்தியிலே நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய் வாழும்படியான பேற்றைப்பண்ணிக்கொடுத்தருளும்; இதில் ஸம்சயமில்லை. இப்பாட்டுத்தான் இப்ப்ரபந்தத்துக்கெல்லாம் உயிர் பாட்டிறே. ஆக இதனால் "ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்" என்னும் அர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து.

௬௨-ம் பாட்டு.

உய்யநினைவுண்டாகி லுங்குருக்கள் தம்பதத்தே
வையுமன்பு தன்னையிந்த மாநிலத்தீர்—மெய்யுரைக்கேன்
பையரவில் மாயன் பரமபத முங்களுக்காம்
கையிலங்கு நெல்லிக்கனி.

பதவுரை.

இந்த மாநிலத்தீர்-இந்த மஹாப்ருதிவியிலுள்ளவர்களே! உய்ய-உஜ்ஜீவிக்க, நினைவு உண்டாகில்-எண்ணம் உண்டாயிருக்குமாகில், உமகுருக்கள் தம்-உங்கள் ஆசார்யர்களுடைய, பதத்தே-திருவடிகளிலே, அன்பு தன்னை-பக்தியை, வையும்-வைப்பீர்களாக, மெய் உரைக்கேன்-உண்மை சொல்லுகிறேன், பை அரவில்-படத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மீது அறிதுயிலமர்ந்த, மாயன்-எம்பெருமானுடைய, பரமபதம்-ஸ்ரீவைகுண்டமானது, உங்களுக்கு—, கை-கையிலே, இலங்கு-விளங்கும், நெல்லிக்கனி ஆம்-நெல்லிக்கனிபோல எளிதாகக்கிடைக்கும்.

வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—ஆகக் கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தாலும் அஸம்பந்தத்தாலும் பலிக்குமதான லாப அலாபங்களை தர்சிப்பித்தருளி, அர்த்த ஸித்தி இதுவான பின்பு; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவந இச்சை உண்டாகில, கீழ்ச்சொன்னபடியே த்வயநிஷ்டராய, ஸ்வதக்த்ய ப்ரஜைக்கு வ்யாதி உண்டானல், அது தன் குறையாக நினைத்துத்தான் ஔஷதஸேவை பண்ணி, ப்ரஜையினுடைய ரோகத்தைப் போக்கும் வத்ஸலையான தாயைப்போலே தன்னை அழியமாறி ரக்ஷிக்கும், ஸதாசார்யபாதந்த்ரரான தந்தாம் ஆசார்யர்கள் திருவடிகளிலே நிரதிசயப்ரேமத்தைப பண்ணுங்கோள, ருகத போக்யனானவனுடையதேசம உங்களுக்கு அதிஸுலபமாகக் கிட்டும் என்கிறார். (உய்யநினைவுண்டாகில) “ஸ்ரீஜ்ஜீவநேச்சாயதி-ஸ்வோஜ்ஜீவ கேச்சாயதிதே” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்கிற இச்சாமாத்ரம் உண்டாகில், மனஸ் ஸஹகாரரூபமான ஸம்பத்து ஸம்பக்கமாய்த்தாகில், இனி அவர்களுக்கும் அருமை பெருமை என்கிற த்ருஷ்டதாரிதார்ய ப்ரஸங்கமில்லையிறே. இவாகவோபபாரதால இதுதான் பரமபக்தியோபாதி அரிதாயிறே இருப்பது. இப்படி பெறுதற்கரிதான இச்சையையுடைய நீங்கள் செய்யவேணுடுவது என்னென்ன, (உங்குருக்

கோன். "எங்குந்திரிந்தரங்கனெம்மானுக்கே காதல செய்தொண்டர்" என்னும்படி ஸங்கத்தை உண்டாக்கும்படியாயிறே அவர்களை இருப்பது. அன்றிக்கே (மாநிலத்தீர்) என்று இருந்ததே குடியாக, எல்லார்க்கும் உபதேசத்தால் "[illegible] - பதிதச்சிந்மூர்ச்ச ஆசுஷ்யாத" என்று ஒருருத்தர் தான் உண்டாகாதே என்று ஸர்வாதிகாரமாக ஸம்போதித்தருளுகிறாராகவுமாம். நீர் இப்படி உபதேசியாநின்றீர் எங்களுடைய அல்பமான ஆநுகூல்யத்துக்கு அதிகமானபலம்ஸித்திக்கப்புகுகிறதோ என்ன, (மெய்யுரைக்கேன்) இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயமில்லை என்னுமிடத்துக்கு நான் ஸத்யபூர்வமாகச் சொல்லுகிறேன். "[illegible]—ஸத்யபூர்வமிதம் வச:" என்னுமாபோலே. இப்படி ஆப்தனான நான் சொல்லுகையாலே பலஸித்தியில கண்ணழிவில்லை. "பொய்யிலாதமணவாள மாமுனி" யான இவர், இப்படி (மெய்யுரைக்கேன்) என்கையாலே அமோகமாயிருக்கிற இவர் ப்ரஸாதமடியாக எல்லார்க்கும் பேறு தப்பாது என்று துணிந்திருக்கலாமிறே. (மாநிலத்தீர்மெய்யுரைக்கேன்) என்கையாலே "[illegible]—ராமேணாபி ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஸர்வஸத்வேஷு ஸந்நிதௌ" என்று அந்தமஹாபரிஷத்திலே ஸத்யவாக்யரான பெருமாள், சபதம்கூறினாற்போலேயாய்த்து இவரும் இவர்கள் நடுவே சபதம கூறினபடி. இனி இவர்கள் பெறப்புகுகிற பலவிசேஷம இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். அதுதான பலபர்யந்தமாயிறே இருப்பது (பையரவில்மாயன்) இத்யாதி. "பைத்தபாம்பணையான்திருவேங்கடம" என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனாயிருக்கிறவனுடைய ஸ்ரீவைகுண்டம நித்யஸம்ஸாரிகளாயிருக்கிற உங்களுக்கு அவரிலே அன்புண்டாகையாலே "ஆகத்தணைப்பார் அணைவரேயாயிரவாய் நாகத்தணையானை" என்றது அதிஸுலபமாய் அமோகமாக ஸித்திக்கும. (மாநிலத்தீர பையரவில மாயன் பரமபத முங்களுக்காம்) "அணைவதரவணைமேல பூம்பாவையாகம புணர்வது" என்றும, "[illegible]—தயா ஸஹாஸீநமநந்தபோகிநி" என்றும் "[illegible]—சேஷபோகே ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம" என்றும் "அகந்தன் பணமணிகள் தனனிலொளி மண்டலத்தினிடையில் வடிவாரும மாமலராள் வலவருகும மற்றை

நிலமகளு மாயமகளு மிடவருகுமிருக்க, நடுவாக வீற்றிருக்கு நா
ரணனை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பத்நீபரிஜநாதி பரிவ்ருதனா
யிருக்கிறவனுடைய நித்ய விபூதியானது, இருவருமாநுகூலத்தி
லே பத்தராயிருக்கிற உங்களுக்கு "[illegible]—
ப்ராஹ்மணஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி" என்கிறபடியே
ஸித்திக்கும். இதுதான் "[illegible]—ஏவம்வித்பாதேநா
த்யாரோஹதி" என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டு, ஏறி,
மடியிலேயிருக்கும்படியாக லபிக்கும் பரமபோகியையோடே ஸமாந
போகிகளாம்படியாயிறே இருப்பது, (பையரவின்மாயன் பரமபத
முங்களுக்காம்) ஸ்வஸம ஸ்பர்சத்தாலே விகஸித பணத்தையுடை
யனாய் சைத்யமார்த்தவ ஸௌரப்யாதிகளை ப்ரக்ருதியாக உடை
யனான திருவநந்தாழ்வானை திவ்யஸிம்ஹாஸநமாக உடையனாய
திவ்ய மஹிஷீபரிவ்ருதனாய, அபரிச்சிந்நஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி
களால ஆச்சர்ய பூதனானவனுடைய "தன்னுடைச்சோதி" என்
னும்படியான பரமதாமமானது, உஜ்ஜீவநாபேக்ஷையுடைய உங்க
ளுக்கு அடத்தமாகக் கைகூடும். ஏவம்வித மஹாபலமானது, லபிக்
குமதுக்கு ஒருபலத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறதுமேல்.
(கையிலங்குநெல்லிக்கனி) என்று. அதாவது: "கையிலகனியென்
னக்கண்ணனைக் காட்டித்தரிலும்", "வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகைய
துவே" என்கிறபடியே இவர்களுக்குக் கரதலாமலகம்போலே கை
வசமாக ஸித்திருக்குமென்கை. "கையுறுநெல்லிக் கனியைக்கா
ட்டி" என்னக்கடவதிறே. (கையிலங்குநெல்லிக்கனி) உள்ளங்கை
யிலே விளங்காநின்ற கருநெல்லிப்பழம் போலே கைவசமாம்.
அது கார்யஸித்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். இது ஸ்வரூபஸித்தி
யைப்பண்ணிக்கொடுக்கும். (பரமபதம்) "[illegible]
[illegible]—தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" என்
கிறபடியே நித்யஸூரிகளாலே நித்யாநுபாவ்யமா யிருக்கும்படி
உங்களுக்கு ஸர்வகாலமும் கண்ணாரக் கண்டு அநுபவிக்கும்படியா
யிருக்கும்படி. "கண்டறிதியே" என்னக்கடவதிறே. அதுதான்
"[illegible]—நீலாஞ்ஜநாத்ரிநிபம்" என்னும்படியான மைப்படி
மேனியிறே. (பையரவின்மாயன் பரமபதம்) தன்னை ஆச்ரயித்
தவர்களை அசேஷசேஷ வ்ருத்தியிலும் அந்விதராக்கி, அடிமை

கொண்ணு மவனுடையதாய் அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமாயிருப்பதான பரமபதமானது,—(உங்களுக்காம்) உய்யநினைவுடைய உங்களுக்காம். நீங்கள் இசிக்கவும் வேண்டா. அவன்றானே தரவும் வேண்டா. நீங்கள் உங்களுக்கு வருந்தபதத்திலே பற்றுண்டாயிருக்க "வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்" என்று அவர்களுக்குக் கைபடைப்பாக்கிக் கொடுத்த அந்தப்பதம் கோல்விழுக்காட்டாலே உங்களதாயே யிருக்கும். "ஶுஶ்ரூஷாதவிதத்ஸ்வஸ்வத் ஸாக்ஷாத்காரா:—புஙகதேபோகா நவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி" என்றும் "நற்றுணை, செம்புதல்வர்தமமதன்றோ தாயமுறைதான்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (உங்களுக்காம) ஏதேனும் ஜன்ம வ்ருத்த ஜ்ஞானத்தையுடையராய் இருந்தீர்களேயாகிலும் உஜ்ஜீவநேச்சுக்களாய ஆசார்ய விக்ரஹத்திலே விருப்பத்தையுடையராயிருக்கிற உங்களுக்கு உயரத்திலே யிருக்கிற மஹாபலமானது அடியிலேயிருக்க, மடியிலே விழும்படி கைகண்டபலமாயிருக்கும். (பரமபதமுங்களுக்காம்) இதில ஒரு ஸந்தேஹமில்லை. ஸித்திர பவதி. "நிஸ்ஸம்ஶயஸ்து தத்பக்த பரிசர்யாரதாத்மநாம்—நிஸ்ஸம்சயஸ்து தத்பக்த பரிசர்யாரதாத்மநாம்" என்றும் "வேறாகவேத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்" என்றும் "மதுரகவிசொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

௬௬-ம் பாட்டு.

ஆசாரியன்செய் உபகாரமானவது
தூய்தாகநெஞ்சுதன்னில் தோன்றுமேல்—தேசாந்
தரத்திலிருக்கமனந் தான்பொருந்தமாட்டாது
இருத்தலினியேதறியோம் யாம்.

பதவுரை.

ஆசாரியன-தன்னுடைய ஆசார்யர், செய்-செய்த, உபகாரமான அது-உபகாரமானது, தூய்து ஆக-தோஷமில்லாததாக, நெஞ்சு தன்னில்-மனத்தில், தோன்றுமேல்-தோன்றுமாகில், தேசாந்தரத்தில்-ஆசார்ய ஸேவைக்கு அசலான வேறுதேசத்தில், இருக்க-இருப்பதற்கு, மனம்தான-மனமானது, பொருந்தமாட்டாது-இசையமாட்டாது, இனி-இப்படியான பின்பு, இருத்தல்-அப்படி ஆசார்ய ஸேவைக்கு அசலான வேறுதேசத்திலிருப்பது, ஏது-என்ன காரணமோ, யாம அறியோம்-நாம் அறிகிறோமில்லை.

வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—கீழ் மூன்று பாட்டாலும் ஆசார்யனுடைய உத்தாரகத்வத்தை அருளிச்செய்தார். இப்பாட்டில் அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ஆசாரியன் செய் உபகாரம்) என்று தொடங்கி. ஜ்ஞாநப்ரதாநாதி உபகாரங்களாலே ரக்ஷித்துப்போந்த அந்த ஆசார்யன் செய்த மஹோபகாரமானது, தந்தாம் மநஸ்ஸிலே விசதமாக ப்ரகாசித்ததாகில், இப்படி க்ருதஜ்ஞனான சிஷ்யனுடைய மநஸ்ஸுதான் அவன் ஸந்நிதிக்கு அசலான தேசாந்தரத்தில் ஸக்தமாய் வர்த்திக்கக் கூடுமோ? கூடாது என்கிறார். (ஆசாரியன்செய் உபகாரமானவது) இவன் உஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாக ஆசார்யன் செய்த ப்ரத்யுபகார ரஹிதமான அந்த மஹோபகாரமானது அத்தனை வாசாமகோசரமாகையாலே (அது) என்னுமத்தனை. அப்படிப்பட்ட அதுதான். (தூய்தாக நெஞ்சுதன்னில் தோன்றுமேல்) ஜ்ஞாநப்ரதாநம் தொடங்கி, மோக்ஷபர்யந்தம் நடத்திப்போரும் உபகாரபரம்பரைகள். (உபகாரமானவது) "ఆత్మనోహ్యతినీచస్య యోగిధ్యేయపదార్హతామ్ కృపయైవోపకర్తారమాచార్యం సంస్మరేత్సదా — ஆத்மனோஹ்யதிநீசஸ்ய யோகித்யேய பதார்ஹதாம் க்ருபயைவோபகர்த்தாரமாசார்யம் ஸம்ஸ்மரேத்ஸதா" என்றும் "அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேனே" என்றும், "என்னைத் தீ மனங்கெடுத்தாய் மருவித் தொழும்மனமே தந்தாய் உனக்கென் செய்கேன்" என்றும் இப்படி ஈடுபடும்படி பெருநல்லுதவியான அந்த மஹோபகாரமானது மநஸ்ஸிலே நிர்மலமாக ப்ரகாசித்ததாகில், ஸங்கோசமற விசாலமாக ப்ரகாசித்ததாகில், ஆகில் என்கிற இத்தாலே க்ருதஜ்ஞதை பிறுண்டான அருமை தோற்றுகிறது. க்ருதக்நராயிருப்பார் ஒழிந்து, க்ருதஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள் தேட்டமாயிறே இருப்பது. இப்படியிருக்கிற இவ்வர்த்தத்திலே "[illegible] — குர்வர்த்தஸ்ஸ்வாத்மந: புமஸ: க்ருதஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மந:" என்கிறபடியே க்ருதஜ்ஞராயிருப்பார், இவர் ஒருவருமிறே யுள்ளது. "தேசந்திகழும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வாசமலர்த்தாளடைந்து வைத்து" என்றும், "திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தீவினையோர்தம்மைக் குருவாகி வந்துய்யக்கொண்டு" என்றும் "பெருமை

யாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை சீருளால், தருமதிகொண்
டவர் தம்மையுத்தாரகராகவெண்ணி, யிருமனமே" என்றும்
"சீராருமாசாரியனாலேயன்றோ நாமுய்ந்தது" என்றும் "கூசாம
லெப்பொழுதுங்கூறு" என்றும் இப்படி பண்ணுஞ்ஞராயிருக்கிற
இவருடைய க்ருதஜ்ஞதையிருக்கிறபடி இதுவாயிற்று. இனி
இப்படி தேசோபகார தர்சியாயிருக்கிற இவர்களுடைய மன
ஸ்ஸுதான் ஸ்வஸ்தலமான ஸ்தலத்தைவிட்டு தேசாந்தரத்திலே ஸங்கத்
தையுடைத்தாக மாட்டாது என்கிறார் (தேசாந்தரத்தி லிருக்க
மனந்தான் பொருந்தமாட்டாது) என்று. அதாவது: ஆசார்ய
ஸேவைக்கு அசலான தேசாந்தரத்திலே ஆர்த்தாதிகளிலே அபே
க்ஷையாலேயாதல் தேசவாஸாதிகளாலேயாதல் அங்கேயிருக்கையில் க்ரு
தஜ்ஞதாபல ப்ரத்யுபகார ஸாபேக்ஷமான மனஸ்ஸுதான் பொருந்து
தலுடையதாகமாட்டாது. இவர்கள் இருக்க இசைந்தாலும் இவர்
களுடைய மனஸ்ஸானது, "நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி"
என்கிறபடியே இவர்களைவிட்டு "முந்துற நெஞ்சு" ஆய்,
"போதருவனென்று" என்னும்படி பொருந்துதலுடையதா
யிருக்கிற இது அங்கே நிலைநின்று பொருந்துதலுடையதாக மாட்டாது.
ஆகையால் "உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்"
என்கிறபடியே ஸஹவாஸித்தாய அவன் கூடவிட்டம் விடாதே வர்த்
திக்கும்போருமவர்களுடைய நெஞ்சு விச்லேஷித்துத்தரித்திருக்க
மாட்டாதிறே. அப்படிப்பட்ட திருவுள்ளக்கருத்தையுடையவர்
கள், தெய்வவாரியாண்டான், கருசியாபோலவார். இனி விச்லே
ஷித்திருக்க, மனந்தான் பொருந்தமாட்டாது என்பானென்?
விச்லேஷித்திருக்குமவர்கள் உண்டாயிருக்கிறபடியே என்னென, (இருத்
தலினியே தறியோம் யாம்) "ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை
அநுஸந்தித்திலனாகில், க்ருதக்நராம்சமுடைய மறைக்கு அஜ்ஞானம
சமே மேலிடும்" என்கிறபடியே "நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபம்"
என்னும்படியான க்ருதக்நதையாலே அதனை அறியமாட்டாமல
விச்லேஷித்து, விட்டிடிவிருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ அறி
யோம். ப்ரிகருகிறவர்கள் மனஸ்ஸே அறியுமத்தனை. (இனி
யேதறியோம்) அர்த்தஸ்திதி இதுவானபின்பு இதுக்கு நிதானம்
இல்லையென்று அஞ்சிச் சொல்லுகிறார். பரதேசங்களிலே அஜ்
ஞராயிருக்குமவர்களையே இதுக்கு ஹேதுவாகத் தாம

அருளிச்செய்யக்கூசி (இனியேதறியோம்) என்கிறார். "ஸர்வஸ்ய ஸ்வாஸ்தித—நித்யம் குருமுபாஸீத" என்கிற சாஸ்த்ர வசநத்துக்கு அநுகுணமுமன்றிக்கே, "ஆசார்யன் கண்வட்டம் விடாமல, நித்ய ஸம்ஸாரியாயேபோமித்தனை" என்கிற ஆசார்ய வசநத்துக்கு அநுகுணமுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவர்கள அநுஷ்டாநம் அறிவுடையாரகளும அறியப்போகாதாயிறே இருப்பது. அன்றிக்கே (யாமேதறியோம்) ஆசார்ய பதச்சாயையிலே யிருந்து, பலவிதாதிகளாமபடியான ஸ்வரூபவிகாரத்தை யுடையனாய்த் தத் விபரீத அநுஷ்டாந யுக்தருடைய ஹ்ருதயஸ்திதிக்கு ஹேது இன்னதென்றறிந்து, அத்தைச் சொல்லுவதொன்று தெரிகிறதில்லை யென்றபடி. நாம் அத்தை அறியோம் என்றபடி. ஆகையால இது ஸர்வஜ்ஞர்க்கும துர்ஜ்ஞேயமாயிருக்கிறதாய்த்து. இவ்விடத்திலே நஞ்சீயர் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து, தேசாந்தரத்திலே அகன்றுபோக உத்யோகித்த வைஷ்ணவனைக்குறித்து, ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஒருவர், உமக்கு ஜீயர் திருவடிகளை அகன்றுபோக வேண்டிற்றே யென்றுவெறுக்க, எங்கே இருந்தாலும் ஜீயர் அபிமாநம் உண்டேயென்று தேறி வார்த்தை சொல்ல, இத்தை ஜீயர் திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கையாயிருப்பாள் ஒரு ஸாத்விகை அம்மையார் கேட்டு, ஆசார்ய விச்லேஷத்தில கனக்க இளையாமல போகிறவனைப்பார்த்து, என்சொன்னாய் பிள்ளாய், "எனக்குரு வாயுலகிடந்த வாழியான் பாதம்காணும் மருவாதார்க்குண்டாமோ வான்" என்கிறபாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே அருளிச்செய்த கதையை இவ்விடத்திலே அநுஸந்திப்பது" என்றார் என்று அஸ்மதாசார்யர் அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்தாரிறே.

௬௧-ம் பாட்டு.

தன்னாரியனுக்குத் தானடிமை செய்வதவன்
இந்நாடுதன்னி லிருக்குங்கால்—அந்நேர்
அறிந்து மதிலாசையின்றி யாசாரியனைப்
பிரிந்திருப்பாரார் மனமே பேசு.

பதவுரை.

தன் ஆரியனுக்கு-தன்னுடைய ஆசாரியனுக்கு, தான்-சிஷ்யனானவன், அடிமை-கைங்கர்யங்களை, அவன்-அவ்வாசார்யன், இந்நாடுதன்னில்-இவ்வுல

கதனில், இருக்கும் நாள்-இருக்குங்காலம் வரையில், செய்வது-செய்யக்கடவன, அன்னேர்-அந்த நேர்மைப்பாட்டை, அறிந்தும்-அறிந்திருந்தும், அதில்-அக்கைங்கர்யத்தில், ஆசை இன்றி-விருப்பமில்லாமல், ஆசாரியனை-தன்னுடைய ஆசாரியனை, பிரிந்திருப்பார்-விட்டிருப்பவர்கள், ஆர்-யாரோ? மனமே-என்மனமே, பேசு-நீ இதை அறிந்து சொல்லுவாயாக.

வ்யாக்யாநம்.

அநுபத்துகாலம்பாட்டு,—கீழ் ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனைப்பிரிய ப்ரஸங்கம் இல்லையென்றார். இதில ப்ராப்யமான அவன் விஷயத்தில கைங்கர்யத்தை யுணர்ந்தாலும் பிரிய ப்ரஸங்கம் இல்லையென்கிறார். (தன்னாரியனுக்குத் தானடிமை செய்வது) அதாவது: தாய்க்குச்சோறு இடுமாபோலே தனக்கு அஸாதாரண சேஷியான ஆசார்யனுக்குத் தத்தேக சேஷபூதனாய், தத் கைங்கர்யாதிகளே தனக்குத் தாரகாதிகளாயிருக்கிற தன்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்களைச் செய்து, உஜ்ஜீவிப்பது. (அவனிந்நாடு தன்னிலிருக்கு நாள்) அவன் இந்த விபூதியிலே எடுத்த திருமேனியோடே ஸ்வேச்சையாலே எழுந்தருளியிருக்கும் காலமெல்லாம் இவன் அடிமை செய்யலாவது: அந்நாட்டிலே போனால் எல்லாரும் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" யானவனுடைய அநுபவகைங்கர்யங்களிலே ஆழங்காலபட்டு, கூமிழ் நீருண்டு போமத்தனையிறே. ஆகையால் இவன் பதார்த்தங்களைக் கொண்டு உபஜீவிக்க இருக்கிற இந்நாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும போதாய்த்து, ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களில் ஸிருசித்தாரமுகத்தாலும் இவன் கரணங்களடியாக உண்டான சிச்ருஷாதிகளாலும் மாய்ந்தது அவன் அடிமைகொண்டருளுவது. "வெய்யமரின்னடிசில் கிச்சலும் பாலோடு மேவீரோ" என்றும் "குருக்களுக்கநுகூலராய்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அவன் அந்நாட்டிலே, எழுந்தருளினால் இவன் இந்நாட்டிலே யார்க்கு அடிமைசெய்யப் புகுகிறான். "என்னைப்போலே வாய்புகும் சோற்றைப் பறிகொடாதே" என்றாரிறே நஞ்ஜீயர். (அந்நேரறிந்தும் அதில ஆசையின்றி) அந்த நேர்பாட்டை, சாஸ்த்ர வசநங்களாலும் ஸதாசார்ய உபதேசங்களாலும் அறிந்துவைத்து, இப்படி அடிமைக்குப் பாங்கான தேசகாலங்களையும் தேசிகரையும் பெற்றிருக்கிற நேர்பாட்டை அறிந்துவைத்து, அதிலே நேர்படலாயிருக்க, (அதிலாசையின்றி) இப்படி

வாய்த்திருக்கிற ஸகுந்த விஷயமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் அபிநிவேசமின்றிக்கே அதடியாக அவனைப்பிரிந்து, பிழைத்திருப்பாரார்? ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவம் இல்லாதபோது, குலையும்படியான ஸத்தையையுடையராயிருக்கிற ஆசார்ய பாதந்த்ரரில அவரை விச்லேஷித்து ஸத்தை பெற்றிருப்பாரார்? அங்கேர் அறியாமல பிரிந்திருப்பார உண்டாகில், அத்தனைபோக்கி, அத்தை அறிந்திருப்பாரில் பிரிந்திருப்பார் இல்லையிறே. ஈச்வரனைப்பிரிந்திருப்பார உண்டாகிலும் ஆசார்யனைப பிரிந்திருப்பார் அரிதாயிறே இருப்பது. அநாதிகாலம ஈசவரனையும ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்திருந்த இவனை தந ஸம்பந்தத்தையும் தத் கைங்கர்ய ருசியையும் உண்டாக்கி, கிடட இருந்து எலலா அடிமைகளையும் கொண்டருளுமவனாயிருக்கிற இவனை விடடுத்தரித்திருப்பார் ஆர்? அவர்களை எஙகே தேடுவது? சைதந்யம் உடையாரில் இப்படிப் பட்டவர்கள் இலலையிறே. (மணமே பேசு) ஆசார்ய கைங்கர்யாதிகளாலல்லது தரியாத மநஸே! உண்டாகில இதனை ஆராய்ந்து சொல்லிக்காணாய், "யதிராசா வெங்காளு மூன்றனக்கே யாட்கொளளுகந்து" என்று ஆதரித்துப் போருமவருடைய திருவுள்ளமிறே. ஆகையாலே தம் திருவுள்ளமறிய இலலையென்கிறார். இதுதான் "பாதரேகாமையர்பிரிகையாலே அவரிடத்தில் பரிவாலே தம் திருவுள்ளத்தில பரிவுதோற்ற அருளிசசெய்தருளினது" என்று அருளிசசெய்வர். அந்த அகந்தாத்திலே "எந்தாயெதிராசா இந்தத்தனியிருப்பில் எந்தாயந்தனனையினி நீக்கிக்-கந்தாடையணணனைபபோல் கண்கரிசசலுண்டாக்கி, ஸந்தாரெனை சேர்க்குவாய்" என்றும் அருளிசசெய்தாராம். ஆக இததால் தத் பதஸேவைக தாரகராயிருக்கும் ஆசார்ய பாதந்த்ரரில் தங்களுக்கு எல்லாமாயிருக்கிற ஆசார்யனை விச்லேஷித் திருக்கமாட்டார்களென்று கருத்து.

௬௫-ம் பாட்டு.

ஆசாரியன் சிச்ச னாருயிரைப் பேணுமவன
தேசாரும் சிச்சனவன் சீர்வடிவை—ஆசையுடன்
நோக்குமவனென்னு நுண்ணறிவைக் கேட்டுவைத்தும்
ஆர்க்குமங்கேர் நிற்கை யரிதாம்.

பதவுரை.

ஆசாரியன்-ஆசார்யனானவன், சிச்சன்-தன் சிஷ்யனுடைய, ஆர்-அருமையான, உயிரை-ஆத்மவஸ்துவை, பேணுமவன்-ரக்ஷிக்குமவனானவன், தேசு-தேஜஸ்ஸு, ஆரும்-பொருந்திய, சிச்சன்-சிஷ்யனானவன், அவன்-ஆசார்யனுடைய, சீர்-சிறப்பையுடைய, வடிவை-திருமேனியை, ஆசையுடன்-ப்ரீதியுடனே, நோக்குமவன்-காப்பாற்றுமவனானவன், என்னும்-என்று சொல்லப்படும், நுண் அறிவை-ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநத்தை, கேட்டுவைத்தும், தெரிந்திருந்தும், அந்நேர்-அந்த நேர்மைப்பாட்டில், நிற்கை-நிலைத்திருப்பது, ஆர்க்கும்-யாவருக்குமே, அரிது ஆம்-அருமையேயாகும்.

வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு.—கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் உபகார ஸ்ம்ருதி அதிசயத்தாலும் கைங்கர்யாபிநிவேசத்தாலு முண்டான சிஷ்யனுடைய விசேஷ ஸாரஸ்யத்தை யருளிச்செய்து, அதடியாக வுண்டான ஸௌஹார்த்தத்தை யுடையரான இருவரும் ஸ்வஸ்வ கர்த்தவ்யங்களான ஸ்வரூப தேஹஸம்ரக்ஷணங்களைப் பண்ணிப் போரும்படியையும் இவ்வர்த்தம் சுருக்கமானாலும் அநுஷ்டாநத்திலே அரிதாயிருக்கு மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் இதில். (ஆசாரியன் சிச்சனாருயிரைப் பேணுமவன்) ஆசார்யனானவன், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்குடலாக, ஜ்ஞாநப்ரதாநாதி முகத்தாலே நல்வழியே நடத்திப்போரு மவனாகையாலே ஸ்வாசாஸ்யனான சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸ்வோபதேசாதிகளாலே ஸர்வகாலத்திலும் அவஹிதனாய்க் கொண்டு, நிரபாயமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமவனென்கை. (தேசாரும் சிச்சனவன் சீர்வடிவை ஆசையுடன் நோக்குமவன்) சிஷ்யனானவன், அவனாலே ஸுசிக்ஷிதமான ஸ்வரூப ஔஜ்ஜ்வல்ய பூர்த்தியையுடையனாய் "ஆசார்யனைக் கணடால பசியன் சோற்றைக் கண்டாற் போலே" தனக்கு தாரகாதிகள் எல்லாமாய், சரம சரீரமாகையாலே ஸர்வேசவரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாய் ஸர்வ மங்களாவஹமாயிருக்கிற ஆசார்யனுடைய திவ்ய விக்ரஹத்தைத் ததுசித கைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலத்திலும் அவஹிதனாய் அபிநிவேசத்துடனே இப்படியே நோக்கிக்கொண்டு போருமவனென்கை. "ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய உயிரை நோக்குமவன், சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய உடம்பை நோக்குமவன்" என்றும், "ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன், சிஷ்யன்

ஆசாரியனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன், இரண்டும் இரு
வர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத் கைங்கர்யமு மாயிருக்கும்."
என்றும் "இப்படி இது இருவர்க்கும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கும்"
என்றும் இத்தை ஆசார்யர்கள் இருவரும் அருளிச்செய்தார்கள்.
(ஆசையுடன் நோக்குகையாவது) "[illegible]—ஆத்ருதோ
பயாசச யேத்குரும்" என்றும், "[illegible]—குரவீதபர
மாமபக்திம" என்றும் "[illegible]—சாந்தோகணாஹ்ய
சாதாவாக்" என்றும், சொல்லுகிறபடியே ஸகப்ரேரிதனாய்
அவர் திருமேனியில புரையற ஸ்நேஹத்துடனே தத் தத் காலோ
சித கைங்கர்யங்களாலே தத் விக்ரஹத்தை ஸர்வகாலத்திலும நோ
க்கிக்கொண்டு போருகையென்றபடி. அவனும், "[illegible]—
ஸ்திகதோஹிதபரஸ்வதா" என்னுமபடியிறே இவனிடத்திலிருப
பது. (ஆருயிர்) என்கையாலே ஜ்ஞானாநந்தங்களை வடிவாக
உடைத்தாயிருக்கிற ஸ்வரூபமானது சிச்சனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்து
பதோபாதி ஸ்ப்ருஹணீயமுமாய "அவனன்னை யுண்ட வென்னு
யிர்" என்னும்படி "[illegible]—அஹமந்நம்" மாகையாலே நிரதிசய
போக்யமுமாய் இப்படி ஸ்வரூபமாயிருக்கு மென்னுமது
தோற்றுகிறது. (சீர்வடிவு) என்கையாலே, "நன்கென்னுடலம்
கைவிடான்" என்றும், "[illegible]—ஷணமேபிதேயத
விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:" என்றும் சிச்சனுக்கு க்ஷணகால விச
லேஷமும் அஸஹ்யமாம்படியான அபிமத விஷயத்திலுண்டான
அத்யந்த வ்யாமோஹம் தோற்றுகிறது. இப்படி சிச்சர் ப்ரீதி
ஹிதவான தேஹாத்ம ரக்ஷண தத்பரராய்ப் போருவர்கள் சச
சிஷ்ய ஸதாசார்யர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இந்த ஸூக்ஷ்ம
ஜ்ஞானத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலும ஸதாசார்ய வசனத்தாலும ச்ர
வித்துவைத்தும் (ஆர்க்குமந்நேர் நிற்கையரிதாம்) எத்தனை அதிச
யித ஜ்ஞாநராய இருக்குமவர்களுக்கும் அந்த அரிதான அநுஷ்
டானத்திலே நிஷ்டையுடையராகை துர்லபமிறே. அது சால அரு
மையுண்டு என்றபடி. (கேட்டுவைத்து மார்க்கு மந்நேர் நிற்கை
யரிதாம்) செவிக்கினிதாயிருக்கு மவற்றைக் கேட்கலாமத்தனை
போக்கி, நான் என்கிற ஜ்ஞாதாக்களுக்கும் அதின் உத்தரமத
தின் அநுஷ்டானத்தில நிஷ்டையை யுடையராகை துர்லபமிறே.
ஆகையால ஆசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே அயத்நமாக லபிக்குமத்தை
ஸ்வயத்நத்தாலே லபிக்க அரிதாயிறே இருப்பது.

௬௬-ம் பாட்டு.

பின்பழகராம் பெருமாள் சீயர் பெருந்திவத்தி
லன்பதுவுமற்று மிக்கவாசையினால்—நம்பிள்ளைக்
கானவடிமைகள் செய் யந்நிலையை நன்னெஞ்சே
யூனமற வெப்பொழுது மோர்.

பதவுரை.

பின்பழகராம் பெருமாள் ஜீயர்—, பெரும்-பெரிதாயிய, திவத்தில்-பரமபதத்தில், அன்பு அதுவும்-ப்ரீதியும், அற்று-இல்லாமல், மிக்க-விசேஷித்த, ஆசையினால்-ப்ரேமத்துடனே, நம்பிள்ளைக்கு-தமமுடைய ஆசார்யரான நம்பிள்ளைக்கு, ஆன-ஏற்ற, அடிமைகள்-கைங்கர்யங்களை, செய்-செய்த, அந்நிலையை-அந்த நிஷ்டையை, நல் நெஞ்சே-நல்ல மனமே, ஊனம் அற-குறையில்லாமல், எப்பொழுதும் - எந்தக்காலத்திலும், ஓர் - அறிந்து கொள்ளு.

வ்யாக்யானம்.

அறுபத்தாறும்பாட்டு.—"ஆர்க்குமஃதோ நேர்கையரிதாம்" என்றீர். இதுக்கு ஒருத்தர்தாம இல்லையோ வென்று தம் திருவுள்ளத்திலேகருக் கருததாக, அதில் இவ்வநுஷ்டானத்துக்கு ஒருவர் உண்டு என்று அவரைத் தரிசிப்பித்தருளுகிற முகத்தால இவ்வநுஷ்டானத்தை ஆதரித்துப்போரு என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிசசெய்கிறார், (பின்பழகராம் பெருமாள் சீயர்) என்று தொடங்கி. கீழே ஸ்வரூப லக்ஷணத்தையும் தேஹலக்ஷணத்தையும் ப்ரஸ்தாபித்து, அதில் ஆத்ம லக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான ஆசார்யத்வத்தை இட்டுவைத்துத் தமக்கு ஆதரணீயமான தேஹலக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான சிஷ்ய லக்ஷணத்தில் அருமையை அருளிசசெய்கிறார். (பினபழகராம் பெருமாள் சீயர்) என்று. அவராகிறார, லோகாசார்யரான நம்பிள்ளைக்கு அத்யந்த அபிமத விஷயமாய் அவர் ஸந்நிதியிலே ஸகல அர்த்தங்களையும் கேட்டு அந்த க்ரமமான அர்த்தத்தின்படியே "எல்லாம் வகுத்த இடமே" என்று ததேக நிஷ்டராய், அவரை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே, தத் கைங்கர்ய நிரதராய்ப் போருகிற (பின்பழகராம் பெருமாள் சீயர்) என்கை. தாத்ருசமான அதிகாரிபூர்த்தியை யுடையவர், (பெருந்திவத்திலன்பதுவுமற்று) "பெரியவான்" என்றும், "எம்மாவீடு" என்றும், சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய ஸ்வரூபமாயிருந்துள்ள த்ரிபாத் விபூதியாகிற ப்ராப்ய தேசத்தை ப்ராபிக்க

வேணுமென்கிற ப்ராவண்யமு மற்று, அதாவது: "மாசுசுசைக் தங்காண்பதற்கென்மனமேக மெண்ணும்" என்றும் "வானுல கந்தெளிர்ந்தேயென்றெய்துவது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாரும் விரும்பப்படுவதான தேசத்திலும விருப்பமற்று, "குறு வோர் பரம்பின திருமுக மண்டலத்தில் சேவையையும, சுற்றிச் சுழற்றிப் பரிமாறுகிற கைங்கர்யத்தையும் விட்டு அடியேனுக்குப் பரமபதத்துக்குப்போக இசைவிருக்க நிலையிறே" என்றரு ளிசெய்து போருவரென்கை. இப்படி அதில ஆதரமும் மட்ட மாம்படி அதிலும் இஷ்டமாயிருப்பதான விஷயத்தைச் சொல்லு கிறது, (மிக்க வாசையினால் நம்பிள்ளைக் கானவடிமைகள் செய்) என்று. அதாவது: "தேசாரும் சிச்சனவன் சீர்வடிவை ஆசை யுடன் நோக்குமவன்" எனகிறபடியே அந்தத் தேசவிசேஷத்தி லுண்டான ஆதரத்தையெல்லாம் தமக்குத் தேசிகரான நம்பிள்ளை விஷயத்திலே கைங்கர்யதிலேயார்த்து, இவர் ஒருமடைப்படுத் திக்கொண்டு போருவதென்கை. ஆகையால இவர்க்கொரு தேச விசேஷமும் ருசியாதிறே, (நம்பிள்ளைக்கானவடிமைகள் செய்யந் நிலையை) தம்முடைய ஆத்மரக்ஷணத்திலே அநவரதம் அவஹித ராய, பரமபதம் தம்முடைய சிறுமுறிப்படி செலுத்தும்படி யிருப் பாராய், தமக்கு வகுத்த விஷயமாயிருக்கிற நம்பிள்ளைக்கு "ஐசா ப்ரக்ருத்யநுகுணோபசாரஸ் ஸேவிதை:—இச்சாப்ரக்ருத்யநு குணோருபசாரை ஸ்ஸேவிதை:" என்கிறபடியே தத்தவஸ்தோசிதமாகச் சுழற் றிப்பரிமாறுகை முதலான ஸகலவித கைங்கர்யங்களும் அவர் உகக்கும்படி செய்துகொண்டு போந்த லோக விலக்ஷணமான நிஷ் டையை. (நன்னெஞ்சே) "நன்னெஞ்சே நம்பெருமாள" என் றும் "நெஞ்சமே நல்லை நல்லை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தச் சரமபர்வ நிஷ்டையை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு போரு கிற விலக்ஷணமான நெஞ்சே! விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டா நங்களில வாஞ்சையையுடைய நெஞ்சே! (ஊனமற எப்பொ ழுது மோர்) அப்படியே சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்ய நிஷ் டையை ப்ராப்தித்துக்கொண்டு ஸங்கோசமற ஸர்வகாலத்திலும அநுஸந்தித்துப் போரு. அஸக்ருதாவ்ருத்தி அபேக்ஷிதார்ய மிறே. இவர்தாம் "அந்நிலையை" என்றும் "தன்னிலையை" என்றும் பலகாலும் அபேக்ஷித்தருளுவராய்த்து. அதாவது

வடுகநம்பி தன்னிலையிறே. இப்படியிருக்கிற இவருடைய ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டையை "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் ஸ்ரீமான்களான அதிகாரிகள், "ஆழ்வார் திருமகளாராண்டாள்" என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளிலே நம்முடைய ஜீயர் என்னுமளவாக இதனையும் அப்படியே அந்திமோபாய நிஷ்டாக்ரேஸரரான அஸ்மத் பரமாசார்யரும் அருளிச்செய்தாரிறே. "சேஷித்வ, சரண்யத்வ, ப்ராப்யத்வங்கள் மூன்றும் பிள்ளை விஷயத்திலே அநுஸந்தித்து, ததேக நிஷ்டராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஜீயர்" என்று யதிராஜவிம்சதி வ்யாக்யாந ப்ரவேசத்திலே அப்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தாரிறே.

௬௭-ம் பாட்டு.

ஆசாரியர்களனைவருமுன் னாசரித்த
ஆசாரந்தன்னை யறியாதார்—பேசுகின்ற
வார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள்
சீர்த்த நிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்.

பதவுரை.

ஆசாரியர்கள் அனைவரும்-பூர்வாசார்யர்கள் எல்லாரும், முன்-முற்காலத்திலே, ஆசரித்த-அநுஷ்டித்துக்காட்டின, ஆசாரந்தன்னை-அநுஷ்டானங்களை, அறியாதார்-அறிந்துகொள்ளாதவர்கள், பேசுகின்ற-சொல்லுகின்ற, வார்த்தைகளைக்கேட்டு—, மருளாதே-சலநமடையாமல், பூருவர்கள்-பூர்வாசார்யர்களுடைய, சீர்த்த-சிரேஷ்டமான, நிலைதன்னை-நிஷ்டையை, நெஞ்சே-மனமே, சேர்-அடைவாயாக.

வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—கீழ் "ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடையனான குருவை யடைந்தக்கால்" என்றும், "ஆனவடிமைகள் செய்யும் நிலையை" என்றும் ஆசார்யனையே உபாயோபேயமாக அருளிச்செய்யாநின்றீர் அல்லாதாருடைய பகவானையே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் ஸ்வீகரியாநின்றார்கள், இவை இரண்டிலும் வழி எது என்று நம் திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, வாக்யத்வயோக்த உபாயோபேயங்கள் தான், சரமபர்வ பர்யந்தமாயல்லது இராமையாலே அதில் தாத்பர்யமறியாதார் வார்த்தையன்றோ அது "அஜ்ஞாநாத்—அத்ரபாத்ராசாபி"ப்

படியே அங்கோடு இங்கோடு வாசியற அசார்யன் திருவடிகளில் உபகார ஸ்ம்ருதியாவதாத்ம பாவியானையாலே அங்கே போனு லும் ஆசார்யனுடைய உகப்பே பேறும்படியன்றோ அத்தலைக்கு அடிமை செய்து போருவது. ஆகையாலே ஏதத் விருத்தமான வார்த்தையைக்கேட்டு, நீ அஜ்ஞதை அடையாதே அஜ்ஞாத ஸிவாத் தகமான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான அநுஷ்டாநத்தை அநு ஸிதாநம்பண்ணப்பார் என்கிறார். (ஆசாரியர்க ளனைவரும்) இத் யாதி. அவர்கள் தான் ஒருவர் இருவர் அன்றிக்கே, ஸ்ரீமதுரகவி கள் நாதமுனிகள் தொடக்கமாய ஸ்ரீசைலேசராளவாக உண்டான நம்முடைய ஆசார்யர்கள் அனைவரும் பிற்பாடரான நமக்கும் அநுஷ்டேயமாம்படி முற்காலத்திலே "பிடிதார் பிடித்தாரைப் பற்றி" என்னும்படி பரம்பரையாகத் தந்தாம ஆசார்யன திருவடி களில் பண்ணும் கைங்கர்யமே தங்களுக்கு உபேயமாகவும அவன் திருவடிகளே உபாயமாகவும் எல்லாரும் ஏககண்டராக அருளிச செய்து, அப்படியே "ஆசிநோதி ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தாந் ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி — ஆசாரித்யாசார:" என்று ஆசரித்துக்கொண்டு போருகிற அந்தப்பரிசுத்தமான அநுஷ்டா நந்தன்னை, (அறியாதார்) அவர்களிடத்திலே உபலங்கராய் அந் தேவாளிகளாய் இருந்து, அப்யஸித்து, கண்டு, கேட்டு, அறியா தார். (பேசுகின்ற வார்த்தைகளை) "கூறும் சமயங்கள" என்றாற் போலே, கேவலயுக்திஸாரமேயாய், நிரர்த்தகமாய், ஆபாத ப்ரதீத மாய் தங்கள் துர்ஹ்ருதயத்துக்குத் தோற்றிற்றொன்றைச் சொல் லும் (வார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதே) அப்படி அறியற்றிருப்ப தான ப்ரதிபக்ஷபாஷணங்களைக்கேட்டு, ப்ரமியாதே. அவர்கள் தான் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொண்டுகிறோமென்று ப்ரமித்தும் உத்க்ருஷ்டராக ப்ரமித்தும் போருவர்கள். ஆகையாலே அவர் கள் வார்த்தையும் ப்ரமத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே. (கேட்டறி யாதார் பேசுகின்ற வார்த்தைக)ளாகையாலே அறிவுகேடான மருளை விளைப்பிக்குமதாயிருக்கும். "பூருவாசாரியர்கள் போத மனுட்டானங்கள் கூறுவார் வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர் தேறி" என்கிறபடியே அவர்கள்தான் தெருளக்கொள்ளச் சொல்லுகிறார் களன்றே. ஆகையாலே அறியாதார் வார்த்தைகளைக்கேட்டு, புத்தி சலனம்பிறந்து, அலையாவாதே. (பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னை நெஞ்சே சேர்) அதாவது மதுரகவி சரிதாநுசாரி மஹித்சாரித்ர

ராயிருக்கிற பூர்வர்களுடைய நிஷ்டையை மனஸ்ஸே! ஸுப்ரதிஷ்டமாக அநுஸந்திக்கப்பார் என்கை. அதுக்குச (சீமை) யாவது: “சீதந மதுரகவி செய்கலை” யில ப்ரதிபாதிக்கப்படுமதான சிறே. நிலையாவது-நிஷ்டை. அதுதான் திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. சேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் பரமபாகவதனவனுக்கே சரமபாவ பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்தபடியே அந்த பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை யுடையராயிருக்கும் இருப்பாயிற்று. இப்படி விலக்ஷணமாயிருப்பதான நிலையை அபேக்ஷித்திருக்கிற நமக்குப்பரிகரமான நெஞ்சே! அந்நிலையை உன்னிடத்திலே சேரும்படி பண்ணப்பார். அன்றிக்கே “அடைநெஞ்சமே” என்னுமாபோலே “அத்தைச்சென்று சேர்” என்கிறாராகவுமாம். சிரியதான அர்த்தத்தைப் பர்வத குஹைகளிலே சேமித்துவைக்குமாபோலே அறியாதார் வார்த்தைகளால் அவிசால்யமாம்படி “மலைகலங்கிலும் மனங்கலங்காது” என்னும்படியான தம் திருவுள்ளத்திலே அந்தச் சீர்த்த நிலையைச் சேர்ப்பார்க்கிறாரிறே இவர் தாம். இத்தால் ச்ரேஷ்ட ஸமாசாரமே கர்த்தவ்ய மென்றதாயிற்று.

௬௮-ம் பாட்டு.

நாத்திகரும் நற்கலையின் நன்னெறிசேர் ஆத்திகரும்
ஆத்திகநாத்திகரு மாமிவரை—ஓர்த்துநெஞ்சே
முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரென விட்டுநடுச்
சொன்னவரை நாளுந் தொடர்.

பதவுரை.

நாத்திகரும்-நாஸ்திகரும், நல்-நல்ல, கலையின்-சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும், நல்-நல்லதான, நெறி-மார்க்கத்திலே, சேர் - சேர்ந்திருக்கும், ஆத்திகரும் - ஆஸ்திகரும், ஆத்திகநாத்திகரும் - ஆஸ்திகநாஸ்திகரும், ஆம்-ஆகிய, இவரை-இவர்களை, நெஞ்சே-மனமே, ஓர்த்து-ஆராய்ந்து, முன்னவரும்-முன்னே சொன்ன நாஸ்திகரும், பின்னவரும்-பின்னே சொன்ன ஆஸ்திகநாஸ்திகரும், மூர்க்கர் என-மூர்க்கத்தன முடையாரென்று, விட்டு-அவர்களை நீக்கி, நடு சொன்னவரை-இடையிலே சொன்ன ஆஸ்திகரை, நாளும்-எப்பொழுதும், தொடர்-பின் பற்றுவாயாக.

வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கீழில் பாட்டில ஸிஷ்டாசாரமே ப்ரமாணம் என்று அங்கீகரித்து இப்பாட்டில் இப்படி ப்ராமாணிக

அநநுரூபமான ஸ்வர்க்காதிரூப பல தத் ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்வாராதைகார கர்ப்பமான பகவதுபாஸநத்தையும் தத் பலமான பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களிலும ப்ரதிபத்தி விளையவுங்கூடும். ததேக போகமான கைங்கர்ய தத் ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்குமதான கற்கலையுண்டு ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரம். அதில நன்னெறியுண்டு ப்ராப்ய ப்ராபகாநுஷ்டாநங்கள். அது தங்களுக்குக் கைவந்திருக்கும்படியான ஆஸ்திக்யம் பிறக்கை அரிதாயிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, (கற்கலை) என்று "சீர்த்த மதுரகவி செய்கலை" யான, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாய், அதில (நன்னெறி) என்று "தேவுமற்றறியேன்" என்றும், "மேவினேனவன் பொன்னடி" என்றும் "ஆட்புக்ககாதலடிமைப் பயனன்றே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே சேஷத்வாதிகளைச் சொல்லுகிற மதுரகவிகளுடைய ஸந்மார்க்கமான சரமபாவ நிஷ்டையாகவுமாம். இந்நிஷ்டையையுடைய பரமாஸ்திகர்கள்தான் "ஓரொருவர்" எனனுமபடி அரிதாயிறே இருப்பது. (இவரை ஓர்த்து) கீழ்ச்சொன்ன நாஸ்திகாதி த்ரயருடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து, (நெஞ்சே) இவர்களை விவேகிதநுப பற்றுகைக்கும் விடுகைக்கும் பரிகரமான நெஞ்சே! அஜ்ஞரையும் விசேஷஜ்ஞரையும் ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தரையும் நன்றாக விவேகித்து அவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தபின்பு, (முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு) முன் சொன்ன அப்ராமாணிகரான நாஸ்திகரையும் பின் சொன்ன பக்ஷபாதிகளான ஆஸ்திக நாஸ்திகரையும் சாஸ்த்ரமார்க்கத்தில அடங்காத ஸாஹஸிகர் என்று கைவிட்டு, அதாவது, "[illegible]—யத்ப்ரத்யக்ஷம் ததேவாஸ்தி நாஸ்த்யந்ய திதிநிச்சிதா: அர்த்தகாமபரா: பாபாநாஸ்திகா தேஹஸிகா:" என்று தொடங்கி, "[illegible]—விஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தாந் ஸம்யக்வ்யவஸிதஸ் த்யஜேத்" எனகிறபடியே இப்படி மூர்க்கரான இவர்கள் இருவரையும் விட்டு, "விடுகை கண்டாவிது" என்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் பரித்யஜித்தென்கை. இனி பற்றப்படுமவர்களைச்சொல்லுகிறது. (நடுச்சொன்னவரை நாளுந்தொடா) என்று. ப்ராமாணிகராகையாலே ததுபய வ்யாவ்ருத்தராய், மத்யஸ்தராயிருக்கிற

னாய் ஆசார்ய பாரதந்த்ரனாயிருக்கிற அதிகாரிக்கு ஆப்தராய் அங்கீகார யோக்யராய அநுவர்த்தநீயராய இருக்கும் அநுகூலர் படியையும் இதுக்கு அசலாய் அநங்கீகார விஷயமாயிருக்கும் அநநுகூலர்படியையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அது தன்னைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (நாத்திகரும்) என்று தொடங்கி. நாத்திகராகிறார் உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற நாஸ்திகராயிருக்குமவர்கள். ஆத்திகராகிறார் உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற ஆஸ்திகராயிருக்குமவர்கள். ஆஸ்திகநாஸ்திகராகிறார் புறம்பு ஆஸ்திகரைப்போலேயும் உள்ளே நாஸ்திகராயுமிருக்குமவர்கள். அது தன்னை "அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணன், கேவல நாஸ்திகனைப்போலே. ஜ்ஞாநவானான விஷய ப்ரவணன், ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே" என்ற இடத்துக்கு "நாஸ்திகனாகிறான், தர்ம அதர்ம பரலோக சேதந ஈச்வரர்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில ப்ராமாண்யபுத்தி ஒன்றுமின்றிக்கே ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரிகிற சுத்த நாஸ்திகனை" என்றும் "ஆஸ்திகநாஸ்திகனாகிறான், தர்ம அதர்ம ஸகல ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணம் என்று அறிகையாலே ஆஸ்திகனென்றும் சொல்லலாம்படி இருப்பானாய் அந்த சாஸ்த்ரமர்யாதையில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனாயிருக்குமவன்" என்றும் இப்படி ஜீயர் தாமே வ்யாக்யானம் செய்தருளினாரிறே. (நற்கலையின் நன்னெறி சேர் ஆத்திகர்) ஆவது "[illegible]—ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச" என்னும்படி தர்ம அதர்மாதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஸச்சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணம் என்று அறிந்து, அந்த மர்யாதையிலே நின்று அப்படியே அதில உக்தமான ஸதநுஷ்டானங்களையும் அநுஷ்டித்துக்கொண்டு போருகிற ப்ராமாணிகரான ஆஸ்திகர் என்கை. அன்றிக்கே, அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களான ஸ்ரீகீதாதிகளில் ஓதப்படுகிற உபாயாத்யவஸாய ரூபமான ப்ரபத்திமார்க்கத்தாலே வழிபட்டிருக்கிற ஆஸ்திகருமென்று ஆகவுமாம். "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களை உடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல் 'நாஸ்திகனாய் நசித்தலொழிய" என்றிறே அருளிச்செய்தது. "நெறியறியாதார்" என்று தொடங்கி, "இறையுரைகேளாதவரும" என்றிறே. ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரனுக்கு

ஆஸ்திகரை. அந்த ஆஸ்திகராவார் அவர்களை ஆதரித்துப்போரும் நெஞ்சே! அவர்களை நித்யமாக அநுவர்த்திக்கப்பார். "அஸ்ஜ ஸாந்நித்யம்—அநுவ்ரஜாம்யஹம் நித்யம்" என்கிறபடியே அவர்கள் அடியைத்தொடர்ந்து திரியப்பார். (நஞ்சசொன்னவரை நாளுந் தொடர்) மத்யமபதோக்தரை. அதாவது: ப்ரதம பதத்தில் கழி யுண்கிற தேஹாத்மாபிமானிகளான நாஸ்திகரையும் சரமபதத்தில கழியுண்கிற விஷய சபலரான ஆஸ்திகநாஸ்திகரையும் போலன்றிக்கே, மத்யமபதோக்தமான ததேகோபாயத்வத்தையும் ததேக பாரதந்த்ர்யத்தையும் உடையராய அவர்களில் அந்யதமரிலக்ஷணமாயிறே ஆஸ்திகபடி யிருப்பதெனகை. ஆகையாலே ப்ரதிகூலரானவர்களுடைய க்ஷணகால மாத்ரமான ஸஹவாஸம ஸத்தையை நசிப்பிக்குமாபோலே இவர்களுடைய க்ஷணகால மாத்ரமான ஸம்ச்லேஷமும் ஸத்தாதாரகமாயிருக்கையாலும் ஸத்தாஸம்ருத்திக்கு ஹேதுவாகையாலும் ஸர்வகாலமும் அவர்களைப பின்சென்று பிழைக்கப்பார். அவர்கள் நன்னெறியை யுடையராகையாலே, நீயும் அந்நெறியிலே சென்று, உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவரை காடோடும் உபஸத்திபண்ணு. இத்தால் அநுகூல ஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் சொல்லிற்றாய்த்து.

௬௯-ம் பாட்டு.

நல்லமண முள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு
நல்லமண முண்டாம் நலமதுபோல—நல்ல
குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குக்
குணமதுவேயாம் சேர்த்திகொண்டு.

பதவுரை.

நல்ல மணமுள்ளது ஒன்றை-நல்ல வாசனையுள்ள தொருபொருளை, நண்ணியிருப்பதற்கு-கூடியிருப்பதற்கு, நல்ல மணம் உண்டாம்-நல்ல வாசனையுண்டாகும், நலம் அதுபோல்-ஸ்வபாவம்போல, நல்ல குணம் உடையோர் தங்களுடன்-நல்ல குணமுடையவர்களுடனே, கூடியிருப்பார்க்கு—, சேர்த்திகொண்டு-சம்பந்தத்தினாலே, அதுவே குணம் ஆம்-அந்த நல்லகுணமே யுண்டாகும்.

வ்யாக்யானம்.

அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—கீழில் பாட்டில் உக்தமான அநுகூல ப்ரதிகூலரானவர்கள், ஸஹவாஸத்தால் பலிக்குமத்தை

ஸத்ருஷ்டாந்தமாக இரண்டு பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். அதில் இப்பாட்டில் அநுகூல ஸஹவாஸத்தாலே பலிக்குமத்தைச் சொல்லுகிறது. (நல்லமணம்) இத்யாதியால். நல்ல மணமாவது: அல்லாதவற்றினுடைய பொல்லாத மணத்தையும் போக்கும்படியான ஸௌகந்த்யத்தை யுடைத்தாயிருப்ப தொன்று. அதாவது: "[illegible]-ஆமோதவத்ஸுமநஸ்ஸம்வலிதேந யத்வதாமோதவாந்பவதி கேசபாசஸ்ய கந்த:" என்கிறபடியே சலாக்யமான பரிமளத்தையுடைய புஷ்பத்தைச் சேர்ந்திருப்பதொரு கேசபாசத்துக்குத் தன்னுடைய ஸ்வபாவமான சிக்குநாற்றம்போய், "மணங்கள் நாறும் வார்குழலார்" என்னும்படி பரிமள ப்ராசுர்யமுண்டாம ந்யாயம்போல். (நல்லகுணம்) இத்யாதி. "நறியநன்மலர்" என்கிறபடியே சேஷத்வஜ்ஞாந பரிமளத்தையுடையராய், ஜ்ஞாந பக்த்யாதி ஸத்குணயுக்தராயிருக்குமவர்கள் தங்களுடனே ஸஹவாஸம் பண்ணியிருப்பார்க்கு அவர்களுடைய ஸஹவாஸ ரூபமான ஸம்பந்தங்கொண்டு, அஜ்ஞாநகந்த மின்றிக்கே, அந்த சலாக்யமான குணமேலித்திக்கும். "ஒருசெய லிரம்ப நீ நின்றால்" என்று தொடங்கி, "உருவுகல் நீக்கடவதாயிருக்கும்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஆக இத்தால் இவனுக்குண்டான ஸத்குணங்களும ஸத்துக்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலே ஸம்பவிக்கு மென்றதாயத்து. "பாகவத ஸம்ச்லேஷம் பகவத் ஸம்ச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அபாகவத விச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் கைமாறுசேர்த்துவிடும்" என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தருளிற்று. "[illegible]—ஸத்ஸங்காதபவத்ஸாதுசீலதாம" என்னக்கடவதிறே.

௭௰-ம் பாட்டு.

> தீயகந்தமுள்ள தொன்றைச் சேர்ந்திருப்பதொன்றுக்குத்
> தீயகந்தமேறுந் திறமதுபோல்—தீய
> குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குக்
> குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு.

பதவுரை.

தீயகந்தம் உள்ளது ஒன்றை-துர்க்கந்தமுள்ள தொருபொருளை, சேர்ந்திருப்பதொன்றுக்கு-சேர்ந்திருப்ப தொருபொருளுக்கு, தீயகந்தம்-துர்க்கந்

தம், ஏதும் இல்லாதவைக்கும், நிறம் அதுபோல்-தன்மையைப்போல, நற்குண முடையோர் தங்களுடன் - நற்குணமுடையவர்களுடனே, கூடியிருப் பார்க்கு-சேர்ந்திருப்பவர்களுக்கு, செறிவுகொண்டு - சம்பந்தங்கொண்டு, அதுவே குணம் ஆம்-அந்த நற்குணமே உண்டாகும்.

வ்யாக்யானம்.

எழுபதாம்பாட்டு.—இதில் பரிசுத்தரான ப்ரதிகூல ஸஹ வாஸத்தால பலிக்குமதை அருளிச்செய்கிறார். (நல்லமணம்) இத் யாதியால். அதாவது: ஸௌகந்த்யமாயிருப்பதொரு வஸ்துவும் பதார்த்தத்துக்குக் கிட்ட இருப்பதொரு ஸுகந்த பதார்த்தத்துக் கும் தத் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே அதிலுண்டான ஸௌகந்தம் போய் ஸௌ கந்தமானது காலந்தோறும் அதிலே ஏறிவரும் ப்ரகாரம்போல என் னை. அதுதான் ஸ்வஸம்பந்தத்தால அல்லாதவற்றினு டைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வாஸமாகப்போக்கி, தத்கந்தத்தைத் தந்து, தன் படியாய் ஆக்குமதாயிருப்ப தொன்றிறே. (நற்குணமு டையோர்) இத்யாதி. அப்படியே ஸத்குண யுக்தராய் இருக்கு மவர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கித்தவர்களுக்கும் அந்த ஸத்குணமுண் டாம். "அவர்களுடைய பிணக்கைக்கொண்டு அபாகவத ஸம்ச்லே ஷத்தையும் பாகவத விச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்தும் பகவத் விச் லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் முடிக்குமிறே" என்கிறே இதுக்கும் ஆசானென்னே அருளிச்செய்தது. "[illegible] [illegible] — ஸ்வாமிபோல [illegible] ஸத்யம் [illegible] வைராக்ய [illegible];" என்னக்கடவதிறே. ஆக இத்தால ஸத்துக் களானவர்கள் ஸஹவாஸத்தாலே சேதநர்க்கு குணமுண்டாமென் றதாயிற்று "[illegible]—அவர்களோடே" என்னும்படியே யாயிற்று.

௭௧-ம் பாட்டு.

முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமற் கேட்டு,
பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே-தம்நெஞ்சில்
தோன்றினதே சொல்லி யிது சுத்தவுபதேச
வார்த்தை யென்பர் மூர்க்கராவார்.

பதவுரை.

மூர்க்கராவார்-[illegible] முறையுடையரானவர்கள், முன்னோர்-பூர்வா சார்யர்கள், மொழிந்த-அருளிச்செய்த, முறை-[illegible], [illegible]

ருமல், கேட்டு-பெரியோரிடத்தில் கேட்டு, பின்-பிறபாடு, ஓர்ந்து-ஆராய்ந்து பார்த்து, தாம்—, அதனை-அந்தக்ரமத்தை, பேசாதே-பிறருக்குச் சொல்லாமல், தனனெஞ்சில்-தன்னுடைய மனதில, தோற்றினதே-தோன்றிய தொன்றையே, சொல்லி-பிறருக்குச்சொல்லி, இது-இப்படி நான் சொன்னது, சுத்த உபதேசபரவார்த்தை - சுத்தமான உபதேசபரமாக வந்த வார்த்தை, என்பர்-என்று சொல்லுவார்கள்.

வ்யாக்யாநம்.

எழுபத்தொன்றாம்பாட்டு.—"காதலிக்கும்" என்கிறபாட்டிலே "முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரென விட்டு நடுச் சொன்னவரை நாளுந்தொடா" என்று அவர்களைவிட்டு, பற்றும்படியை அருளிச்செய்து, "நல்ல மணம்,—தீயகந்தம்" என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் அவர்கள் சேர்த்தியால் சேருமத்தை அருளிச்செய்து, இனிமேல், "முன்னோர்—பூருவாசாரியர்கள்" என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் அநுகூல ப்ரதிகூலரான அவர்கள் உபதேசபேதங்களும் அவர்களில் ஸ்வரூப நாசகரான மூர்க்கருடைய ஸ்வரூப நாசகத்தையும் ஸ்வரூபவர்த்தகரான விருப்பாரையிலே உண்டான ஸ்வரூப லாபத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. அதில் இப்பாட்டில், "முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு" என்று சொன்ன மூர்க்கராவார் இன்னார் என்று சொல்லுகிறாராதல், அன்றிக்கே ஆத்மவிரோதிகளாயிருக்கிற இவர்கள படியையும் தனித்து அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அத்தையும் அருளிச்செய்கிறாராதலாகவுமாம். (முன்னோர் மொழிந்த) இத்யாதி. "முன்னவருரவோர் மொழிந்தவசனங்கள்" என்கிறபடியே நமக்கெல்லாம் ப்ரதமாசார்யராயிருக்கிற பெரிய முதலியார் தொடக்கமான ஆசார்யர்கள் ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அருளிச்செய்த திவ்ய ஸூக்திகளை. (மொழிந்த) என்றது மொழிந்தவை—என்றபடி. (முறைதப்பாமல்கேட்டு) அப்படி ஹிதரூபமான வசனங்களை சிஷ்யாசார்ய க்ரமங்களிலும் ஸம்ப்ரதாய க்ரமங்களிலும் ஒன்றும் தப்பாதபடி ஆசார்யர்கள ஸந்நிதியிலே கேட்டு என்னுதல், அன்றிக்கே, (முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டு) என்று அவர்கள்தான் தந்தாம் ஆசார்ய விஷயங்களை "[illegible]—உத்தாரயதிஸம்ஸாராத்ததுபாயப்லவேநது" என்று உத்தாரகராகவும், "[illegible]—குருமூர்த்தி ஸ்திதஸ்ஸாக்ஷாத் பகவாந்புருஷோத்தம:"

என்று அநாதர விசேஷமாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணி, தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கும் அப்படியே அருளிச்செய்துகொண்டு போரும் க்ரமங்களில் ஒன்றும் தப்பாதபடி கேட்டு என்னுதல். (பின்னோர்ந்து) ச்ரவணாநந்தர பாவியான மநநத்தைப்பண்ணி, (தாமதனைப்பேசாதே) உபதேச கர்த்தாக்களாக வேண்டியிருக்கும் தாங்கள் அப்படியே ச்ரவண மநநங்களாலே வைசத்யம் பிறந்திருப்பதான அர்த்தங்களை ச்ரோதாக்களானவர்களுக்குச் சொல்லாதே. இவர்கள் உபதேசிக்கும்படி சொல்லுகிறது. (தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி) பரமாசார்யஸந்நிதிக்கு ஏதத் விபரீதமாகத் தங்களுடைய மநோரதத்துக்கு உசிதமாயிருக்கும் அர்த்தத்தையே வாக்காலே சொல்லியென்னுதல். அங்கிகே, ஆசார்ய விஷயத்தில் கைங்கர்யம், கேவலம் உபகாரமாத்ரமானதையே அங்கீகரித்திருக்கிற தங்களுடைய [illegible] பரிபாலநத்தையே அர்த்தமென்று சொல்லி யென்னுதலாகவுமாம். இப்படி தாங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஹேதுவாயிருக்கும் அதனையே உக்தப்ராயத்தாலே உபதேசித்தமாத்ரமல்லாமல், (இது சுத்தவுபதேச வரவாறதென்பர்) ஆபிஜாத்யமுடையவர்கள் இந்த அர்த்தமானது சுத்தமான உபதேசமார்க்கத்தையுடையது என்பர்கள். தாங்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் அஸம்ப்ரதாயமாயிருக்கச்செய்தேயும் அதனை விசுவஸிக்கைக்கிடாக "இன்னருளால் வந்த உபதேசமார்க்கத்தை" என்னுமாபோலேயாய்த்து இவர்கள் தாங்கள் உபதேசித்துப்போருவது. இவர்கள் ஸர்வார்த்தங்களுக்கும் இப்படியே விபரீதங்களைக் கல்பிப்பது. இவர்கள் ஆபாஸோக்திகள் தன் பயிருக்குக் களைபோலவும் ஆத்மாவுக்கு மந்தேஹம்போலவும் பரிபாலித்து பரிணமித்துப் போமதாயிருக்கும். ஆகையாலே தோற்றியமாயம தொழிய இல்லையென்று தோற்றுகிறது. இதுதான் தோற்றினதே சொல்லிப்போருகிறது. இப்படி அநுபதேசிகளான தான் ஆரென்ன ஸ்வோபதேசாதிகளாலே மூடத்துவிஷயர் (மூர்க்கர்) என்கிறார். மூடரின் பாதகமாகிறது மூர்க்கராவார். இவர்கள் தங்கள் [illegible] இதுவாய்த்து. இப்படி அநுபதேசம் பண்ணுவார், மூர்க்கராவார் என்னுதல், மூர்க்கராவார் இப்படி அநுபதேசம் பண்ணிப்போருமவர்கள் என்னுதல். "[illegible] மொழிந்த" இத்யாதி "[illegible] இரு

ளுள்ளகருத்தை நன்றாக அறிந்து அதுக்குத் தகுதியாயிருக்குமுள்ள
உக்தயநுஷ்டானங்களை ஆசரியாமல், தங்கள் மனஸ்ஸுக்குத்தோற்
றினபடி சொல்லும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரக்ருதிகளாய ஸ்வாசார்ய
விஷயத்தில் ஸ்நேஹமற்றிருக்கும் ஸம்ப்ரதாயபாஹ்யரான துஷ்கர்ம்
நியாகரு ஸம தர்சநத்தில தாத்பர்யார்த்தமும் தததநுரூபமான
அநுஷ்டானமும் தெரியாதொழிகையாலே மேலெழுந்தவாரியான
ஸுவப்பம்போலே இவ்வர்த்தம் செவியில் நில்லாது" என்
றோ அப்பேர்ப்பட்ட நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பரமாசார்யரும் அரு
ளிச்செய்தருளினது.

எஉ-ம் பாட்டு.

பூருவாசாரியர்கள் போதமனுட்டானங்கள்
கூறுவார் வார்த்தைகளைக் கொண்டுநீர்—தேறி
இருளதருமா ஞாலத்தே யின்புற்றுவாழும
தெருளதருமா தேசிகனைச் சேர்ந்து

பதவுரை.

தெருள் தரும்-நல்ல ஞானத்தை உபதேசிக்கும், மா-பெருமை பொருந்திய, தேசிகனை-ஆசார்யனை, நீர் சேர்ந்து-நீங்கள் ஆச்ரயித்து, பூருவாசாரியர்கள்-பூர்வாசார்யர்களுடைய, போதம்-ஞானத்தையும், அநுட்டானங்கள் - அநுஷ்டானங்களையும், கூறுவார் - உள்ளபடியே சொல்லுமவர்களுடைய, வார்த்தைகளை—, கொண்டு-ஒப்புக்கொண்டு, தேறி-அதை உள்ளபடி யறிந்து, இருள் தரு மா ஞாலத்தே-அஜ்ஞானாந்தகாரத்தைக் கொடுக்கும் பெரிய பூமியிலே, இன்பு உற்று-இன்பத்தையடைந்து, வாழும்-வாழ்வீர்களாக.

வ்யாக்யானம்.

எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—கீழ் "தன் குருவின் றாளிணை
கள்" என்று தொடங்கி, சரமசேஷி சரணங்களில் ஸங்கம இன்றி
யிலே இருக்குமவர்களுக்கு பரமசேஷியான ஈச்வரன் ப்ராப்ய
விரோதியைப் பண்ணுகையாலே அதை அவர்கள் ப்ராபியார்கள
ன்றும், இனி ஜ்ஞாநாநுஷ்டான பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனு
டைய ஸமாச்ரயணத்தாலே ஸ்ரீயப்பதியானவன் தானே ஸ்ரீவை
குண்டத்தைத் தந்தருளும் என்றும், இப்படியான பின்பு உஜ்ஜீவ
நாபேக்ஷை உடையவர்கள் எல்லாரும் தம் ஆசார்யர்கள் பக்கலி
லே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள், கரதலாமலகம்போலே உங்கள்

னுக்குப் பரமபத ப்ராப்தியுண்டாமென்றும் இப்படி ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தை அறிந்திருந்தால் அவனை விச்லேஷிக்க விரகில்லை யென்றும் அவ்வளவுமன்றிக்கே அவனுடைய அசேஷசேஷ வ்ருத்தியிலும் அந்விதனான இவனுக்கு அவனைப்பிரிய ப்ரஸங்கமில்லையென்றும் இப்படி சிஷ்யாசார்யர்களான இருவரும் ஆத்ம தேஹங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோரும் படியையும் அதிலும் சிஷ்யனானவன், பரமபத தேசத்தில் விருப்பமற்று, அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே நிரதிசய புருஷார்த்தம் என்று ஆதரித்துப் போரும்படியையும் அதுக்கு நிதர்சநபூதரான அநுஷ்டாதாக்களையும் இப்படி ஆசார்யர்கள் ஆதரித்துப்போரும் அநுஷ்டானத்தில் அஜ்ஞராயிருக்குமவர்களுடைய உக்தி, பரமஹேதுவாயிருக்குமாகையால், தத்வார்த்தஜ்ஞரான பூர்வர்களுடைய அநுஷ்டானமே ஆதரணீயமென்னுமதையும் இப்படி அநுகூல ப்ரதிகூலராக உக்தரான இவர்கள், க்ருபணமூர்க்க பரிக்ராஹ்யர் பரித்யாஜ்யர் என்னுமதையும் இவர்கள் ஸஹவாஸத்தால் பலிக்கும் ஸத்குண அஸத்குணங்களையும் ஏவம்பூதரான ப்ரதிகூலர், துருபதேஷ்டாக்களான மூர்க்கர் என்னுமதையும் அருளிச்செய்து, இதில் அநுகூலரான ஆசார்ய பரதந்த்ரருடைய உபதேசத்தாலே ஆசார்யாபிமானமாகிற மஹாபலம் ஸித்தித்து வாழும்படியையும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, வசநபூஷண தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து அருளிச்செய்கிற இவர், அடியிலே "பின்னை வருவதற்க உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்" என்று உபக்ரமித்து, அந்தப் பரோபதேசத்தை இவ்வளவாக நடத்தி அத்தை உபஸம்ஹரித்தருளுவாராய், உஜ்ஜீவநாபேக்ஷை யுடையவர்களைக் குறித்து, பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டான ப்ரதிபாதகங்களான ஆப்தவசநத்தால் விச்வஸித்தவராய், ஜ்ஞாநப்ரதாநாதி முகேந ரக்ஷித்துப்போரும் பெருமதிப்பனை ஆசார்யனை ஆச்ரயித்து, அஜ்ஞானாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆஸக்தத்தை யுடையராய் நீங்கள் வாழுங்கோள் என்று தலைக்கட்டியருளுகிறார். வாழுகைக்கு அடி சொல்லுகிறது. (பூருவாசாரியர்கள் போதமநுஷ்டானங்கள் கூறுவார் வார்த்தைகளைக்கொண்டு) என்று. அதாவது: தத்வயாதாத்ம்ய வித்தமரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடக்கமாக இவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய நிர்மலமாயிருப்பதான

யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமென்ன, தத்ரூபமான மறுவற்ற அவர்கள் அநுஷ்டாநமென்ன, இவற்றை ஆசார்ய ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாக ஓதும் சொல்லுமவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கொண்டு, (நீர்தேறி) சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம்போலே புத்திசலந காரணமாயிராதே, சித்தைச்சல்யத்தைப் பண்ணுமதாய் ஸுகரமாயிருப்பதான வார்த்தைகளைக்கொண்டு, அதாவது: கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது களைவிக்கால வேண்டுமாபோலே ஆசார்ய அந்வயத்துக்கும இதுவேணுமென்று அறிந்து, இத்தைத் தத்ரூபமாகக் கொண்டென்கை. (போதமநுட்டாநம்) என்றது: ஜ்ஞாநமநுஷ்டாநம் என்றபடி. (ஸீ) போதத்தைப் போதமென்கிறது. (கூறுவார்வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர்தேறி) சாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் வரிபடையே கற்றாலும் அதில ஆந்தராய்த தெளிவு பிறந்து, உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கும். அந்த சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அநுஷ்டிப்பாரைப் பின் சென்றிருக்குமவர்களுடைய வார்த்தை ருசிவிச்வாஸங்களை யுடையராய்த் தெளிவுபிறந்து, உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும். ஆகையால் உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிற நீங்கள் அவர்கள் வார்த்தைகளைக்கேட்டு, "[Grantha] — அதாசம ப்ரணிக்காத்மா சருத்வா வாயுஸுதை யமா:" என்கிறபடியே ஆச்ரயணத்துக்கு முன்பே ஸத்தையுடையராய் அந்த ஸத்ஸம்ருத்திகளுக்கு உறுப்பாக ஸதாசார்ய ஸமாசரயணத்தைப்பண்ணி, ததாசரயண பலத்தையும் இங்கே அநுபவியுங்கோள். (நீர்தேறி) கலங்கின நீர் தெளியுமாபோலே அவித் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே கலுஷமனஸ்கராய் இருக்கிற நீங்கள், மந்தராகராயமான அவர்கள் வார்த்தையாகிற தேற்றாம்விரையாலே தேறப்பட்ட தெளிவையுடையராய், அந்தத் தெளிவுக்கு அநுகுணமாக ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி, அத்தால வரக்கடவ பலத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாக புஜியுங்கோள். நீங்கள் அவர்கள் போதத்தாலே தேறி, அநுஷ்டாநத்தாலே தேசிகரை சேருங்கோள். "[Grantha] — தமேவகுருமாஸாத்ய" என்னுமாபோலே. ஆகையால் அவர்கள அத்யந்த பாரதந்த்ரய ஜ்ஞாநத்தையும் அதடியாக ஆசார்ய அநுவர்த்தநாதிகளையும பண்ணிப் போந்தவர்கள அநுஷ்டாநங்களையும கேட்டால, மஹாப்ரஸாத முண்டாய் அதடியாக ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்தையும் பண்ணி,

ந்த ப்ராப்தி பலத்தை லபிக்கலாமாயிருக்குமே இவர்களுக்கு. இனி இப்படி ஆப்தவசநாபிஜ்ஞராய்க்கொண்டு ஆசார்ய ஸமாச்ரயணம் பண்ணுமவர்கள், பெறும்பேற்றைச் சொல்லுகிறது. (தெருள்தருமாதேசிகனைச் சேர்ந்து, இருள்தருமாஞாலத்தே நீ இன்புறுவாழும்) என்று. அதாவது: ஜ்ஞாநாதி பரிபூர்ணனாகை யாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கும் மஹோபகாரக னான ஆசார்யனை ஆச்ரயித்து, அந்த ஸஜகுலமாஹாத்ம்யத்தாலே அஜ்ஞாநாவஹமாய “இல்லை கண்டீரின்பம்” என்னும்படி ஸுக லேசரஹிதமான ஸம்ஸாரத்திலே “தெளிவிசும்பு திருநாடு” ஆன “நலமந்த மில்லதோர் நாடில” உண்டான “அந்தமில் பேரின்பம்” ஆகிற நிரதிசய ஸுக ரூபமான ஆநந்தத்தையுடையராய் நீங்கள் வாழுங்கோளென்கை. (நீவாழும்) “பெரியார்க்காட் பட்டக்கால் பெறுதபயன் பெறுமாறே” என்கிறபடியே ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பெறுதற்கரிய பேற்றை “அவனிக்காடு தன்னி லிருக்குநாள்” செய்து, அந்தக் கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தைப்பெற்று, அதில ரஸிகராய் வாழுங்கோள். ஸம்பத்தடியாகவிறே வாழுவது. (இருள்தருமா ஞாலத்தே யின்புறுவாழும) தேசாந்தரே தேஹாந்தரேவாயன்றிக்கே, “இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வர்” என்கிறபடியே இந்த தேசத்திலே இந்த தேஹத்தோடே யிருந்து, ஆசார்யாபிமாநமாகிற நிலைநின்ற ஸம்பத்தைப்பெற்று வாழுங்கோள். “ஸாத்வஸமோதத்வம்” என்னக்கடவதிறே. “பின்னவருங்கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்கிற இவருடைய வார்த்தை “நீவாழும்” என்கிற வாழ்வோடே தலைக்கட்டிற்று. ஆகையால் ஆசார்ய ஸமாச்ரயணம் என்றும் வாழ்வு என்றும் இரண்டில்லையிறே. இத்தால “ఆచార్యస్య ప్రసాదేన మమ సర్వమభీప్సితమ్ ప్రాప్నుయామితివిశ్వాసో యస్యాస్తి స సుఖీ భవేత్—ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மமஸர்வமபீப்ஸிதம ப்ராப்நுயாமீதி விச்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீபவேத” என்கிற ப்ரமாணார்த்தம் சொல்லப்பட்டதாய்த்து.

௭௩-ம் பாட்டு.

இந்த வுபதேசரத்தின மாலைதன்னைச்
சிந்தைதன்னில் நாளும் சிந்திப்பார்—எந்தை
எதிராச ரின்னருளுக் கென்று மிலக்காகிச்
சதிராக வாழ்ந்திடுவர் தாம்.

பதவுரை.

இந்த உபதேசரத்தினமாலை தன்னை - இந்த உபதேசரத்னமாலையை, சிந்தைதன்னில் - தங்கள் மனதில், நாளும் - எப்பொழுதும், சிந்திப்பார் தாம் - மனனம் பண்ணுமவர்கள், எந்தை - எமக்கு ஸ்வாமியான, எதிராசர் - ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, இன் - இனிமையான, அருளுக்கு - க்ருபைக்கு, என்றும் - எக்காலத்திலும், இலக்கு ஆகி - பாத்ரபூதராய், சதிரக - சிறப்பாக, வாழ்ந்திடுவர் - வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம்.

எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. — நிகமத்தில் ஸம்ப்ரதாய பரம்பரா ப்ராப்தமான ஸகலார்த்தங்களையும் ஸர்வர்க்கும் உபதேசிக்கக்கடவோமென்று உபக்ரமித்து அப்படியே அதடையவும் கடந்துபோந்த இப்ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளி இப்ப்ரபந்தாப்யாஸமுடையவர்களுடைய பலத்தையும் அருளிச்செய்து, தலைக்கட்டியருளுகிறார். (இந்த வுபதேசரத்தினமாலை தன்னை) என்று தொடங்கி. அதாவது: ஸகல ப்ரபந்த வ்யாவ்ருத்தமான இந்த உபதேசரத்னமாலையாகிற ப்ரபந்தந்தன்னை மனஸ்ஸிலே ஸர்வகாலமும் மனனம் பண்ணுமவர்கள், நமக்கு சேஷியான எம்பெருமானாருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு ஸர்வகாலத்திலும் விஷயமாய் வ்யாவ்ருத்தமாக பகவதநுபவ கைங்கர்யாதிகளைப்பெற்று, ஸுகிக்கப்பெறுவர் என்கிறார். (இந்த வுபதேசரத்தின மாலை தன்னை) இத்யாதி. அடங்கலும் ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயமாகக் கடாக்ஷித்து, இந்த என்கிறார். முகமறிந்தவன் கோத்த முத்துமாலை போலே இதுவும் ஒரு ரத்னமாலை இருக்கும்படியே என்று தமக்கு ஆதரணீயமாக இருக்கிறபடி. இதுதான் உபதேசார்த்தங்களான ரத்னங்களாலே செய்யப்பட்டதாயிருக்கை. "மாணிக்கமாலை நவரத்னமாலை" என்னுமாபோலே இதுக்கு "உபதேசரத்னமாலை" யென்று நிரூபகமாயிருக்கிறது. (உபதேசரத்தினமாலை) என்கையாலே உபதேசபரம்பரா ப்ராப்தங்களாய் வந்த அர்த்தவிசேஷங்களாகையாலே தொடையுண்டிருப்பதாயிருக்கை. மாலைதான் தொடையுண்கிறவிடத்தில் ஒன்று குறைந்தாலும் பேரிழவாயிருக்கும். அப்படியே இதுவும், "குருமாமணி" யான புருஷரத்னங்களினாலே கோப்புண்டதாயிருக்கும். அதாவது: "நம்பெருமாள், நம்மாழ்வார்" என்றுதொடங்கி, திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யளவாக ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒன்றும் நழுவுதலின்றிக்கே நன்றாகக்கடந்து போந்த

தாயிருக்கை. "திருவருள்மால்" என்றுதொடங்கி, "திருமலையாழ்
வார்பதங்களமுனை பெண்ணுடை சேர்க்கவே" என்றும், "லக்ஷ்மீநாத
ஸமாரம்பாம்—லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்" என்று தொடங்கி "அஸ்மதாசார்ய
பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேகுருபரம்
பராம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இதுதான் மாலாலக்ஷ
ணங்களை யுடைத்தாயிருக்குமென்னுமது இவர் சேர்த்தருளின
சேர்த்தியிலே காணலாயிருக்குமிறே. அதுதான் ஆழ்வார்கள்
பதின்மரையும் ஒருகையாகவும் ஆண்டாள் மதுரகவியாழ்வார்,
யதிராசரானவர்களை நடுநாயகமாகவும் "நாதமுனி முதலான நந்
தேசிகர்" என்று தமக்கு முன்புண்டான ஆசார்யர்கள் எல்லா
ரையும் ஒரு கையாகவும் இப்படி எல்லாரையும் சேர்த்துப்
பிடித்து, ஒரு மாலையாம்படியிறே செய்தருளிற்று. ஏவம்வித
வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இந்த மாலையை (சிந்தைதன்னில
காரும் சிந்திப்பார்) மாலையானது மார்புக்கு அலங்காரமாய்த்
தரிக்கப்படுமதாயிருக்கும். "மார்வத்துமாலை" என்னக்கடவ
திறே. "உபதேசரத்தினமாலை தன்னைத் தம்நெஞ்சுதன்னில் தரிப்
பவர்" என்றும், "உபதேஶ ரத்நமாலாமிமாம் ஸததம் ஹ்ருதயே நித்யம்—உப
தேசரத்னமாலாமிமாம் ததியோஹ்ருதயேதாரித்யம்" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே இதுவும் மனஸ்ஸுக்கு அலங்காரமாய்த் தரிக்கப்
படுமதாயிருக்கும். மார்பும் மனஸ்ஸும் சேர்ந்திறேயிருப்பது.
(மாலைதன்னைச் சிந்தைதன்னில் காரும் சிந்திப்பார்) இதுதான்
பெருவிலையனுக மதிக்கப்படுமதான ரத்நமாலையாகையாலே இத்
தை வாடாப் பூமாலைபோலே காட்டோறும் பூண்டிருக்கலாயிருக்
கும். இப்படி விலக்ஷண ஜநஹ்ருத்யமான இவர்த்தம் மனோ
ஹரமாயிருக்கையாலே இதனை ஸர்வகாலத்திலும் மனனம்பண்
ணும்படியாயிறேயிருப்பது. "ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வ
யமும்" என்னக்கடவதிறே. இப்படி மனனம்பண்ணுவார்க்கு ஒரு
பலம் வேணுமே. அந்தப்பலத்தை இன்னது என்று உபபாதிக்
கிறதுமேல. (எந்தை எதிராச ரின்னருளுக்கென்று மிலக்காகிச்
சந்ததமும் வாழ்ந்திடுவர் தாம்) என்று அதாவது: "அஸ்மத்குரோர்ப்பகவதோ
ஸ்ய தயைகஸிந்தோ: — அஸ்மத் குரோர்பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:"
என்கிறபடியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராபதிசொல்லும்படியான
ஆபதியையுடையராய் எம்பெருமானாருடைய அநுக்ரஹமான

அபார காருண்யத்துக்குப் பாத்ரபூதராய் வாழப்பெறுவர்கள், அதாவது: "வளர்த்த இதத்தாய்" என்னும்படி "இந்தத் தரிச னத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்" தருளினவராகையாலே தர் சன தாத்பர்யார்த்தங்களை யெல்லாம் ப்ரதிபாதிக்குமதான இப்ர பந்தாத்யயநமுடையவர்களுக்கும் பலப்ரதர் இவர் என்கை. இது தான் ஆழ்வார்கள் அடியாயிருக்கையாலே இதின் வாசியறிந்து பரிபாலிப்பார் இவரிறே. இத்தை இவர்கள் காணும் சிந்திக்கை யாலே அருளும் இவர்பக்கல் என்றும் உண்டாயிருக்கிறபடி. (எதிராசரின்னருளுக் சென்றுமிலக்காகி) "அருளாழியம்மான்" ஆன ஈச்வரன் அருள்மறுத்த காலத்திலும் "உன்னருளின்கணின், றிப்புகலொன்றுமில்லை" என்றும் "[illegible] ரஸ--யதிராஜ தயாம்புராசே தன்மாதகங்ய சரணம்" என்றும் ஓதும்படி புகலாயிருக்கிற அருளுக்கு. (என்றுமிலக்காகி) எந்தையான முறையாலே மாறுதிருக்கிற அவருடைய கருணைகடா க்ஷத்துக்கு நித்யலக்ஷ்யபூதராய். (சதிராகவாழ்ந்திடுவர்) "மாசதிர்" ஆன பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பெற்று வாழுமதிலும் சதி ராகவாழ்ந்திடுவர். "ஆளுரியனாய் அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே" என்றிறே அபிமாநநிஷ்டர் வார்த்தையிருப்பது. (சதிராகவாழ் கை) யாவது: ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுடைய க்ருபைக்கு விஷய மானவர்களைப்போலே "களைவாரின்னை மென்னுமின்றாய், ஆற் றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன், இடையனெறிந்த மாமே யொத்திராமே, யடைய வருளாய்" என்று பயாபயங்களோடே வர்த்திக்கை யன்றிக்கே இவருடைய அபிமாநத்துக்கு விஷயமான வர்கள் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்கள் இரண்டிலும் ஒரு கரைச்சலற்று, மார்விலே கைவைத்துக்கொண்டு, "[illegible]--நிர்ப்பயோ நிர்ப்பயோஸ்மி" என்கிறபடியே நிர்ப்பயராய், "வையம்மன்னி வீற்றிருந்து" என்கிறபடியே, வ்யாவ்ருத்தராய் ஞாலம் புகழும் படி இருள்தருமா ஞாலத்திலே இன்பமுற்றுவாழும் பேறு பெறுவர்கள். அதாவது: "கந்தமலிமிசையே பொங்கிய கீர்த்தி யிராமாநுசனடிப் பூமன்னவே" என்கிறபடியே ஜீய ராலே ரத்னமாலை பூட்டப்பட்டவர்கள், எம்பெருமானாராலே பூமுடி சூட்டப்பெற்று, வாழப்பெறுவர்கள். வாழ்வுக்கு அடியா வது முடியும் மாலையுமிறே "அடிசூடுமரசு" என்னுமா

போலே. "உன்பதயுகமாம் ஏர்கொண்ட வீடு" என்றிறே தந்நிஷ்டருடைய ப்ராப்ய வேஷமிருப்பது. "𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌯𑍁𑌗𑌳𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌯𑌵 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤– ஸ்ரீமத்பாதார விந்தயுகளம் சிரஸிக்ருதம் த்யாத்வாம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்நஸ்ஸர்வாவயவஸ்ஸுகமாஸீத" என்றிறே அவருடைய ப்ராப்யமிருப்பது. அதின் எல்லை நிலமிறே இது. "ராமாநுசன் சரணாரவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ, உன்னிணைமலர்த்தாள் என்று வக்கும் அது" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் எம்பெருமானாருடைய க்ருபைக்கு இலக்கு ஆனவர்கள், "உன்றொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்கும்படி" என்கிறபடியே இவர்க்குப் பாதச்சாயாதிகள்போலே பாரதந்த்ர்யத்தாலே அவருடைய திருவடிகளான "தன்னாரியனுக்கு இந்நாடுதன்னி லிருக்கும்நாள்" ஆன அடிமைகள் செய்து வாழப்பெறுவர்கள் என்றபடி. "தன்னையுற்றாட் செய்யும் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னையுற்றாட் செய்ய விராமாநுசன் தன்றகவால், என்னையுற்றான்" என்னக்கடவதிறே. "அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை" என்றிறே யருளிச்செய்தது. "𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌭𑍋𑌗𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌰𑍁𑌚𑌿𑌰𑌸𑍍𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌵𑌿𑌹 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌦𑌯𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰–த்வத்தாஸ தாஸகணநா சரமாவதௌயஸ்தத்தாஸதைகரஸதா விரதாமமாஸ்து" என்றிறே, ஜீயர் தாமும் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று. இவர்தாம் "திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழும் மணவாளமாமுனிவ" ரிறே. அன்றிக்கே, "பரந்தாமமென்னுந்திவந்தரும்" என்றும், "தன்னை யெய்தினர்க்குத் தானைக் கொடுப்பது தன்றகவென்னுஞ் சரண்கொடுத்தே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவருடைய ப்ரஸாதமடியாக ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாழப்பெறுவர்கள் என்றுமாம். "பாவளரும் தமிழ்மாலை பண்ணிய நூலிவையைந்து மைந்தும் வல்லார், பூவளருந்திருமகளா லருள்பெற்றுப் பொன்னுலகிற் பொலிவர் தாமே" என்னுமாபோலே "ஞான மனுட்டானம்" என்றுதொடங்கி, "தானே வைகுந்தந்தரும்" என்றும் "உய்ய நினைவுண்டாகில்" என்றுதொடங்கி, "பரமபதமுங்களுக்காம்" என்றிறே ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டருடைய ப்ராப்ய வேஷத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்ததும். "மாமலராள்கோன் மடியில்வைத்துகக்கும் வாழ்வு

நமக்கு எதிராசனருளும் வாழ்வே" என்றும் தாமும் மநோரதித்தருளினாரிறே. (வாழ்ந்திடுவர் தாம்) பகவதபிமாந நிஷ்டராயிருக்குமவர்களில், வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கும் தாங்கள் (எந்தையெதிராச ரின்னருளுக் கிலக்காகி யென்றும் வாழ்ந்திடுவர்) இங்கு ஒருகால் எம்பெருமானுருடைய அருளுக்கு இலக்கானவர்கள் அங்கே நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய், வாழப்பெறுவர்கள். "அருளாலேயடியேனை யபிமாநித்தருளி, யனவரதமடிமைகொள்ள" என்னக்கடவதிறே. (என்றும் சதிராகவாழ்ந்திடுவர்) "[illegible]—அத்ரபரத்ரசாபி" ப்படியே அங்கே போனாலும் அவர் உகந்தவிஷயம் என்று அவனை அநுபவிக்குமதொழியத் தங்கள் உகப்புக் கிட்டாக அநுபவிக்கிற இளப்பமின்றிக்கே யிருப்பார்கள். (வாழ்ந்திடுவர்) வாழ்க்கையில் ஸம்சயமில்லை. "[illegible]—நிஸ்ஸம்சயஸ்து தத்பக்த பரிசர்யாரதாத்மநாம்" என்னக்கடவதிறே. (என்றும் சதிராகவாழ்ந்திடுவர்) இவர் க்ருபாபலமாகப் "பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்கிறபடியே காலதத்வமுள்ளதனையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான மங்களாசாஸந ரூப கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்து வாழப்பெறுவர்கள். "ஆளுமாளார்" என்று இருக்கிறவனுடைய தனிமையைத் தீர்க்கைக்காக வாய்த்து, பாஷ்யகாரரும் இவரும் உபதேசிப்பது" என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையால் "திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்குகை" இவர்க்குப் பணியிறே. இதிறே ஸாஸ்த்ரப் பலமாயிருப்பது.—ஆக இப்ப்ரபந்த ஆரம்பத்திலே "எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்" என்று உபக்ரமித்ததற்குச்சேர (எந்தை எதிராச ரின்னருளுக் கென்றுமிலக்காகி) என்று பலவேளையிலும் அப்படியே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டியருளினாராய்த்து.

எறும்பியப்பா அருளிச்செய்தது.

மன்னுயிர்கா ளிங்கே மணவாளமாமுனிவன்
பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போதுகளை—உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டி லமானவனு நம்மைக்
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

பதவுரை.

மன்-நிலைபெற்ற, உயிர்காள்-சேதநர்களே, இங்கே-இவ்வுலகத்திலே, மணவாளமாமுனிவன்-ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளுடைய, பொன்-அழகிய, அடியாம்-திருவடிகளாகிய, செங்கமலப்போதுகளை-செந்தாமரை மலர்களை, உன்னி-சிந்தித்து, சிரத்தாலே-நமது தலையாலே, தீண்டில்-தீண்டப்பெற்றால், அமானவனும்-அமாநவ புருஷனும், நம்மை—, கரத்தாலே-தமது ஸ்ரீஹஸ்தத்தாலே, தீண்டல்-தீண்டுதல், கடன்-அவர்கடமையேயாகும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

శఠరిపుపాదపద్మ భృఙ్గో వరవరయోగికృతామృతాన్తరఙ్గః
అకథయదుపదేశ రత్నమాలా వివృతిం తనుతాం జగదార్య యోగివర్యః.

சடரிபுபாதபத்மப்ருங்கோ வரவரயோகிக்ருதாம்ருதாந்தரங்க:
அகதயதுபதேசரத்னமாலாவிவ்ருதிந்தநுதாஞ்ஜகதார்யயோகிவர்ய:

பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

உபதேசரத்தினமாலை

முற்றிற்று.